

มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนในประเทศไทย:
ศึกษากรณี ปืนบีบีกัน (BB Gun)

สุเมธ จันทะนะ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
นิติศาสตรมหาบัณฑิต
คณะนิติศาสตร์
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

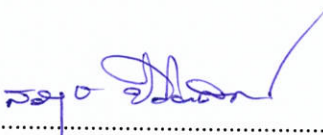
2559

มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนในประเทศไทย:
ศึกษากรณี ปืนบีบีกัน (BB Gun)

สุเมธ จันพะนะ
คณะนิติศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์..........อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ดร.วราภรณ์ วนาพิทักษ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาแล้วเห็นสมควรอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต

รองศาสตราจารย์..........ประธานกรรมการ
(ดร.สราวุธ ปิตยาศักดิ์)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์..........กรรมการ
(ดร.วราภรณ์ วนาพิทักษ์)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์..........กรรมการ
(ดร.วริยา ล้าเลิศ)

รองศาสตราจารย์..........คณบดี
(นเรศร์ เกษะประกร)
กรกฎาคม 2560

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์	มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนในประเทศไทย: ศึกษากรณี ปืนบีบีกัน (BB Gun)
ชื่อผู้เขียน	นายสุเมธ จันทะนะ
ชื่อปริญญา	นิติศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2559

การศึกษานี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมปืนบีบีกัน 2. ศึกษากฎหมายกฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายควบคุมปืนบีบีกัน และวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทางการควบคุมปืนบีบีกันของประเทศไทยกับต่างประเทศ 3. วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมปืนบีบีกันตามกฎหมายไทย และวิเคราะห์เปรียบเทียบกับแนวทางการควบคุมปืนบีบีกันตามกฎหมายต่างประเทศ และ 4. เพื่อนำเสนอแนวทางในการกำหนดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมปืนบีบีกันของประเทศไทย ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนบีบีกันตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ผลการศึกษาพบว่า ในปัจจุบันกฎหมายอาวุธปืนของประเทศไทย เป็นกฎหมายที่มีอยู่ได้ใช้มานาน อาจทำให้กฎหมายล้าสมัย และสิ่งเทียมอาวุธปืนตามกฎหมายไม่ครอบคลุมถึงปืนบีบีกัน ที่จะใช้บังคับควบคุมการก่ออาชญากรรม เนื่องจากเทคโนโลยีมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทำให้สิ่งเทียมอาวุธปืนมีความเหมือนจริงมากที่สุด ได้พยายามดัดแปลงประสิทธิภาพให้สิ่งเทียมอาวุธปืนให้มีประสิทธิภาพเทียบเท่ากับปืนของจริงมากที่สุด ควรมีการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ควรจะต้องมีการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน การขออนุญาตซื้อ การขออนุญาตพกพา ควรมีการออกกฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุมการใช้ปืนบีบีกันให้มีความรัดกุม ครอบคลุม ชัดเจน และบังคับใช้อย่างเคร่งครัดตลอดจนบทกำหนดโทษกรณีกระทำความผิดให้มีโทษรุนแรงเพิ่มขึ้น เพื่อป้องกันบุคคลนำปืนบีบีกันไปใช้เป็นเครื่องมือ หรือช่องทางในการกระทำความผิดกฎหมาย เพื่อให้การควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนเกิดสูงสุด และเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยความปลอดภัยแก่ประชาชน ตลอดจนความมั่นคงของประเทศ

ABSTRACT

Title of Thesis	Thailand's Imitate Firearm Control Act: Case Study of BB Gun
Author	Mr. Sumath Janpana
Degree	Master of Laws
Year	2016

The study aimed to 1. study concept and theory about BB gun control 2. to study law enforcement concerned to BB gun control and make comparative analysis between Thailand's BB Gun controlled approach and internal approaches 3. to analyze issues related to BB gun control under Thai laws and make comparative analysis with BB gun control under international law and 4. to propose guidance for determining the legal principle regarding to BB Gun control under Thai Law.

Researcher aimed to study the legal issues regarding to BB Gun control under firearms, ammunition, explosives, fireworks and artificial gun Control Act BE 2490. The result showed the present day firearms, ammunition, explosives, fireworks and artificial gun Control Act BE 2490 had been enforced and enacted for long time and did not up to date. The imitated gun mentioned in the Act did not mentioned BB Gun, therefore it cannot perfectly use to control any crime occurred by BB Gun use. Due to the advance technology that has made imitated gun looked very real as well as its functions has been developed as effective as the real gun. It needed to amend rule and regulation in firearms, ammunition, explosives, fireworks and artificial gun Control Act BE 2490. The amendment should determine the measurement to control imitated gun included permission to buy, license to possess and etc. The amendment Act should be specific and clear enough to control BB Gun use and strictly enforced with serious penalties. The amendment shall prevent any criminal made by using BB Gun, to maintain order, public and national security for country.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษานี้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ ผศ.ดร.วราภรณ์ วนาพิทักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งให้ความช่วยเหลือในการให้คำปรึกษา รวมถึงชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องและเหมาะสมแก่ผู้เขียน เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ด้วยดี อีกทั้งยังช่วยผลักดันให้ผู้วิจัยเกิดความมานะพยายามในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ ประจำหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (สาขากระบวนการยุติธรรม) คณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ประสิทธิภาพ วิชา ให้ความเมตตาปรารภนาดี และประสบการณ์ต่าง ๆ ตลอดระยะเวลาของการศึกษา

ท้ายที่สุดผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และสมาชิกในครอบครัว ผู้ซึ่งคอยดูแลสนับสนุนในทุกด้าน และขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนสนับสนุนจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดีทุกประการ

สุเมธ จันทะนะ
มิถุนายน 2559

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(3)
ABSTRACT	(4)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญ	(6)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	5
1.3 ขอบเขตของการศึกษา	5
1.4 วิธีการศึกษา	5
1.5 สมมติฐาน	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 ความเป็นมาและวิวัฒนาการของอาวุธปืนและปืนปีปกัน	7
2.2 ความหมาย วัตถุประสงค์ และความจำเป็นในการควบคุมการใช้ปืนปีปกัน	24
2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมปืนปีปกัน	31
บทที่ 3 กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมปืนปีปกันของประเทศไทยและต่างประเทศ	50
3.1 กฎหมายควบคุมปืนปีปกันของประเทศไทย	50
3.2 กฎหมายควบคุมปืนปีปกันของสหรัฐอเมริกา	57
3.3 กฎหมายควบคุมปืนปีปกันของสหพันธรัฐมาเลเซีย	73
บทที่ 4 บทวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมปืนปีปกัน	80
4.1 นิยามความหมายของปืนปีปกันตามกฎหมาย	80
4.2 การขอใบอนุญาตและคุณสมบัติของบุคคลผู้มีปืนปีปกัน	83
4.3 ความรับผิดชอบและบทลงโทษของผู้ฝ่าฝืนกฎหมาย	89
บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	93
5.1 บทสรุป	93
5.2 ข้อเสนอแนะ	94
บรรณานุกรม	96
ประวัติผู้เขียน	98

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาวุธปืนเป็นอาวุธซึ่งยิงกระสุนหนึ่ง หรือมากกว่าด้วยความเร็วสูงผ่านทางท่อควบคุม การระเบิดของดินปืน การยิงเกิดขึ้นได้โดยแก๊สที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว กระบวนการเผาไหม้ที่รวดเร็วนี้ เรียกว่า “ดีแฟล็กเกรชัน” (Deflagration) ในอาวุธปืนแบบเก่าการเคลื่อนที่นี้เกิดจากดินปืน ในยุค ปัจจุบันอาวุธปืนนั้นจะใช้ดินปืนที่มีค่าน้อยกว่าคอร์ไดท์หรืออื่น ๆ อาวุธปืนในปัจจุบัน (ยกเว้นปืนลูกซอง) มีลำกล้องที่ข้างในทำร่องเป็นเกลียว เพื่อเพิ่มการหมุนให้กับกระสุนซึ่งสร้างความมีเสถียรภาพ

ประเทศไทยมีพระราชบัญญัติที่บังคับใช้เกี่ยวกับอาวุธปืนตั้งแต่ พ.ศ.2477 และในปัจจุบันใช้ พระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ซึ่งได้มีการบังคับใช้มาตั้งแต่วันที่ 10 กันยายน พ.ศ.2490 จนถึงปัจจุบัน¹ เป็นเวลาประมาณ 69 ปี แล้ว มีวัตถุประสงค์ให้ประชาชนมีอาวุธปืนใช้ป้องกันตัว ป้องกันทรัพย์สิน การกีฬาหรือเพื่อการยิง สัตว์ ทั้งนี้ปืนโดยสภาพเป็นศาสตราวุธอันร้ายแรง สามารถทำอันตรายต่อชีวิตและร่างกายแก่คนหรือ สิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ได้โดยง่าย ทั้งในระยะใกล้และระยะประชิดตัว ผู้ใช้อาวุธปืนสามารถดักซุ่มทำร้ายคน อื่นได้โดยไม่มีผู้ใดเห็นตัว อันตรายจากอาวุธปืนจึงมีมากมายและร้ายแรง หากอาวุธปืนตกไปอยู่ในมือ ของบุคคลใดก็นำไปใช้ในทางมิชอบหรือไม่ระมัดระวังย่อมทำให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและ ทรัพย์สินของประชาชนอย่างมากมาย อาวุธปืนเปรียบเสมือนส้อมรณะแต่ก็มีคนจำนวนมากที่อยาก ได้มาไว้ในครอบครอง บางคนต้องการมีไว้เพื่อการโอ้อวดหรือเพื่อการสะสมว่าตัวเองมีภูมิคุ้มกันที่ดี และสามารถแสดงตัวเป็นผู้มีอิทธิพลทำให้บุคคลอื่นเกิดความเกรงกลัว บางคนต้องการมีไว้เพราะ อยากรมีอำนาจ ซึ่งอาวุธปืนถือเป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่เป็นเครื่องมือให้กับผู้มีอิทธิพลมีการสะสม อาวุธปืนไว้โดยถูกต้องตามกฎหมายและที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ในส่วนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นเรา จะเห็นได้จากข่าวอาชญากรรมที่ปรากฏอยู่บ่อยครั้งว่ามีการนำเอาอาวุธปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธปืนไปใช้ ในการก่ออาชญากรรมหรือกระทำความผิดนั้น ๆ

เนื่องจากการพัฒนาระบบของอาวุธปืนจนได้มีการผลิตปืนขึ้นใช้เพื่อการกีฬา ปืนที่เป็นของ เล่น ปืนที่เป็นของรางวัลมีไว้ใช้เพื่อเก็บสะสม ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับอาวุธปืนเรียกว่า “สิ่งเทียมอาวุธ

¹ พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ฉบับปัจจุบันมีชื่อเรียกว่า “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่อง กระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490” การที่กฎหมายฉบับนี้ใช้คำว่า “พ.ศ.” แทน “พุทธศักราช” ก็เพราะว่าในห้วงระยะเวลาที่กฎหมายฉบับนี้ตราออกมาใช้บังคับ ได้มี การเปลี่ยนวิธีการเรียกปีกำหนดกฎหมายทั่วไปจากพุทธศักราชเป็น พ.ศ. โดยยังคงให้ใช้คำว่า พุทธศักราช เฉพาะกับกฎหมายรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุด

ปืน”² เช่น ปืนบีบีกัน (BB Gun) ย่อมาจาก Bullet Ball Gun หรือเรียกว่า Air Soft Gun คือปืนอัดลมแต่มีระบบกลไกการทำงานภายในที่ถอดแบบออกมาจากปืนจริงบางส่วน มีการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพโดยใช้ระบบแก๊สและไฟฟ้า ซึ่งลักษณะภายนอกเหมือนกับปืนจริงจนแทบจะแยกไม่ออก เพราะผู้ผลิตพยายามทำให้เหมือนปืนจริงมากที่สุดทั้งขนาด น้ำหนัก สีส้น บางรุ่นวัสดุที่ใช้ทำจะเป็นโลหะแข็งจึงเหมือนจริงมากเป็นพิเศษ และของเล่นชนิดปืนมีหลายประเภท เช่น ปืนอัดลม ปืนลูกดอก ปืนเหรียญ ปืนลูกบอล เป็นต้น ของเล่นเหล่านี้อาจเป็นอันตรายได้การบาดเจ็บที่ตา โดยเกิดได้จากแรงกระสุนกระแทกที่ลูกตาทำให้เกิดเลือดออกในช่องลูกตา จะต้องได้รับการรักษาและการหยุดการเคลื่อนไหวในระยะแรกเพื่อป้องกันการมีเลือดออกมากขึ้น บางรายอาจจะเกิดต่อกระจกตามมาหลังการกระแทก บางรายกระสุนอาจจะลุดเข้าฝังในลูกตาหรือกล้ามเนื้อตา บางรายอาจเกิดการแตกของลูกตาและต้องผ่าตัดควักลูกตาทิ้งไป

กรณี ปืนบีบีกัน ในประเทศไทยเริ่มต้นเมื่อประมาณ 23-28 ปี ราวปี พ.ศ.2529-2534 โดยเริ่มจากการผลิตปืนบีบีกัน ขึ้นที่ประเทศญี่ปุ่นและได้ส่งออกขายต่างประเทศ โดยส่งออกขายที่ประเทศฮ่องกง ประเทศไทยได้นำเข้ามาจากประเทศฮ่องกง ต่อมานำเข้ามาจากฮ่องกงพร้อมกับพลาสติกโมเดล จากผู้นำเข้าอิสระเริ่มต้นจากปืนโมเดล เมื่อปี พ.ศ.2520 ได้มีการใช้โมเดลปืนที่เป็นเหล็กและพลาสติก นำมาต่อและทำสีเองบางแบบสามารถยิงได้ บางแบบเป็นปืนแก๊สที่มีแต่เสียงและยิงอะไรออกมาไม่ได้ ส่วนลูกกระสุนเป็นลูกพลาสติกรูปทรงคล้ายกระโถนขนาด .177 นิ้ว และ 6 มิลลิเมตร และได้พัฒนาระบบให้ทันสมัยมากขึ้น โดยพัฒนามาเป็นการใช้ปืนสั่นอัดลมและปืนอัดแก๊สเป็นที่นิยมมากจึงเป็นจุดเริ่มต้นในการมีปืนอัดลม และพัฒนาถึงการมีปืนไฟฟ้า ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.2542 สิ่งเทียมอาวุธปืน เช่น ปืนบีบีกัน ของไทยได้พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ หากมองเพียงรูปลักษณ์ภายนอกของปืนบีบีกัน เพียงอย่างเดียวก็แทบจะมีลักษณะไม่ผิดไปจากอาวุธปืนจริง จากลักษณะของปืนบีบีกัน แล้วคือปืน อัดลมชนิดเบาลอกเลียนแบบปืนจริง ในอัตราส่วน 1 : 1 ใช้กระสุนทรงกลมขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 6 มิลลิเมตร และ 8 มิลลิเมตร ถูกจัดเป็นกีฬาในลักษณะเกมผจญภัย (Survival Game) เช่นเดียวกับกีฬาฟันด์บอล

ในปัจจุบันมีผู้นิยมเล่นกีฬาบีบีกันอย่างแพร่หลาย และมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเป็นกีฬาซึ่งจำลองการรบ มีความสนุกสนาน มีรูปแบบการเล่นที่หลากหลาย และมีผู้เล่นที่หลากหลายวัย อาทิ เด็ก เยาวชน ผู้ใหญ่ และผู้สูงอายุ เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับปืนบีบีกัน ผู้ที่เล่นกีฬาบีบีกันอยู่อาจจะรู้สึกสงสัยว่า การเล่นกีฬาชนิดนี้ผู้เล่นจำเป็นต้องมีใบอนุญาตให้มีและใช้ปืนบีบีกันด้วยหรือไม่ และการไปเล่นกีฬาบีบีกันที่สนามในแต่ละครั้งนั้น ผู้เล่นแต่ละคนจำเป็นต้องเดินทางโดยมีปืนบีบีกันติดตัวไปด้วย อย่างน้อยคนละ 1-2 กระบอก ซึ่งการพกพาปืนบีบีกันติดไว้ในรถยนต์ขณะเดินทางไปยังสนามบีบีกัน อาจจะทำให้ผู้เล่นบางท่านรู้สึกไม่สบายใจ หากพบเจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกให้หยุดรถ เพื่อตรวจค้นจะต้องทำอย่างไร และการพกพาปืนบีบีกัน ติดตัวไปลักษณะดังกล่าวถือเป็นการกระทำที่ขัดต่อกฎหมายหรือไม่ เพราะว่าเป็นปืนบีบีกันนั้นหากมองเพียง

² ตามพระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ความหมายของ “สิ่งเทียมอาวุธปืน” หมายถึง สิ่งซึ่งมีรูปและลักษณะอันน่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน

รูปลักษณะภายนอกเพียงอย่างเดียวแล้วก็แทบจะมีลักษณะไม่ผิดไปจากอาวุธปืนจริง อาจเป็นสาเหตุหนึ่งทำให้มีการนำเอาสิ่งเทียมอาวุธปืน เช่น ปืนปีปกัน ซึ่งเป็นปืนใช้เพื่อการกีฬา ปืนที่เป็นของเล่นหรือปืนที่เป็นของรางวัลมีไว้ใช้เพื่อเก็บสะสม ถูกนำไปใช้ผิดวัตถุประสงค์หรือผิดประเภทได้ นำไปใช้เป็นอาวุธใน การกระทำความผิด เช่น การนำเอาไปใช้เป็นอุปกรณ์ในการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ข่มขืนกระทำชำเราข่มขู่หรือทำร้ายร่างกาย เป็นต้น

เนื่องจากความนิยมในการซื้อและพกพาปืนปีปกัน กองพิสูจน์หลักฐานสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้ทำการพิสูจน์และวินิจฉัยแล้วว่า ปืนปีปกันไม่ใช่อาวุธปืนแต่เป็นสิ่งที่เทียมอาวุธปืน³ ตามพระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ความหมายของ “อาวุธปืน” ให้หมายความรวมถึงตลอดถึงอาวุธทุกชนิด ซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิด หรือกำลังดันของแก๊ส หรืออัดลมหรือเครื่องกลไกอย่างใดซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้น ๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง และห้ามมิให้ผู้ใดทำ ซื้อ มี ใช้ ส่ง หรือนำเข้า ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ และห้ามมิให้ผู้ใดพกพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ให้มีอาวุธปืนติดตัวเว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ และไม่ว่ากรณีใด ๆ ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด ส่วนความหมายของ “สิ่งเทียมอาวุธปืน” หมายถึง สิ่งซึ่งมีรูปและลักษณะอันน่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน

ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของไทย มีประเด็นปัญหาที่ต้องแก้ไขอยู่หลายประการ

ประเด็นแรก คือ นิยามของคำว่า สิ่งเทียมตามกฎหมายไม่ครอบคลุมถึงปืนปีปกัน จากบทนิยามของสิ่งเทียมอาวุธปืนแล้วจะเห็นได้ว่า สิ่งใดก็ตามที่มีรูปและลักษณะอันทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืนจะเป็นเพียง “สิ่งเทียมอาวุธปืน” ไม่ใช่ “อาวุธปืน” และจากบทนิยามดังกล่าว ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 กำหนดไว้เพียงว่า ห้ามมิให้ผู้ใดก็ตามพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผย หรือไม่มีเหตุอันควร ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับ ไม่เกินหนึ่งร้อยบาทและให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธนั้น ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมิได้หมายรวมถึงสิ่งเทียมอาวุธปืนด้วยจึงเป็นเหตุให้มีการนิยมซื้อและพกพาสิ่งเทียมอาวุธปืนกันอย่างมากมายและมี การนำเอาสิ่งเทียมอาวุธปืนดังกล่าวไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ อันเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายด้วย หากได้พิจารณาวัตถุที่เรียกว่า สิ่งเทียมอาวุธปืน เช่น ปืนปีปกัน ปืนที่ใช้เพื่อการกีฬา ปืนที่เป็นของเล่นหรือปืนที่เป็นของรางวัลมีไว้ใช้เพื่อเก็บสะสม พบว่ากลไกการทำงานเลียนแบบอาวุธปืน มีขนาด สีสัน รูปร่างและน้ำหนักใกล้เคียงกับอาวุธปืน ยกเว้นเพียงกระสุนที่ทำมาจากเม็ดพลาสติกหรือผลิตภัณฑ์เซรามิคสังเคราะห์ ที่มีน้ำหนักเบาตั้งแต่ 0.12 กรัม ไปจนถึง 0.50 กรัม และมีเส้นผ่าศูนย์กลาง 6 มิลลิเมตร หรือ 8 มิลลิเมตร มีความเร็วต้นและแรงปะทะที่ 280 ฟุต/วินาที อาจทำให้ได้รับบาดเจ็บต่อร่างกายหรือได้รับความเสียหายต่อทรัพย์สินต่าง ๆ ได้ อันก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม ประกอบกับกฎหมาย

³ กองพิสูจน์หลักฐานสำนักงานตำรวจแห่งชาติ, ค้นวันที่ 9 มีนาคม 2558 จาก <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=478310>

ฉบับดังกล่าวนี้ได้มีการประกาศใช้มานานมาก ไม่สามารถครอบคลุมถึงวิวัฒนาการในการดัดแปลงสิ่งเทียมอาวุธปืนเหล่านั้นได้

ประเด็นที่สอง คือ หลักเกณฑ์การควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนปีปีกัน ควรให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการครอบครองและการขอใบอนุญาต รวมถึงวัตถุประสงค์การนำไปใช้ให้ชัดเจนจากพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ สิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7 ห้ามมิให้ผู้ใดทำการ ซื้อ มี ใช้ สั่ง หรือนำเข้า ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนเว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ ทั้งนี้ไม่ได้กำหนดไว้ว่า ผู้ที่มีสิ่งเทียมอาวุธปืนไว้ในครอบครองจะต้องมีใบอนุญาตให้มีสิ่งเทียมอาวุธปืนไว้ในความครอบครองก่อน ซึ่งไม่ครอบคลุมถึงปืนปีปีกัน ซึ่งแตกต่างจากเรื่องอาวุธที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่า ผู้ที่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองจะต้องได้รับอนุญาตก่อน จึงทำให้มีผู้ต้องการมีสิ่งเทียมอาวุธปืนพยายามซื้อหาให้ได้มาไว้ครอบครองเป็นจำนวนมากขึ้น มาตรา 8 ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัว เมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามควรแก่พฤติการณ์ ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พาอาวุธไปโดยเปิดเผยหรือพาไปในชุมนุมที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใดซึ่งไม่ครอบคลุมถึงสิ่งเทียมอาวุธปืนเช่นกัน การพกพาสิ่งเทียมอาวุธปืนจึงไม่เป็นความผิดแต่อย่างใด ประกอบกับไม่มีการห้ามในการซื้อสิ่งเทียมอาวุธปืนเด็กและวัยรุ่นต่างก็มีไว้ในครอบครองและด้วยการที่วุฒิสภายังไม่เพียงในการตัดสินใจ อาจนำเอาสิ่งเทียมอาวุธปืนไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ มิได้นำไปใช้เพื่อเกมกีฬาหรือตามวัตถุอันแท้จริง อีกทั้งอาจทำให้บุคคลที่พบเห็นเกิดความสับสนและหลงผิดได้ ด้วยความที่สิ่งเทียมอาวุธปืนได้พัฒนาให้เหมือนของจริงมากที่สุด นอกจากนี้นี้ยังเป็นเหตุให้ร้านค้าที่ทำการซื้อขายสิ่งเทียมอาวุธปืน ทำการซื้อกันอย่างเสรีโดยปราศจากหลักเกณฑ์ควบคุม และได้พยายามดัดแปลงประสิทธิภาพให้สิ่งเทียมอาวุธปืน ให้มีประสิทธิภาพเทียบเท่ากับปืนของจริงมากที่สุด อันเป็นผลให้เกิดปัญหาในทางสังคมอันเนื่องมาจากใช้ผิดวัตถุประสงค์ได้

ประเด็นที่สาม คือ การกำหนดความรับผิดชอบและบทลงโทษเกี่ยวข้องกับการฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ดังกล่าว เนื่องจากบทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนตามมาตรา 52 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ใดสั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่โดยตามมาตรา 77 ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ กำหนดโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนโดยให้ลงโทษเพียงจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ทั้งนี้ยังมีโทษต่ำมากสำหรับผู้ฝ่าฝืนตามมาตรา 52 จึงทำให้มีผู้ฝ่าฝืนกันมากเมื่อเทียบกับค่าตอบแทนที่จะได้รับจากการฝ่าฝืนนั้น

ด้วยเหตุนี้ เมื่อปืนปีปีกันจัดอยู่ในหมวดสิ่งเทียมอาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 หากถูกนำไปใช้ผิดวัตถุประสงค์แท้จริง อาจใช้เป็นอุปกรณ์ในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิจัยกฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนในประเทศไทย: ศึกษากรณี ปืนปีปีกัน (BB Gun) เป็นแนวทางในการจัดการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนให้มีความรัดกุม ครอบคลุม ชัดเจน และบังคับใช้อย่างเคร่งครัด เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยแก่ประชาชนตลอดจนความมั่นคงของประเทศ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมปืนปีปีกัน
2. เพื่อศึกษากฎหมายกฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายควบคุมปืนปีปีกัน และวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทางการควบคุมปืนปีปีกันของประเทศไทยกับต่างประเทศ
3. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมปืนปีปีกันตามกฎหมายไทย และวิเคราะห์เปรียบเทียบกับแนวทางการควบคุมปืนปีปีกันตามกฎหมายต่างประเทศ
4. เพื่อนำเสนอแนวทางในการกำหนดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมปืนปีปีกันของประเทศไทย

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนปีปีกันตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เพื่อนำมาวิเคราะห์ให้ได้มาซึ่งข้อสรุปและแนวทางการแก้ไขกฎหมายควบคุมปืนปีปีกันที่เหมาะสมกับประเทศไทย โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกา และสหพันธรัฐมาเลเซีย

1.4 วิธีที่การศึกษา

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้วิธีวิจัยเอกสาร (Document Research) และการวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมาย (Comparative Law) ของประเทศไทยกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกาและสหพันธรัฐมาเลเซีย โดยทำการศึกษารวบรวมเอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากเอกสาร บทความ วารสาร งานวิจัย วิทยานิพนธ์ ตำราทางวิชาการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปืนปีปีกัน

1.5 สมมติฐาน

แม้ว่าปืนปีปีกันจะถูกนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์หลักในการเล่นเก็กีฬา แต่ก็มีบุคคลบางกลุ่มนำปืนดังกล่าวไปใช้ในการก่อความรุนแรง ซึ่งตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ไม่ได้กำหนดนิยามความหมายไว้ให้รวมถึงปืนปีปีกัน ทำให้มีการครอบครองและใช้ปืนดังกล่าวอย่างแพร่หลาย โดยไม่มีกฎหมายควบคุม จึงควรมีการออกกฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุมการใช้ปืนปีปีกัน รวมถึงการขอใบอนุญาตและคุณสมบัติของผู้มีอาวุธปืน ปีปีกัน ตลอดจนความรับผิดชอบและบทลงโทษของผู้ที่ฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ดังกล่าวเช่นเดียวกับในต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบความหมาย ประวัติความเป็นมา วิวัฒนาการและแนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมและป็นปีปีกัน
2. เพื่อทราบกฎหมายในการควบคุมทางกฎหมายเกี่ยวกับป็นปีปีกันของประเทศไทยและต่างประเทศ (สหรัฐอเมริกา และสหพันธรัฐมาเลเซีย)
3. เพื่อทราบปัญหากฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายควบคุมป็นปีปีกันและแนวทางการควบคุมป็นปีปีกันของประเทศไทยและต่างประเทศ (สหรัฐอเมริกา และสหพันธรัฐมาเลเซีย)
4. เพื่อเป็นเสนอแนวทางการแก้ไขกฎหมายควบคุมป็นปีปีกันที่เหมาะสมกับประเทศไทย

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เป็นการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนในประเทศไทย:ศึกษากรณี ปืนบีบีกัน (BB Gun) ผู้วิจัยได้นำเสนอในลักษณะของการเรียบเรียงเชิงสังเคราะห์ ดังนี้

2.1 ความเป็นมาและวิวัฒนาการของอาวุธปืนและปืนบีบีกัน

2.1.1 ความเป็นมาของอาวุธปืนและปืนบีบีกัน

2.1.1.1 ความเป็นมาของอาวุธปืน

ในสมัยดั้งเดิมมนุษย์ไม่มีอาวุธปืนใช้ จึงได้พัฒนาอาวุธใช้สำหรับการล่าสัตว์และใช้ทำร้ายศัตรู โดยการใช้หินหรือโลหะ ซึ่งพัฒนาทำให้มีความแหลมคม มีประสิทธิภาพทำร้ายมากขึ้น มีการทำอาวุธให้สามารถทำร้ายศัตรูทั้งในระยะใกล้ประชิดตัว เช่น มีด หอก ดาบ และอาวุธที่ใช้ทำร้ายศัตรูในระยะไกล ๆ เช่น หนังสติ๊ก เกาทัณฑ์ ธนู ต่อมาจึงมีการค้นพบสารเคมี เช่น กำมะถัน ดินประสิว ซึ่งเมื่อนำมาผสมกันเข้าและบดอัดแน่นใช้ทำเป็นลูกกระสุน และได้มีการสร้างปืนใหญ่โดยใช้ลูกกระสุนดินดำ จากนั้นได้มีการพัฒนาอาวุธปืนจนกระทั่งเป็นอาวุธที่มีประสิทธิภาพ สามารถทำอันตรายต่อชีวิตและร่างกายได้โดยแม่นยำและร้ายแรง ดังนั้นวัตถุประสงค์เดิมในการสร้างอาวุธปืนก็เพื่อใช้เป็นเครื่องทำร้ายต่อมนุษย์และสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ในปัจจุบันอาวุธปืนถูกใช้เป็น 2 แนวทาง ดังนี้

1) เพื่อใช้เป็นการคุ้มครองความปลอดภัยต่อชีวิตร่างกายและทรัพย์สิน ตลอดจนใช้เพื่อการศึกษา เป็นแนวทางที่ดีเพราะมนุษย์มีสิทธิ และหน้าที่ในการปกป้องกันตนเองและทรัพย์สิน

2) เพื่อใช้เป็นการทำร้ายต่อชีวิตร่างกายของมนุษย์และสัตว์ ซึ่งเป็นแนวทางที่ไม่ดีและไม่ถูกต้องตามกฎหมายและศีลธรรม

ในยุคกลาง คำว่า “อาวุธปืน” หรือ ไฟร์อาร์ม (Firearm) ถูกใช้โดยอังกฤษเพื่อระบุอาวุธที่ต้องใช้ไม้ขีดไฟเพื่อจุดระเบิดของปืนใหญ่ คำดังกล่าวยังเป็นแบบหนึ่งใช้เรียกนักธนูด้วย เนื่องจากผลกระทบของการยิงในตอนนั้น พลปืนจึงต้องอยู่ที่ส่วนหลังของปืนใหญ่พร้อมอีกมือหนึ่งคว้าเอาไว้ได้ชื่อว่า “แฮนด์กัน (Hand Gun)” มีความหมายเดียวกับคำว่า “ไฟร์อาร์ม” ถึงแม้ว่าคำว่า “ปืน” หรือ “กัน” (Gun) ปัจจุบันมักใช้เพื่อหมายถึงอาวุธปืน แต่ในทางทหารหรือผู้เชี่ยวชาญใช้เพื่อหมายถึงปืนขนาดใหญ่เท่านั้น ปืนใหญ่มีขนาดใหญ่กว่าอาวุธปืนอย่างมาก มักติดตั้งบนแท่นที่เคลื่อนที่ได้จะมีขนาดมากถึง 18 นิ้ว และอาจมีน้ำหนักถึงตัน อาวุธเช่นนี้ไม่ใช่อาวุธปืน ส่วนอาวุธปืนที่ถือได้อย่างปืนเล็กยาวคาร์ไบน์ ปืนพก และอาวุธปืนขนาดเล็กอื่น ๆ มักไม่ถูกเรียกว่า “ปืน” หรือ “กัน” ในหมู่ผู้เชี่ยวชาญปืนกลจะยิงกระสุนขนาดเล็กกว่า (โดยปกติแล้วจะมีขนาด 14.5 มิลลิเมตรหรือเล็กกว่า)

และปืนกลมากมายจะมีทหารคอยบังคับมากกว่าหนึ่งนาย เช่นเดียวกันกับปืนใหญ่ โดยปกติแล้วอาวุธปืนอัตโนมัติที่ถูกออกแบบมาเพื่อผู้ใช้เพียงคนเดียวจะเรียกว่า “ปืนเล็กยาวอัตโนมัติ”

ในศตวรรษปัจจุบันปืนได้กลายเป็นอาวุธที่มีอำนาจ ถูกใช้โดยมนุษยชาติในสงครามยุคใหม่ ตั้งแต่ยุคเรอเนซองส์ มีการใช้อาวุธปืนมากมายในประวัติศาสตร์ทางทหารและประวัติศาสตร์ทั่วไป สิ่งนี้ได้สร้างการออกแบบใหม่ขึ้น ซึ่งเป็นการหลอมกองทัพยุคใหม่ สำหรับปืนสั้นและปืนยาวในยุคก่อน ๆ ใช้กระสุนที่เป็นทรงกลมและมีการเริ่มทำเป็นทรงเรียวในยุคใหม่ แต่ไม่นานก็ถูกแทนที่ด้วยลูกเหล็กทรงกลม กระสุนจะถูกยิงโดยการเผาไหม้ที่รวดเร็ว แต่ในอาวุธขนาดเล็กมักจะบรรจุระเบิดไว้ในตัวเองซึ่งถูกสั่งห้ามในสนธิสัญญา (Hague Convention) กระสุนของอาวุธขนาดเล็กถูกสั่งห้ามในสงครามด้วยเหตุผลคล้ายกัน สำหรับปืนใหญ่ในปัจจุบันเป็นกระสุนที่มีระเบิดเช่นเดียวกับแบบก่อน ๆ จนกระทั่งถึงทศวรรษที่ 1800 กระสุนและดินปืนถูกแยกออกจากกัน ถูกใช้โดยอาวุธอย่างปืนเล็กยาว ปืนพก และปืนใหญ่ บางครั้งเพื่อความสะดวกในความเหมาะสมของดินปืน และกระสุนถูกห่อรวมกันในกระดาด เรียกว่า “ปลอกกระสุนปืน” (Cartridge) สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับท่อเหล็กที่ห่อหุ้มตัวจุดระเบิดและดินระเบิด ซึ่งกระสุนจะวางไว้ที่ปลายตรงกันข้ามกับตัวจุดระเบิด กระสุนแบบมีปลอกนี้ถูกใช้อย่างแพร่หลายและในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ได้กลายมาเป็นกระสุนแบบพื้นฐานสำหรับอาวุธปืนขนาดเล็ก รถถัง และปืนใหญ่ ปืนครก ใช้การห่อหุ้มที่คล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตามกระสุนและกระบอกมักรวมเป็นชิ้นเดียวกันจะถูกยิงออกจากอาวุธปืน ปืนใหญ่ประจำเรือพิสัยไกลมีบ้างที่ใช้กระสุนแบบกรอบ แต่ปืนบนเรือประจัญบานและเรือลาดตระเวนส่วนใหญ่ใช้กระสุนระเบิด และแยกออกจากดินปืนซึ่งถูกเลือกตามความต้องการในกระสุนแบบทรงเรียว มีความแตกต่างระหว่างกระสุนกับอาวุธปืนคือบางครั้งกระสุนหมายถึงอาวุธ ส่วนอาวุธปืนนั้นหมายถึงแท่นอาวุธ ในบางกรณีอาวุธปืนสามารถใช้เป็นอาวุธได้โดยตรงในการต่อสู้ระยะใกล้ ตัวอย่างเช่น ปืนเล็กยาว ปืนคาบศิลา และปืนกลมือสามารถติดดาบปลายปืนจนทำให้มันกลายเป็นหอกหรือหูลาว ด้วยบางข้อยกเว้นพยานท้ายปืนของปืนยาวสามารถใช้เป็นตะบองเพื่อตีได้ ซึ่งยังเป็นไปได้ที่จะตีใครด้วยลำกล้องปืนหรือด้ามจับปัญหาของอาวุธปืนคือการเก็บรักษาตัวกระสุนเองมักทั้งเศษเอาไว้ และอาจก่อให้เกิดการขัดลำกล้องได้ เศษผงเหล่านี้มักก่อให้เกิดการขัดข้องภายในลำกล้อง ส่งผลให้ต้องทำความสะอาดอยู่ตลอดเวลาเพื่อรักษาความมีประสิทธิภาพของปืนเอาไว้ บางครั้งอาวุธปืนจะหมายถึงอาวุธปืนขนาดเล็ก อาวุธดังกล่าวคืออาวุธปืนที่สามารถขนย้ายได้ด้วยบุคคลคนเดียว ตามที่เอาไว้ในกฎหมายสงคราม อาวุธปืนขนาดเล็กถูกจัดว่าเป็นอาวุธปืนซึ่งยิงกระสุนที่ไม่มากกว่า 15 มิลลิเมตร อาวุธปืนขนาดเล็กจะถูกยิงโดยปกติโดยใช้ศูนย์เล็งธรรมดา ระยะความแม่นยำสำหรับอาวุธปืนขนาดเล็กมักมีข้อจำกัดประมาณ 1,600 เมตรโดยทั่วไปจัดว่าน้อย ถึงแม้ว่าสถิติปัจจุบันของปืนซุ่มยิงจะมากกว่า 2.4 กิโลเมตรก็ตาม

คนไทยรู้จักอาวุธปืนมาแต่บรรพบุรุษแล้ว ในสมัยอยุธยารู้จักปืนกัน เช่น พระแสงปืนต้น ชำมน้ำสวดของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เป็นต้น ซึ่งเข้าใจว่าเป็นต้นกำเนิดของปืนแก๊ปที่มี ลำกล้องยาว ทำด้วยเหล็กทนความร้อนสูง บรรจุดินปืนเป็นทางปากกระบอก แฉกด้วยลูกปายทำด้วยตะกั่วเม็ดกลม ๆ หรือวัตถุดิบก็ได้ ที่มีความแข็งไม่น้อยกว่าลูกดินเหนียว ที่ยิงด้วยหนังสติ๊ก หลังจากยิงดินปืนกับกระสุนลูกปายแล้วต้องใช้ไม้ทาเป็นก้านยาว ๆ เท่ากับความยาวของกระบอกปืนแยงลงไปทางกระบอก เพื่อยัดดินปืนและกระสุนปืนปายให้แน่นหนาเพื่อเป็นหลักประกันว่า เมื่อ

ดินดำโดนประทุไฟฟ้าเข้าจะส่งแรงขับเคลื่อนมหาศาลออกไปทางกระบอกปืนพร้อมด้วยกระสุนลูกปรายที่จะพุ่งออกไปข้างหน้าตามแรงขับ

ปืนกระบอกแรกของโลก เรียกว่า แฮนด์ แคนนอน (Hand Cannon) มีลักษณะคล้ายเครื่องยิงจรวด หรือ อาร์.พี.จี ในปัจจุบันมีใช้กันในคริสต์ศตวรรษที่ 13 โดยจุดชนวนดินระเบิดด้วยเหล็กร้อนหรือถ่านหิน สำหรับปืนแก้ปของไทยเรามีตะบันไฟสำหรับให้นักปืนสับแก๊ส เพื่อให้ประกายไฟรอดรูตะบันไฟเข้าไปจุดดินปืนข้างในกระบอกอันจะยังผลให้เกิดการระเบิดขึ้น ในลากล่องปืนนั้นแล้วส่งแรงขับเคลื่อนออกทางปากกระบอกปืนพร้อมด้วยกระสุนลูกปรายที่พุ่งฉิวไปหาเป้าข้างหน้า ต่อมาคริสต์ศตวรรษที่ 18 โลกเรารู้จักใช้ปืนที่มีลากล่องเป็นเกลียวอยู่ข้างใน เพื่อรีดลูกปืนให้หมุนตัวออกจากลากล่อง วิธีนี้ทำให้ทิศทางของกระสุนปืนเกิดความแม่นยำยิ่งขึ้น กระสุนลูกของกระสุนแม็กนัมแบบต่าง ๆ อุบัติขึ้น ปี ค.ศ.1850 เช่น ขนาด .38 หรือ 17 มิลลิเมตร เป็นต้น เพื่อสร้างความสะดวกรวดเร็วและความมั่นใจในการยิงปืนเป็นเอกประสงค์จนทุกวันนี้⁴

2.1.1.2 ความหมายของอาวุธปืน

ปืน หมายถึง อาวุธจำพวกหนึ่งใช้ยิงด้วยดินระเบิด หรือความอัดดันของอากาศมีหลายชนิด มีลักษณะนามว่า กระบอก โบราณเรียก ศร หน้าไม้ เกาทัณฑ์ว่า ปืน⁵

อาวุธ หมายถึง “เครื่องประหาร ใช้ในการทำร้าย ป้องกัน หรือต่อสู้” รวมทั้งปืนอัดลมเบาดังกล่าวผลิตขึ้นมา เพื่อวัตถุประสงค์ในการยิงเป้าทดสอบความแม่นยำ หรือเล่นเกมการต่อสู้⁶

อาวุธ หมายถึง เครื่องใช้สำหรับต่อสู้รบพุ่งหรือทำร้ายศัตรู คู่ต่อสู้ เช่น คนใช้ดาบ ปืน ฯลฯ ความใช้เขาเป็นอาวุธ นกกระจอกเทศใช้เขาเป็นอาวุธเตะได้แรงเหมือนม้า เสือใช้เขี้ยวและเล็บเป็นอาวุธ ฯลฯ อาวุธแบ่งออกได้ 2 ประเภท ดังนี้

1. อาวุธโดยสภาพ คือ สิ่งที่ทำไว้เป็นเครื่องประหารโดยตรง เช่น ปืน หอก ดาบ แหวน หลาว
2. อาวุธโดยการใช้ คือ สิ่งที่มีได้ทำไว้เป็นเครื่องประหารโดยตรง แต่สามารถนำมาใช้เป็นอาวุธ เช่น ไม่คานหาบของ สากที่ใช้ตากับครกซึ่งเอาไว้ใช้ประทุร้ายได้⁷

อาวุธปืน หมายความว่าความรวมตลอดถึงอาวุธทุกชนิด ซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลไกอย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้น ๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง (ความหมายตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.

⁴ สมพร พรหมหิตาธร, เล่นปืนไม่ให้ถูกจับ, พิมพ์ครั้งที่ 7 (กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2541), หน้า 1-2.

⁵ อาวุธปืน, พิมพ์ครั้งที่ 12 (กรุงเทพฯ: รวมสาส์น, 2536), หน้า 595.

⁶ ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2546).

⁷ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 232/2458; คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 560/2458; ชูติธร, “พาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะ,” บทบัญญัติ 27, 4 (2513): 929.

2490 มาตรา 4 (1)) อาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4 (1) สามารถจำแนกได้ ดังนี้

1. อาวุธปืนโดยตรง ได้แก่

- 1) อาวุธสำหรับใช้ยิง
- 2) มีเครื่องประกอบด้วยลำกล้องทำด้วยโลหะที่ทนทานต่อแรงระเบิดของดินปืน
- 3) ดินระเบิดที่เป็นพลังขับเคลื่อนกระสุนให้ออกจากลำกล้อง
- 4) เครื่องจุดชนวนดินระเบิดหรือที่เรียกว่า “เครื่องลั่นไก”
- 5) กระสุนซึ่งส่วนมากทำด้วยเหล็กหรือตะกั่ว เรียกว่า “เครื่องกระสุนปืน” จะ

ถูกขับเคลื่อนออกจากลำกล้องด้วยแรงระเบิดของดินปืน⁸

2. นอกจากอาวุธปืนที่กล่าวใน ข้อ 1 แล้วยังให้ความหมายตลอดถึงอาวุธทุกชนิดที่ใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิด หรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลม หรือเครื่องกลไกอย่างใดซึ่งต้องอาศัยอำนาจพลังงานและส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้น ๆ รัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง⁹

3. ส่วนของอาวุธปืนที่ให้ถือเป็นอาวุธปืน ได้แก่ ส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืนตามข้อ 1 แห่งกระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2491 ดังนี้

- 1) ลำกล้อง คือ ลำกล้องของอาวุธปืนที่เป็นปืนตามกฎหมายนั่นเอง
- 2) เครื่องลูกเลื่อน หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลูกเลื่อนที่เป็นปืนอัตโนมัติอย่าง ยู. เอส. อาร์มี. หรือออโตเมติก โคลท์ เป็นต้น จะต้องมีลำเลื่อนสำหรับให้กระสุนปืนเคลื่อนเข้าลำเพลิง แล้วเมื่อยิงแล้วปลอกจะได้สลัดออกไปทางช่องที่ลูกปืนนัดต่อไปถูกดันขึ้นมาจากแม็กกาซีนแล้วถูกผลักเข้าไปในลำเพลิงใช้ยิงในครั้งต่อไป สำหรับส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลูกเลื่อน ได้แก่ สปริงสำหรับบังคับให้ลำเลื่อนเดินหน้าถอยหลังตามจังหวะอัตโนมัติของมัน
- 3) เครื่องลั่นไกหรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลั่นไกส่วนนี้ ได้แก่ เข็มแทงชนวน นกสับ และไกปืน เป็นต้น
- 4) เครื่องส่งกระสุนของกระสุนหรือส่วนประกอบสำคัญของสิ่งเหล่านั้น ได้แก่ แม็กกาซีนสำหรับเป็นออโตเมติกดังกล่าว สปริงในแม็กกาซีนสำหรับให้กระสุนปืนเลื่อนเข้ารังเพลิงก็ถือเป็นส่วนประกอบสำคัญของเครื่องส่งกระสุนได้ตามในนี้¹⁰

⁸ ประสาน เจนร่วมจิต, **ทัศนคติของประชาชนในอำเภอเมืองเชียงใหม่เกี่ยวกับนโยบายของรัฐในการควบคุมอาวุธปืน** (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ วิชาการเมืองและการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543), หน้า 7.

⁹ *เรื่องเดียวกัน*, หน้า 8.

¹⁰ ชำนาญ ชื่นยินดี, **นโยบายของรัฐในการควบคุมอาวุธปืน** (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540), หน้า 28-29.

2.1.1.3 ความหมายของอาวุธปืนตามกฎหมายไทย

แบ่งอาวุธปืนออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ดังนี้

ประเภทที่ 1 อาวุธปืนสำหรับเอกชนใช้นั้นเป็นอาวุธปืนธรรมดาที่กฎหมายอนุญาตให้ประชาชนทั่วไปมีไว้ใช้ได้ ทั้งในการกีฬาและการเก็บไว้เป็นพิพิธภัณฑสถาน ดังนั้นอาวุธปืนประเภทที่ 1 จึงแยกได้ 2 ประเภท คือ 1. อาวุธปืนที่อยู่ในสภาพดี 2. อาวุธปืนชำรุดจนใช้ไม่ได้

ประเภทที่ 2 อาวุธปืนสงครามซึ่งไม่อนุญาตให้เอกชนใช้เรียกว่า “อาวุธปืนใช้เฉพาะแต่ในสงคราม” โดยให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดว่าอาวุธปืนชนิดใด เป็นอาวุธปืนใช้เฉพาะแต่ในสงครามบ้างกระทรวงมหาดไทยได้ออกกฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ.ศ.2522) ข้อ 2 ดังนี้อาวุธปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ตามมาตรา 7 หรือมาตรา 24 จะต้องเป็นอาวุธชนิดและขนาดดังต่อไปนี้

1. อาวุธปืนชนิดลากล้องมีเกลียวที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางปากลากล้องไม่เกิน 1.44 มิลลิเมตร

2. อาวุธปืนชนิดลากล้องไม่มีเกลียว ดังนี้

1) ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางปากลากล้องไม่ถึง 20 มิลลิเมตร

2) ปืนบรรจุปากปืนลูกซองหรือปืนพลูสัณญาณ

3. อาวุธปืนชนิดที่เครื่องกลไกสำหรับบรรจุกระสุนเองให้สามารถยิงซ้ำได้ดังต่อไปนี้

1) ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางปากลากล้องไม่เกิน 160 มิลลิเมตร

2) ปืนลูกซอง

3) ปืนลูกกระดขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางปากลากล้องไม่เกิน 5.6 มิลลิเมตร

4. อาวุธปืนชนิดเครื่องบังคับเสียงให้เบาผิดปกติ

5. อาวุธปืนชนิดไม่ใช้กระสุนปืน เป็นที่บรรจุวัตถุเคมีที่ทำให้เกิดอันตรายหรือเป็นพิษหรือไม่ใช่ เครื่องกระสุนปืนที่บรรจุเชื้อโรคเชื้อเพลิงหรือวัตถุแก๊สมันตภาพรังสี¹¹

2.1.1.4 ความหมายของอาวุธปืนตามกฎหมายระหว่างประเทศ

หลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้มีการจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ ซึ่งให้ความสำคัญต่อการเคารพสิทธิมนุษยชนและเพื่อเป็นการประกันความมั่นคงและสันติภาพของโลกและมวลมนุษยชาติ กฎบัตรสหประชาชาติ จึงมีข้อบทหรือมาตราที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนอย่างชัดเจนอยู่หลายข้อ รวมทั้งการจัดตั้งกลไกต่าง ๆ เพื่อดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน กลไกเหล่านี้ได้มีการพัฒนามาโดยตลอด และได้รับรองกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับด้านสิทธิมนุษยชนในรูปแบบต่าง ๆ อาทิ กติการะหว่างประเทศ อนุสัญญา รวมทั้ง แนวปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน ซึ่งรัฐสมาชิกมีพันธกรณีตามกฎหมาย และ/หรือทางจริยธรรมที่จะต้องปฏิบัติตาม องค์การสหประชาชาติจึงถือเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญของการพัฒนากฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ แนวทางปฏิบัติและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศโดยที่มาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้บัญญัติอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไว้ประการหนึ่งคือ การส่งเสริมการเคารพและการปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชนทั้ง

¹¹ สมพร พรหมหิตา, *เรื่องเดิม*, หน้า 8-11.

ในระดับประเทศและระหว่างประเทศ การตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงได้จัดทำเอกสารชุด “แนวทางปฏิบัติและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ” โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะเผยแพร่ให้สาธารณชนได้รับทราบถึงมาตรฐานต่าง ๆ ด้านสิทธิมนุษยชน ซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยสากลเพื่อนำมาสร้างเสริมให้เกิดการเคารพ คุ้มครอง สิทธิ เสรีภาพ และศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ในประเทศไทยต่อไป

การใช้กำลังและอาวุธปืนของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย เป็นที่ได้รับการกล่าวถึงอย่างมาก ทั้งในประเทศและระหว่างประเทศว่าทำอย่างไรจึงจะให้เกิดการตัดสินใจที่เหมาะสม เมื่อต้องการใช้กำลังและอาวุธปืนของเจ้าหน้าที่ คำนึงถึงความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ และจะต้องไม่เกิด การละเมิดสิทธิมนุษยชน เช่น การใช้กำลังและอาวุธปืนประเภทต่าง ๆ ต้องเป็นไปตามความเหมาะสม ไม่เป็นการไม่ใช้ความรุนแรงเกินกว่าเหตุ ด้วยเหตุดังกล่าวนี้การประชุมขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 8 ณ กรุงฮาวานา ประเทศคิวบา เมื่อ ค.ศ.1990 ได้รับรองหลักการพื้นฐานว่าด้วยการใช้กำลังและอาวุธปืนของเจ้าหน้าที่ที่บังคับใช้กฎหมาย กำหนดมาตรฐานที่พึงปฏิบัติดังกล่าว รวมถึงการป้องกันอย่างเป็นระบบ เช่น การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ ระเบียบการเก็บและเบิกอาวุธปืน การรายงานเมื่อมีการใช้อาวุธปืน เป็นต้น สหประชาชาติได้ถือเป็นมาตรฐานด้านสิทธิมนุษยชนที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่ง

จากบทความเกี่ยวกับการแก้กฎหมาย: แก้อย่างไรจึงจะแก้ปัญหาสังคมได้เพื่อหาข้อสรุปหากปัญหาสังคมต้องแก้ด้วยวิธีการ “แก้กฎหมาย” จะแก้กันอย่างไรโดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากการแก้กฎหมายคือ “การจำกัดสิทธิเสรีภาพ” The Best Gun Control is No Gun: จะจำกัดสิทธิให้ได้ผลคือต้องเบ็ดเสร็จจากข่าวการสังหารหมู่เด็กนักเรียนและครู ที่เมืองนิวทาวน์ร่วมถึง 30 ชีวิต โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับสถิติในเรื่องเดียวกันในประเทศญี่ปุ่น ประการแรกในประเทศญี่ปุ่น มาตรการที่ใช้อาวุธปืนในแต่ละปีมีน้อยมาก เช่น ปี ค.ศ.2008 มีเพียง 11 ราย ในขณะที่ในปีเดียวกันสหรัฐอเมริกา มีกรณีฆาตกรรมด้วยอาวุธปืนมากกว่า 12,000 ราย ส่วนการตายจากอาวุธปืนที่เป็นลักษณะของอุบัติเหตุในญี่ปุ่นต้องเรียกว่า “แทบไม่มีเลย” ทำไม่ถึงเป็นเช่นนั้นเพราะประการที่ 2 ขณะที่คนอเมริกันยังหาซื้ออาวุธปืนและพกพาได้ แต่ในญี่ปุ่น “ปืนพก” ห้ามมี ห้ามซื้อ ห้ามทุกอย่าง ส่วนปืนไรเฟิลห้ามตั้งแต่ ปี ค.ศ.1971 ใครที่มีอยู่ก่อนหน้านั้นสามารถครอบครองได้ แต่ต้องคืนให้ตำรวจหลังจากตายโดยถือเป็นหน้าที่ของทายาทตามกฎหมาย ส่วนปืนที่สามารถซื้อหาได้จะต้องเป็น “Short Gun” “Air Rifle” แต่กระบวนการ “ขอใบอนุญาต” ต้องเรียกว่า “สุดโหด” เริ่มตั้งแต่หนึ่งเข้าเรียนในห้องเต็มวัน สองสอบข้อเขียน สามทดสอบยิงในสนามยิงปืน สี่ตรวจสุขภาพโดยเฉพาะสุขภาพจิต และห้าต้องผ่านการตรวจประวัติอย่างเข้มงวดโดยตำรวจ หลังจากได้ปืนแล้วต้องเก็บไว้ในบ้านอย่างมิดชิดพร้อมแจ็กที่เก็บให้ตำรวจทราบ เพื่อที่ตำรวจจะได้มาตรวจสอบทุกปี ในส่วนข้อเขียนและกระบวนการตั้งแต่หนึ่งถึงห้าจะต้องทำซ้ำใหม่ทุกสามปี เหตุที่สองประเทศมีกฎหมายควบคุม การครอบครอง และใช้อาวุธปืนที่แตกต่างกันราวฟ้ากับดิน เพราะประการที่ 3 รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาบัญญัติไว้ว่ารัฐต้องมีหน้าที่ยืนยันในสิทธิ์ของประชาชนที่จะมีไว้ซึ่งอาวุธ (Right of The People to Keep and Bear Arms) ในขณะที่ประเทศญี่ปุ่นกฎหมายบัญญัติไว้ว่าบุคคลไม่สามารถ

จะมีไว้ซึ่งอาวุธปืนหรือดาบอย่างสั้นเชิง (No Person Shall Possess A Firearm or Firearms or A Sword or Swords) เน้นอนว่าในความจริงของสังคมกาลเวลานับร้อย ๆ ปีที่ผ่านมาผ่านผืนผืนยอนนำ ข้อยกเว้นและการปรับแก้มาสู่กฎหมายแมดังกล่าวข้างไม่มากก็น้อย อเมริกาทุกวันนี้มีปืนใน ครอบครัวของเอกชนกว่า 200 ล้านกระบอก (ซึ่งบางแห่งระบุตัวเลขถึง 300 ล้าน) ญี่ปุ่นแมรวม ตำรวจเข้าด้วยมีเพียงล้านกว่ากระบอกเท่านั้น แสดงให้เห็นความแตกต่างแล้วเช่นนี้เพียงพอหรือยังที่ จะสรุปว่า เรื่องบางเรื่องหากจะต้องจำกัดเสรีภาพก็ต้องจำกัดกันอย่างเผด็จการ อเมริกันที่เป็น ปัญญาชนส่วนใหญ่ยังคงลั้งเลที่ “ควบคุม” การครอบครองอาวุธปืนอย่างเข้มงวดเช่นในญี่ปุ่น (และจีน ที่ห้ามอย่างสั้นเชิง) แมทุกคนจะยอมรับว่าการสังหารหมู่ที่เกิดขึ้นอย่างน่าเศร้าร้ายนี้เกี่ยวพันอย่าง แยกกันไม้ออกกับการที่ฆาตกรสามารถจัดหาอาวุธปืนร้ายแรงได้ไม่ง่าย แต่คำถามยังคงมีอยู่ว่า “แม ไม่มีปืนฆาตกรดังกล่าวที่จะทำการสังหารหมู่ด้วยวิธีอื่นไม่ได้เลย หรือหากเขาเป็นโรคจิตและต้องฆ่าให้ ได้” เช่น การใช้แก๊สพิษในสถานีนรถไฟใต้ดินในประเทศญี่ปุ่น เมื่อหลายปีก่อนหรือการใส่ยาพิษลงไป ในน้ำและอาหารในจีน ทั้งสองกรณีเกิดขึ้นในประเทศที่ฆาตกรโรคจิตซึ่งไม่สามารถจัดหาอาวุธปืนได้ ง่าย ๆ แต่ยังสามารถก่อเหตุสังหารหมู่ได้ ในทางตรงกันข้ามกฎหมายควบคุมอาวุธปืนที่เข้มงวดไม่ได้มี ผลจำกัด “มือเท้า” ของอาชญากรตัวจริงแมแต่น้อยซึ่งตรงกันข้ามกลับเพิ่มช่องโอกาสการกระทำ การของพวกเขามากขึ้น ในขณะเดียวกันกลับเป็นการมัดมือมัดเท้าประชาชนในการปกป้องตัวเอง หรือ อย่างน้อยในเชิงจิตวิทยาทำให้อาชญากรยำใจ คล้ายคลึงกับผลที่เกิดขึ้นในทางปฏิบัติ กล่าวคือ ข้อมูลทางการสหรัฐระบุว่าทุกรัฐที่มีการแก้กฎหมายให้เข้มงวด หลังจากนั้นไม่ถึง 2-3 ปี สถิติ อาชญากรรมที่ใช้อาวุธปืนกลับเพิ่มขึ้นหลายเท่าประชาติปีโดยคือเพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่หรือเพื่อ คุ่มครองส่วนน้อย รัฐธรรมนูญสหรัฐตั้งแต่เริ่มต้นได้บัญญัติหลักการประชาธิปไตยขั้นพื้นฐานไว้อย่าง ชัดเจนว่า “ประชาชนย่อมมีสิทธิในการปกป้องและคุ้มครองตัวเอง” เพราะมีแต่ประชาชนเท่านั้นจึง จะคุ้มครองสิทธิของตัวเองได้ดีที่สุด หากประชาชนต้อง “สละ” สิทธิในการมีไว้ซึ่งอาวุธเพื่อคุ้มครอง ตัวเองเท่ากับสละสิทธิในการคุ้มครองตัวเอง แล้วยกสิทธิดังกล่าวให้ผู้อื่น (รัฐ ตำรวจ ฯลฯ) เพื่อทำ หน้าที่ดังกล่าวแทนในที่สุดคือเท่ากับสละสิทธิส่วนตัวและสิทธิการตัดสินใจของตนเองซึ่งไม่ ต่างกับสละ “Self-Respect” ของตนด้วยเช่นกัน หากรัฐธรรมนูญของประเทศมีไว้เพื่อแสดงถึง ประชาธิปไตยของชาติ การแก้ไขรัฐธรรมนูญจะต้องเป็นไปเพื่ออารังไว้ซึ่งหลักการประชาธิปไตยคือ จะต้องเพื่อประโยชน์ของส่วนใหญ่ เพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพของประชาชน ทั้งชาติ การแก้ไขใด ๆ ที่ ไม่เป็นไปเพื่อหลักการดังกล่าว ไม่ว่าจะโดยรัฐบาลเผด็จการ (ทหาร) หรือรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง ย่อมเป็นการแก้ไขที่ไม่ชอบและย่อมสามารถเปลี่ยนแปลงปรับปรุงใหม่ได้เมื่อสถานการณ์อำนวยให้ หากจะต้องทำให้ต้องตามหลักการเพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่อย่างสมบูรณ์

2.1.1.5 ความเป็นมาของปืนปีปกัน

ในปี พ.ศ.2513 ประชาชนในประเทศญี่ปุ่นครอบครองอาวุธปืนอย่างผิดกฎหมาย อาวุธปืนเป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างกว้างขวางสำหรับประชาชน เพราะความสนใจอย่างกว้างขวาง ผู้ผลิต หลายรายจึงเริ่มผลิตปืนสปริง ซึ่งเป็นที่ที่น่าสนใจต่อผู้คนที่สนใจอาวุธปืน พ.ศ.2513 ปืนดังกล่าวมีลำ กล้องหลายขนาด เพื่อใช้ยิงลูกกระสุนพลาสติกและกระสุนยาง โดยกระสุนมีลักษณะเป็นวงกลมหลาย ขนาด แต่โดยที่ลูกกระสุนพลาสติกเส้นผ่าศูนย์กลางขนาด 6 มิลลิเมตร และ 8 มิลลิเมตร ถูกบรรจุเข้า เป็นกระสุนมาตรฐาน ต่อมาปืนที่ใช้พลังงานจากสปริงได้ถูกบรรจุด้วยพลังงานจากแก๊ส เป็นระบบที่มี

ความหลากหลายมากขึ้น และของเล่นเหล่านี้ถูกเคลื่อนย้ายไปยังอเมริกาเหนือ กลางปี พ.ศ.2533 ในเวลาเดียวกันญี่ปุ่นตกต่ำทางเศรษฐกิจแต่สามารถเอาตัวรอดได้จาก AEG (Automatic Electric Gun) หรือปืนไฟฟ้าอัตโนมัติ โดยญี่ปุ่นส่งเข้าตลาดทำให้ผู้ผลิตเกาหลีรายพ่ายแพ้ทางการตลาด เศรษฐกิจที่ไม่ใช่แล้ว Tokyo Marui (เรียกว่า มารูอิ) นำมาผลิตคิดค้นขึ้นเป็น AEG และเป็นผู้ผลิตปืนยาวไฟฟ้าอัตโนมัติเป็นรายแรก มารูอิ ได้คิดค้นระบบ Hop-Up มีความสามารถช่วยเพิ่มความแม่นยำและวิถีกระสุนของอาวุธ ก่อนปี พ.ศ.2543 Classic Army จากฮ่องกง เข้าร่วมวงการและส่งปืนของตนลงสู่ตลาด เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพทำให้เป็นคู่แข่งและเกิดการแข่งขันกับมารูอิ ไม่กี่ปีต่อมาสินค้าจากจีนถูกส่งเข้าตลาดเป็นจำนวนมากแต่เป็นสินค้าระดับต่ำ¹²

ปีปีกันเป็นเกมกีฬายิงปืนในรูปแบบใหม่ ที่มีความปลอดภัยต่อผู้เล่น และเป็นเกมกีฬาที่ได้รับความนิยมมากในต่างประเทศ อาทิเช่น ญี่ปุ่น ไต้หวัน ฮ่องกง อังกฤษ และอีกหลายประเทศในแถบทวีปอเมริกา และยุโรป ในปัจจุบันได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เนื่องจากเป็นกีฬาจำลองการรบ ซึ่งมีความสนุกสนาน มีรูปแบบการเล่นที่หลากหลาย และมีผู้เล่นที่หลากหลายวัย เช่นเด็ก เยาวชน ผู้ใหญ่ และผู้สูงอายุ

ในประเทศไทยเริ่มรู้จักปืนปีปีกันประมาณ ในราวปี พ.ศ.2529-2534 โดยอาจแบ่งยุคของปืนปีปีกัน ได้เป็น 3 ยุค ดังนี้

ยุคที่ 1 ปืนโมเดล ปี พ.ศ.2520 คนไทยจะรู้จักโมเดลปืนที่เป็นเหล็กบ้างเป็นพลาสติกบ้างซึ่งต้องมาต่อและทำเสียงบางแบบยิงได้ ขณะที่บางแบบเป็นปืนแก๊สแต่เสียงยังออกมาไม่ได้ ปืนแบบนี้ถูกจำลองมา จากปืนหลายรุ่นแม้เป็นพลาสติกที่ไม่แข็งแรง แต่ก็เป็นที่นิยมสำหรับพวกที่ชอบต่อแบบโมเดลมาก

ยุคที่ 2 ปืนปีปีกัน เมื่อมีปืนสั่นอัดลมและปืนอัดแก๊สเข้ามาขาย ได้รับความนิยมของปืนอัดลมจึงเริ่มเกิดขึ้นใหม่อีกครั้ง ปืนแบบใหม่นี้ไม่ต้องประกอบเองและบางแบบมีวัสดุที่เป็นเหล็ก ทนทาน อีกทั้งปืนปีปีกันที่เป็นแก๊สยังสามารถยิงต่อเนื่องแบบเซมิออโต้ได้ สร้างความสนุกสนานให้กับผู้เล่นแต่ยังขาดความแม่นยำ

ยุคที่ 3 กีฬาปีปีกัน เริ่มจากการเกิดขึ้นของสนามเพนต์บอล ที่ย่านตะวันนาบางกะปิ โดยมีเจ้าของสนามและเพื่อน ได้เริ่มนำปืนปีปีกันเข้ามาร่วมเล่นด้วยซึ่งต่อมาได้เกิดสนามใหม่ ๆ ขึ้นอีกหลายสนาม และเริ่มมีการจัดออนทัวร์ออกไปเล่นนอกสถานที่ และในขณะที่ปืนปีปีกันเองได้มีการพัฒนาให้ปรับแต่งได้ง่ายและมีความแม่นยำสูงรวมถึงสามารถเลือกซื้อได้ และได้เริ่มมีการพัฒนากติกาการเล่นโดยเริ่มการออกกฎว่าโดนนัดเดียวต้องออก และมีการใช้กติกา “ยูเดด” และมีการจำกัดความเร็วของปืนปีปีกันมาควบคุมเพื่อให้ปลอดภัยกับผู้เล่นนั่นเอง

¹² วิกีพีเดีย สารานุกรมเสรี, ความเป็นมาของปืนอัดลมชนิดเบา, ค้นวันที่ 9 มีนาคม 2558 จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/>

2.1.2 วิวัฒนาการของอาวุธปืนและปืนบีบีกัน

2.1.2.1 วิวัฒนาการของอาวุธปืน

ปืนเป็นอาวุธที่มีอำนาจร้ายแรง สามารถทำลายชีวิตคนและสัตว์ได้ในระยะไกล และระยะใกล้ประชิดตัว มีวัตถุประสงค์ในการสร้างเพื่อเป็นเครื่องประหารชีวิตมนุษย์และสัตว์ มีอำนาจร้ายแรงโดยใช้ยิงได้อย่างแม่นยำ มีลูกกระสุนที่ใช้ดินปืน ปัจจุบันมีการพัฒนาใช้กล้องส่องเล็ง เป้าใช้แสงเลเซอร์ ใช้ดาวเทียมนำเป้า ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย มีการพัฒนาลูกกระสุนปืนหลายแบบทำให้เป็นเครื่องมือการทำลายล้างชีวิตของมนุษย์มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและหวังผลได้มาก

1) ประเภทของอาวุธปืน มีดังนี้

(1) ปืนสั้น หรือปืนพก เป็นอาวุธปืนขนาดเล็กที่สุด คือ ปืนสั้น หรือปืนพก ปืนสั้นมี 3 ชนิด คือ แบบยิงทีละนัด ปืนลูกโม่ และปืนพกกึ่งอัตโนมัติ ทั้งนี้ปืนลูกโม่มีจำนวนการยิงตามช่องใส่กระสุนทรงกระบอก ในแต่ละช่องของทรงกระบอกจะบรรจุกระสุนเอาไว้หนึ่งนัด ปืนพกกึ่งอัตโนมัติจะมีช่องปืนเพียงช่องเดียวที่ด้านท้ายของลำกล้องและมีแมกกาซีนที่สามารถเปลี่ยนได้ จึงทำให้สามารถยิงได้มากกว่าหนึ่งนัด ปืนลูกโม่มาเตบของอิตาลีเป็นแบบลูกผสมที่หายาก การเหนี่ยวไกแต่ละครั้งจะหมุนกระบอกทันทีจนทำให้มันยิงได้อย่างรวดเร็ว ปืนเว็ลลีย์ของอังกฤษก็เป็นปืนลูกโม่อัตโนมัติเช่นกัน เกิดขึ้นประมาณศตวรรษที่ 20 ปืนสั้นแตกต่างจากปืนเล็กยาว หรือปืนไรเฟิล และปืนลูกซองด้วยขนาดที่เล็กกว่าขนาดพานท้าย กระสุนที่ไม่ทรงพลังเท่า และถูกออกแบบมาเพื่อใช้ด้วยหนึ่งหรือสองมือ ในขณะที่คำว่า “ปืนพก” สามารถใช้เพื่อบรรยายถึงปืนสั้น มักหมายถึงปืนพกที่ยิงทีละนัด หรือแบบที่ป้อนกระสุนอัตโนมัติ และปืนลูกโม่ก็จะหมายความโดยตรง

คำว่า “ปืนพกกึ่งอัตโนมัติ” ใช้และบางครั้งก็เข้าใจผิดว่าเป็นปืนอัตโนมัติ เนื่องจากอันที่จริงแล้วคำว่าอัตโนมัติไม่ได้หมายถึงกลไกการยิงแต่เป็นการป้อนกระสุน เมื่อยิงปืนพกกึ่งอัตโนมัติจะใช้แก๊ส เพื่อติดปลอกกระสุนเก่าออก และใส่กระสุนใหม่เข้าไปแทนโดยอัตโนมัติ โดยปกติแล้วกลไก การยิงเป็นระบบอัตโนมัติเช่นกัน ปืนพกอัตโนมัติจะยิงกระสุนหนึ่งนัดต่อการเหนี่ยวไกหนึ่งครั้งซึ่ง ไม่เหมือนกับอาวุธปืนอัตโนมัติอย่างปืนกลซึ่งยิงตลอดนานเท่าที่เหนี่ยวไก และจะมีปลอกกระสุนที่ยังไม่ได้ใช้ในแมกกาซีน อย่างไรก็ตามปืนพกบางรุ่นก็เป็นแบบอัตโนมัติเต็มเพื่อหลีกเลี่ยงความสับสนทั้ง “กึ่งอัตโนมัติ” และ “บรรจุกระสุนอัตโนมัติ” จึงหมายถึง อาวุธปืนที่ยิงหนึ่งนัดต่อการเหนี่ยวไก

ก่อนศตวรรษที่ 19 ปืนสั้นทั้งหมดเป็นแบบยิงทีละนัด ด้วยการประดิษฐ์ปืนลูกโม่ขึ้นมา พุทธศักราช 2321 ปืนพกสามารถมีกระสุนได้มากกว่าหนึ่งและกลายเป็นที่นิยม การออกแบบปืนพกบรรจุกระสุนอัตโนมัตินั้นปรากฏตัวขึ้นในศตวรรษที่ 1870 และได้เข้ามาแทนที่ปืนลูกโม่เมื่อสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เมื่อจบศตวรรษที่ 20 ปืนสั้นส่วนมากที่ถูกใช้โดยกองทัพบกตำรวจและพลเรือนเป็นปืนพกกึ่งอัตโนมัติ แม้ว่าปืนลูกโม่ยังคงเป็นที่แพร่หลาย กองทัพบกและตำรวจใช้ปืนพกกึ่งอัตโนมัติเพราะความจุของแมกกาซีนที่มากและความสามารถในการบรรจุกระสุนได้อย่างรวดเร็ว ปืนลูกโม่จึงเป็นที่ชื่นชอบในหมู่นักสะสม เพราะว่ามันทรงพลังมากกว่าปืนรุ่นใหม่และความทนทาน ง่ายดาย และแข็งแกร่ง ทำให้มันเหมาะกับการใช้อย่างทรหด การออกแบบทั้งสองเป็นที่นิยมในหมู่พลเรือนซึ่งขึ้นอยู่กับความชอบของเจ้าของ

ปิ่นสั้นมีหลายรูปร่างและขนาด เช่น “เดอร์ริงเกอร์” เป็นปิ่นที่มีขนาดเล็กมาก ลำกล้องที่สั้น มักมีหนึ่งหรือสองลำกล้องแต่บางครั้งก็มีมากกว่านั้น ต้องบรรจุกระสุนด้วยมือ หลังจากทำการยิง ปิ่นสำหรับการตรวจดูไข้อย่างมากในหมู่สุภาพบุรุษ พวกเขามักมีมันเพื่อแสดงถึงตำแหน่งและความสูงศักดิ์ ปิ่นลูกไม้และปิ่นพกบรรจุกระสุนอัตโนมัติมีขนาดที่หลากหลาย ซึ่งปิ่นพกแบบใหม่มักมีขนาดในแต่ละขนาดจะมีข้อดีและข้อด้อย ปิ่นที่เล็กกว่ามักจะต้องแลกด้วยกระสุนที่น้อยลง ขณะที่ปิ่นที่ใหญ่กว่าก็จะมีความแม่นยำมากกว่าปิ่นแบบอัตโนมัติอย่าง เอ็มเอซี-10 กล็อก 18 และเบเรตา 93 อาร์เป็นการพัฒนาครั้งล่าสุดของศตวรรษที่ 20 ปิ่นสั้นมีขนาดเล็กและมักจะง่ายที่จะพกพา ดังนั้นทำให้มีทั้งสองนั้นวางพอที่จะทำอย่างอื่นได้ ปิ่นสั้นที่มีขนาดเล็กสามารถเก็บซ่อนได้ง่าย ทำให้ถูกเลือกเป็นอาวุธสำหรับป้องกันตัว ในกองทัพปิ่นสั้นมักใช้โดยผู้ที่ไม่คาดว่าจะต้องใช้อาวุธปืนจริง ๆ อย่างนายพลและนายทหาร และสำหรับผู้ที่ไม่มีที่ว่างพอจะใช้ปืนเล็กยาวอย่างนักบินหรือพลขับยานพาหนะ มักถูกใช้เป็นคาร์บิน คือปืนเล็กยาวขนาดสั้นซึ่งมักใช้โดยทหารพลร่มเพราะว่าขนาดเล็กของมัน ปิ่นสั้นยังถูกใช้โดยพลปืนเล็กยาวในฐานะอาวุธสำรอง อย่างไรก็ตามความเชื่อถือได้ในการยิงและอำนาจการยิงนั้นเป็นของปืนเล็กยาวจุใจ ทำให้ปิ่นสั้นแทบหมดประโยชน์ไปเมื่อสิ้นสุดศตวรรษที่ 20 นอกจากกองทัพแล้วปิ่นสั้นก็มักเป็นอาวุธของตำรวจและพลเรือนตามกฎหมาย สำหรับพลเมืองมีสิทธิในการพกอาวุธในที่สาธารณะเป็นปิ่นสั้นเท่านั้นยกเว้นเมื่อทำการล่าสัตว์ เพราะอาวุธปืนที่ไม่ได้ปกปิดนั้นจะดึงดูดความสนใจและไม่ค่อยปลอดภัยนัก ปิ่นสั้นยังถูกใช้ในกีฬาถึงแม้ว่าการล่าสัตว์ที่เป็นกีฬาก็จะไม่เหมาะกับปิ่นสั้นก็ตาม นักล่าสัตว์บางคนที่ต้องทำการล่าในที่แคบมักเลือกที่จะใช้ปิ่นสั้นแทน กระสุนปิ่นสั้นยังถูกกว่ากระสุนของปืนเล็กยาวและมักมีประสิทธิภาพกับสัตว์หลายชนิด

(2) ปิ่นยาว ปิ่นยาวในปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นปืนเล็กยาวหรือปืนลูกซอง ซึ่งประวัติศาสตร์ปิ่นยาวคือปืนคาบศิลา ปืนเล็กยาวมีลำกล้องที่ด้านในทำเป็นร่องเกลียวและยิงกระสุนทีละนัด ขณะที่ปืนลูกซองจะยิงออกมาเป็นลูกปราย นัดเดียว กระสุนแซบบือทหรือกระสุนพิเศษ (อย่างแก๊สน้ำตา) ปืนเล็กยาวมีบริเวณปะทะที่เล็กมาก แต่มีระยะไกลและความแม่นยำสูง ปืนลูกซองมีบริเวณปะทะขนาดใหญ่แต่มีความแม่นยำและระยะที่น้อย อย่างไรก็ตามบริเวณปะทะที่ใหญ่มากขึ้นนั้นสามารถชดเชย ความแม่นยำได้ อย่างที่ปืนลูกซองมักถูกใช้เพื่อยิงเป้าบินปืนเล็กยาว และปืนลูกซองมักใช้เพื่อล่าสัตว์และมักใช้เพื่อป้องกันบ้านหรือที่ทำธุรกิจ โดยปกติในการล่าสัตว์จะใช้ปืนเล็กยาว ขณะที่การล่านกจะใช้ปืนลูกซอง ทั้งนี้ปืนลูกซองยังถูกใช้ป้องกันที่อาศัยหรือธุรกิจ เพราะว่ามีบริเวณปะทะที่กว้างสร้างความเสียหายได้เยอะ ระยะที่สั้นกว่าและไม่ทะลุผนังจนสร้างความเสียหายเกินไป แต่ปืนพกก็นิยมใช้ในทางนี้ด้วยเช่นกัน

ปืนเล็กยาวและปืนลูกซองมีหลากหลายแบบ ขึ้นอยู่กับวิธีในการเติมกระสุน ปืนเล็กยาวแบบลูกเลื่อนและแบบงัดนั้นทำการแบบมือ ทั้งสองต้องใช้เวลาในการนำปลอกกระสุนออก ทั้งสองแบบมักถูกใช้โดยปืนเล็กยาว ปืนเล็กยาวและปืนลูกซองแบบสไลด์หรือปั๊มมักจะติดกระสุนออกโดยอัตโนมัติ แบบนี้มักใช้โดยปืนลูกซองแต่ก็มีบริษัทผู้ผลิตไม่น้อยที่นำไปใช้กับปืนเล็กยาวทั้งปืนเล็กยาวและปืนลูกซองยังมีแบบที่ต้องบรรจุกระสุนด้วยมือแทนที่จะเป็นกลไก ทั้งปืนเล็กยาวและปืนลูกซองเริ่มมีหนึ่งหรือสองลำกล้อง อย่างไรก็ตามเนื่องจากราคาที่แพงและความยากในการผลิต แบบที่มีสองลำกล้องจึงผลิตออกมาน้อย ปืนเล็กยาวสองลำกล้องมักใช้ล่าสัตว์ที่แอฟริกาปืนเล็กยาวถูกใช้โดยพลแม่นปืนในหลาย ๆ ประเทศแม้กระทั่งในยุโรปและสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ศตวรรษที่ 18

เมื่อปืนเล็กยาวปรากฏตัวขึ้นครั้งแรก หนึ่งในการแข่งขันปืนเล็กยาวที่เก่าแก่ที่สุดของอเมริกาเกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ.2318 เมื่อแดเนียล มอร์แกนได้ทำหน้าที่พลแม่นปืนในเวอร์จิเนีย ในสงครามประกาศอิสรภาพของอเมริกา บางประเทศพลแม่นปืนคือความภูมิใจของชาติ ปืนเล็กยาวพิเศษบางชนิดถูกอ้างว่ามีระยะถึง 1 ไมล์ (1,600 เมตร) ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่แล้วจะน้อย ในครึ่งหลังของศตวรรษที่ 20 กีฬาปืนลูกซองนั้นเป็นที่นิยมมากกว่าปืนเล็กยาวในกองทัพ ปืนเล็กยาวแบบลูกเลื่อนพร้อมกับกล้องส่องจะหมายถึงปืนซุ่มยิง อย่างไรก็ตามในสงครามเกาหลีปืนเล็กยาวแบบลูกเลื่อนและกึ่งอัตโนมัติที่ถูกใช้โดยทหารราบนั้นจะสามารถเปลี่ยนเป็น“ปืนเล็กยาวอัตโนมัติ” ได้

(3) ปืนอัตโนมัติ เป็นอาวุธปืนที่สามารถทำการยิงกระสุนได้หลายนัดในการเหนี่ยวไกหนึ่งครั้ง แกทลิงเป็นอาวุธที่ทำงานด้วยข้อหมุนแบบแรก ซึ่งเป็นปืนอัตโนมัติชนิดแรกเช่นกัน แม้ว่าปืนกลอย่างในปัจจุบันยังไม่เป็นที่นิยมนักในตอนนั้นจนถึงสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ปืนอัตโนมัติถูกใช้โดยกองทัพเท่านั้น แม้ว่ามีจำนวนมากที่ถูกใช้โดยอาชญากร ปืนกลเป็นอาวุธอัตโนมัติขนาดแท่ง โดยปกติไม่เหมือนกับอาวุธอัตโนมัติด้วยการที่มันใช้สายกระสุน (บางแบบเป็นแบบวงกลม) โดยทั่วไปใช้กระสุนคล้ายกับปืนเล็กยาวตั้งแต่ 5.56 มิลลิเมตร ของนาโต้ไปจนถึง .50 บีเอ็มจี หรืออาจมีขนาดใหญ่กว่าสำหรับอาวุธเครื่องบิน ถึงแม้ว่าจะไม่ถูกใช้อย่างกว้างขวางนักจนถึงสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ปืนกลแบบแรก ๆ นั้นถูกใช้โดยกองทัพในครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 เป็นอาวุธปืนสำหรับป้องกันโดยมีผู้ควบคุมสองนาย เพราะว่ามันยากที่จะเคลื่อนย้ายและติดตั้งมัน และไม่ค่อยมีความแม่นยำ ปืนกลขนาดเบายุคใหม่อย่างเอฟเอ็น มินิมิกถูกใช้โดยทหารเพียงหนึ่งนาย ยิงกระสุนออกมามากและในอัตราที่สูงและมักถูกใช้เพื่อสร้างการยิงคุ้มกัน ปืนกลมักติดตั้งอยู่บนยานพาหนะหรือเฮลิคอปเตอร์ และมักถูกใช้เป็นอาวุธของเครื่องบินขับไล่และรถถังตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง

ปืนกลมือ เป็นอาวุธปืนที่ใช้แมกกาซีน มักมีขนาดเล็กกว่าปืนอัตโนมัติแบบอื่น ๆ ซึ่งใช้กระสุนของปืนพก ปืนกลมือจึงมักเรียกว่า ปืนพกกลโดยเฉพาะเมื่อหมายถึงปืนอย่างสกอร์เปียน วิซี. 61 และกล็อก 18 ตัวอย่างของปืนกลมือ ได้แก่ อูซีของอิสราเอล และเอชเคเอ็มพี5 ใช้กระสุน 9x19 มิลลิเมตร แบบพาราเบลลัม ปืนกลมือทอมปสันของอเมริกาที่ใช้กระสุน .45 เอซีพีและเอฟเอ็น พี90 ของเบลเยียมใช้กระสุน 5.7x28 มิลลิเมตร เนื่องมาจากขนาดที่เล็กและกระสุนที่ไม่ทะลุทะลวงจนเกินไป ปืนกลมือจึงมักเป็นที่ชื่นชอบในกองทัพและตำรวจ ใช้ในบริเวณที่เป็นอาคารหรือในเมืองชนิดของอาวุธปืนที่คล้ายกันคืออาวุธป้องกันบุคคลหรือฟิติดีดับลิว (Personal Defense Weapon) เป็นปืนกลมือที่ถูกออกแบบมาเพื่อยิงกระสุนของปืนเล็กยาว ปืนกลมือจึงได้เปรียบที่ขนาดเล็กและความจุกระสุน แต่ถึงกระนั้นกระสุนของปืนพกที่มันใช้ขาดการทะลุทะลวงทางตรงกันข้าม กระสุนของปืนเล็กยาวสามารถเจาะทะลุเกราะได้และแม่นยำ แต่แม้กระทั่งคาร์บินมีขนาดใหญ่ เทอะทะจนยากในการใช้งานในที่แคบ ในทางแก้ไขของบริษัทผู้ผลิตอาวุธปืนจำนวนมากคือการนำเสนออาวุธที่ผสมปืนกลมือเข้ากับอำนาจการยิงของกระสุนที่ทรงพลัง หรือการนำปืนคาร์บินมาผสมกับปืนกลมือนั่นเอง ตัวอย่างเช่น เอฟเอ็น พี90 และเอชเค เอ็มพี7

ปืนเล็กยาวอัตโนมัติ เป็นปืนยาวที่ใช้แมกกาซีน ใช้โดยทหารหนึ่งนายที่ทำงานเป็นระบบอัตโนมัติ ปืนเล็กยาวอัตโนมัติบราวน์ เป็นอาวุธอัตโนมัติชนิดแรกของกองทัพสหรัฐอเมริกาและถูกใช้เพื่อการยิงคุ้มกันหรือสนับสนุน ในปัจจุบันเป็นหน้าที่ของปืนกลขนาดเบาปืนเล็กยาวอัตโนมัติรุ่นอื่น ๆ ได้แก่ เฟเดรอฟ อาฟโตมัท และปืนเล็กยาวอัตโนมัติฮาว ต่อมาฝ่ายเยอรมนี

ได้ใช้เอสทีจี 44 ในสงครามโลกครั้งที่สองเป็นปืนเล็กยาวอัตโนมัติขนาดเบา ปืนนี้ได้กลายมาเป็นต้นแบบของปืนเล็กยาวจู่โจม หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองจบลง เอ็ม14 (แทนที่ เอ็ม1 กาแรนด์) ได้ถูกนำมาใช้โดยสหรัฐฯ ตามมาด้วยปืนเล็กยาว เอ็ม16เอ1 ที่ถูกใช้อย่างกว้างขวางในสงครามเวียดนาม นอกจากนั้นยังมีเอเค 47 ของคาซัคสถานโคฟใช้โดยสหภาพโซเวียตและฝ่ายคอมมิวนิสต์อย่างจีน เกาหลีเหนือ และเวียดนามเหนือ ทั้งเอ็ม16 และเอเค-47 ยังคงถูกใช้มาจนถึงปัจจุบัน แม้ว่าปืนเล็กยาวอัตโนมัติแบบอื่น ๆ จะมีให้ใช้ก็ตาม เอ็ม16เอ2 ที่มีขนาดเล็กกว่า หรือเอ็ม4 คาร์บินถูกใช้โดยพลซบรถถังและยานพาหนะ พลร่ม พลสนับสนุน และสถานที่ต่าง ๆ ที่คับแคบ ไอเอ็มโอ กาลิลของอิสราเอล นั้นคล้ายคลึงกับเอเค-47 มันถูกใช้โดยอิสราเอล อิตาลี พม่า ฟิลิปปินส์ เปรู และกัมพูชา เอสไอจี ซูเออร์ของสวีตเซอร์แลนด์ได้ผลิตเอสไอจี เอสจี 550 ที่ใช้โดยฝรั่งเศส ซิลี และสเปน และสเตอร์ แมนนิลเซอร์ได้ผลิตสเตอร์ เอยูจีที่ใช้โดยออสเตรเลีย ออสเตรีย นิวซีแลนด์ ไอร์แลนด์ และซาอุดีอาระเบีย

2) กลไกการยิงและบรรจุกระสุน

(1) ปืนใหญ่มือ ที่บรรจุกระสุนทางปากกระบอก ต้นกำเนิดของอาวุธปืนทั้งหมดคือปืนใหญ่มือ (Hand Cannon) ใช้ดินปืนและยิงผ่านทางปากกระบอก ขณะที่ชนวนอยู่ที่ด้านหลัง ชนวนถูกจุดด้วยไฟจนทำให้ดินปืนเกิดการระเบิดและส่งลูกปืนใหญ่ออกไป ในทางทหารปืนใหญ่มือแบบพื้นฐานจะส่งพลังมากขณะที่มันก็ไร้ประโยชน์เพราะพลปืนไม่สามารถทำการเล็งได้ การถีบกกลับถูกจุดซ้ำได้เพียงการใช้ไม้ค้ำแทนพานท้าย ด้วยการไม่สามารถควบคุมทั้งดินปืนและเส้นผ่าศูนย์กลางของกระสุนได้จึงส่งผลให้การยิงนั้นไม่แม่นยำ ปืนใหญ่มือจึงถูกแทนที่ด้วย อาร์คิวบัสหรือปืนคาบชูดที่ทรงพลังกว่า

ปืนคาบศิลาแบบนี้เป็นหนึ่งในการพัฒนาของปืนในช่วงแรก ๆ อาวุธปืนจะบรรจุดินปืนทางปากกระบอก ตามด้วยกระสุนลูกกลม (โดยปกติแล้วจะเป็นของแข็งทรงกลม แต่หากหมดกระสุนแล้วก็มักใช้หินแทน) ปัจจุบันปืนแบบนี้ที่พัฒนาแล้วยังถูกสร้างอยู่สำหรับผู้ที่ยื่นขอการล่าสัตว์ ปืนจะต้องทำการบรรจุกระสุนใหม่ทุกครั้งหลังจากยิง พลธนูที่มีทักษะสามารถยิงธนูได้รวดเร็วกว่าปืนคาบศิลาแบบแรก ๆ ถึงแม้ว่าในศตวรรษที่ 18 ปืนชนิดนี้ได้กลายมาเป็นอาวุธพื้นฐานในกองทัพ ทหารที่ฝึกมาดีสามารถยิงได้ถึงหกนัดต่อนาที ก่อนหน้านั้นความมีประสิทธิภาพของปืนชนิดนี้มีจำกัดเพราะความช้าในการบรรจุกระสุนและกลไกการยิงที่ไม่สมบูรณ์ นอกจากนั้นมันยังมีความเสี่ยงสูงต่อผู้ที่ใช้นั้น

(2) ระบบแมทช์ล็อก เป็นอาวุธปืนขนาดเล็กชนิดแรกและมีระบบการยิงที่เรียบง่ายที่สุดใช้ระบบกลไกที่ เรียกว่า แมทช์ล็อก (Matchlock) ซึ่งดินปืนในลำกล้องจะถูกจุดระเบิดด้วยเชือกที่ไหม้ไฟ เรียกว่า ตัวประกบหรือ“แมทซ์” ตัวประกบจะถูกบีบอัดเข้าไปในเหลี่ยมรูปตัว S เมื่อดึงไกปืนตัวประกบจะถูกดึงเข้าไปสัมผัส “ช่องสัมผัส” ที่ฐานของลำกล้องมีดินปืนโรยอยู่จากนั้นจุดระเบิดดินปืนในลำกล้อง ตัวประกบมักจะต้องใส่เชือกเข้าไปใหม่เมื่อทำการยิง

(3) ระบบลูกล้อ แบบลูกล้อหรือวีลล็อก (Wheellock) เป็นผู้ตกทอดจากระบบแมทช์ล็อกและมาก่อนแบบนกสับ แม้ว่ามีข้อผิดพลาดอยู่หลายประการ วีลล็อกเป็นการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพเหนือแมทช์ล็อกในเรื่องความสะดวกและความปลอดภัย เพราะว่ามันไม่ต้องการเผาไหม้อย่างช้า ๆ เพื่อไปจุดดินปืนทำงานด้วยการใช้ลูกล้อขนาดเล็กที่คล้ายกับของไฟแช็กซึ่งจะถูกหมุนขึ้นพร้อมกับสลักก่อนใช้ และเมื่อเหนียวไกจะกระทบกันจนสร้างประกายไฟที่จะไปจุดระเบิด

ดินปืนในช่องสัมผัสน่าจะถูกระเบิดขึ้น โดยลีโอนาร์โด ดา วินชี ถึงกระนั้นระบบลูกล็อกก็ไม่ใช่ที่แพร่หลายนัก

(4) ระบบนกสับ ระบบนกสับ หรือฟลินท์ล็อก (Flintlock) ซึ่งเป็นการพัฒนาครั้งใหญ่ของอาวุธปืนขนาดเล็ก ประกายไฟถูกใช้เพื่อจุดระเบิดดินปืนในช่องสัมผัสที่ทำหน้าที่โดยหินที่ยึดเข้ากับนกปืน เมื่อปล่อยโดยไกปืนขึ้นเหล็กที่ เรียกว่า “ฟริซเซน” (Frizzen) สร้างประกายไฟ นกสับจะต้องถูกตั้งใหม่ทุกครั้งหลังยิง และหินกระทบจะต้องถูกแทนเพราะถูกกระทบ ระบบนี้ถูกใช้อย่างแพร่หลายในศตวรรษที่ 17 และ 18 ทั้งปืนคาบศิลาและปืนเล็กยาว

เพอร์คัสชันแคป (Percussion Cap) หรือแคป เริ่มเข้ามาอย่างกว้างขวางเมื่อศตวรรษที่ 19 คือการพัฒนาครั้งใหญ่เหนือกลไกนกสับ หรือฟลินท์ล็อก ด้วยกลไกแคป ดินปืนในแบบก่อนหน้านี้ถูกใช้ในทุกอาร์วุปืนถูกแทนที่โดยระเบิดที่บรรจุอยู่ในตัวเองในรูปแบบเล็ก ๆ เรียกว่า “แคป” แคปถูกทำให้รวดเร็วขึ้นในช่องสัมผัสของปืนและจุดระเบิดด้วยนกสับ เมื่อเกิดการกระทบ เปลวไฟจากแคปจะจุดระเบิดดินปืนเช่นเดียวกับฟลินท์ล็อก แต่มันไม่จำเป็นต้องบรรจุดินปืนใส่ช่องสัมผัสอีกต่อไป และยิ่งไปกว่านั้นช่องสัมผัสไม่ต้องเผาตัวอีกต่อไป ผลที่ได้ของกลไกแคปถูกมองว่าปลอดภัยกว่า ทนทานต่อสภาพอากาศ และไวใจได้มากกว่ามาก ปืนบรรจุทางปากกระบอกทั้งหมดที่ผลิตออกมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 ใช้แคปยกเว้นพวกที่เป็นของจำลองหรืออาวุธปืนรุ่นก่อนหน้า

ปลอกกระสุน (Cartridge) เป็นการพัฒนาครั้งใหญ่ของอาวุธปืนขนาดเล็กและปืนใหญ่ขนาดเบา ในครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 เมื่อกระสุนซึ่งก่อนหน้านี้เคลื่อนที่ได้ด้วยดินปืน และกระสุนกลม ได้ถูกผสมเข้าไปในปลอกกระสุนที่มีแคป ดินปืน และหัวกระสุนในหีบห่อเดียวกัน ข้อได้เปรียบหลักของปลอกกระสุนทองเหลืองคือประสิทธิภาพและแรงดันจากแก๊สที่ไวใจได้ เมื่อแรงดันแก๊สกดต่อปลอกกระสุน เพื่อดันมันออกไปจะดันมันเข้ากับด้านในของลำกล้อง สิ่งนี้ป้องกันการรั่วไหลของแก๊สร้อน อาจทำให้ผู้ยิงบาดเจ็บได้ ปลอกกระสุนทองเหลืองยังเปิดทางให้กับอาวุธปืนกลแบบใหม่โดยรวมลูกกระสุน ดินปืน และไพรเมอร์เข้าด้วยกันก่อนเกิดสิ่งนี้ปลอกกระสุนเป็นการรวมดินปืนเข้าเป็นลูกกลมในถุงหนังสัตว์ขนาดเล็ก (หรือห่อเป็นมวนกระดาษ) รูปแบบของปลอกกระสุนแบบนี้ต้องถูกอัดให้แน่นเข้าไปในลำกล้องทางปากกระบอก และทั้งดินปืนในช่องสัมผัสหรือแคปที่อยู่บนช่องสัมผัสจะจุดระเบิดดินปืนในปลอกกระสุน ปลอกกระสุนพร้อมกับแคปภายในหรือไพรเมอร์ยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้เพื่อเป็นพื้นฐานของอาวุธปืน อาวุธปืนที่ยิงกระสุนมีปลอก นกสับจะตีไพรเมอร์จะไปจุดระเบิดดินปืนภายใน ไพรเมอร์อยู่ที่ส่วนท้ายของปลอกกระสุน ทั้งในขอบหรือแคปขนาดเล็กจะถูกฝังลงในส่วนกลางของฐาน ตามหลักแล้วปลอกกระสุนอย่างหลังจะทรงพลังกว่าแบบแรก มันทำงานได้ในสภาพที่แรงกดดันสูงปลอกกระสุนดังกล่าวยังปลอดภัยกว่าอีกด้วยเกือบจะทั้งหมดของอาวุธปืนปัจจุบันจะบรรจุปลอกกระสุนโดยตรงทางด้านท้าย มีบ้างที่บรรจุโดยใช้แมกกาซีนบรรจุกระสุนมากกว่า แมกกาซีนมักเป็นแบบกล่องหรือแบบกลมถูกออกแบบสำหรับการนำมาใช้ใหม่และถอดออกจากปืนได้ แมกกาซีนบางแบบอย่างของเอ็ม1 การแรนด์และปืนเล็กยาวล่าสัตว์ส่วนใหญ่จะบรรจุแบบเป็นคลิปเป็นอุปกรณ์ที่บรรจุกระสุนเอาที่ส่วนขอบของกล่องบรรจุ ส่วนใหญ่แมกกาซีนและคลิปแตกต่างกันตรงที่การป้อนกระสุนเข้าไปในส่วนท้ายของปืน ในขณะที่แบบต่อมาเป็นการเติมกระสุนเข้าไปในแมกกาซีนแทน

(5) อารูปืนแบบกึ่งอัตโนมัติ อัตโนมัติและยิงต่อเนื่อง อารูปืนขนาดเล็กจำนวนมากเป็นแบบที่ยิงทีละนัด กล่าวคือผู้ใช้ต้องตั้งนกสับและบรรจุกระสุนใหม่ทุกครั้งหลังทำการยิง ตัวอย่างเช่นปืนลูกซองแบบเก่า อารูปืนที่สามารถบรรจุกระสุนได้มากกว่าหนึ่งคือปืนเล็กยาวแบบคันเหวี่ยง (Lever-Action) ปืนลูกซองแบบปั๊ม (Pump-Action) และปืนเล็กยาวแบบลูกเลื่อน ส่วนใหญ่เป็นตัวอย่างของอารูที่ทำการยิงต่อเนื่อง อารูปืนที่ตั้งนกสับและบรรจุกระสุนอัตโนมัติเมื่อเหนี่ยวถูกจัดว่าเป็นอารูปืนกึ่งอัตโนมัติ อารูปืนอัตโนมัติเป็นปืนที่ตั้งนกสับ บรรจุกระสุน และยิงโดยอัตโนมัติเมื่อนานเท่าที่เหนี่ยวไกปืน อารูปืนของกองทัพมากมาย ปัจจุบันมีทางเลือกยิงที่หลากหลาย ซึ่งสวิตช์ของกลไกที่ทำให้อารูปืนยิงได้ทั้งแบบกึ่งอัตโนมัติและอัตโนมัติ เอ็ม16 เอ2 เอ็ม16 เอ4 และเอ็ม4 คาร์บิน ในปัจจุบันไม่ใช่แบบอัตโนมัติ มันถูกแทนที่ด้วยระบบอัตโนมัติที่ยิงทีละสามนัดแทน

อารูปืนที่ยิงเร็วแบบแรกนั้นคือ ปืนแกทลิง ที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 19 ซึ่งจะยิงกระสุนจากแมกกาซีนเร็วเท่าที่ผู้ใช้หมุนข้อเหวี่ยง ในที่สุดกลไกยิงรัวก็สมบูรณ์และมีขนาดเล็กลงเพื่อมีขอบเขตที่ทั้งแรงสะท้อนและแรงดันของแก๊สจากการยิงสามารถนำมาใช้เพื่อให้มันทำงาน ผู้ใช้ต้องการเพียงแค่เหนี่ยวไก ปืนเล็กยาวอัตโนมัติอย่างปืนเล็กยาวอัตโนมัติบราวน์นิงมักถูกใช้ในกองทัพในต้นศตวรรษที่ 20 และปืนเล็กยาวอัตโนมัติที่ใช้กระสุนปืนพกถูกเรียกว่าปืนกลมือก็เกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันเดิมทีนั้นปืนกลมือมีขนาดพอ ๆ กับปืนคาร์บินเพราะว่าพวกมันยิงกระสุนของปืนพก พวกมันจึงมีระยะที่จำกัด แต่ในการต่อสู้ระยะใกล้สามารถใช้ระบบอัตโนมัติได้โดยผู้ที่เชี่ยวชาญ เนื่องจากแรงถีบที่น้อยของกระสุนปืนพก พวกมันยังมีราคาที่ถูกอย่างมากและสร้างได้ง่ายในช่วงสงคราม ทำให้ประเทศนั้น ๆ ติดอารูให้กับกองทัพของตัวเองได้อย่างรวดเร็ว ในครึ่งหลังของศตวรรษที่ 20 ปืนกลมือถูกลดขนาดลงโดยมีขนาดใหญ่กว่าปืนพกขนาดใหญ่เท่านั้น ปืนกลมือที่ถูกใช้อย่างแพร่หลายในปลายศตวรรษที่ 20 คือเฮคเลอร์แอนด์คอกซ์ เอ็มพี5 เอ็มพี5 นั้นจริง ๆ แล้วถูกจัดว่าเป็น “ปืนพกกล” โดยเฮคเลอร์แอนด์คอกซ์ แม้ว่าจะใช้คำดังกล่าวกับปืนกลมือขนาดเล็กกว่าอย่างเอ็มเอช-10 มีขนาดพอ ๆ กับปืนพก

นาซีเยอรมนีได้ดึงดูดความสนใจของโลกด้วยสิ่งที่ได้กลายมาเป็นชนิดของอารูปืน ที่ถูกใช้อย่างกว้างขวางโดยกองทัพ คือปืนเล็กยาวจูโจม (เอสทีจี 44) ปืนเล็กยาวจูโจมมักมีขนาดเล็กกว่าปืนเล็กยาวประจัญบานอย่างคาราไบเนอร์ 98เค แต่ความแตกต่างหลักของปืนเล็กยาวจูโจมคือความสามารถในการยิงที่หลากหลาย และการใช้กระสุนปืนเล็กยาวที่มีพลังน้อยกว่า สิ่งนี้ลดแรงถีบทำให้มันสามารถควบคุมได้ในระยะสั้นเหมือนกับปืนกลมือ ในขณะที่ยังคงมีความแม่นยำเช่นเดียวกับปืนเล็กยาวในระยะกลาง โดยปกติปืนเล็กยาวจูโจมมีกลไกที่ทำให้ผู้ใช้เลือกการยิงแบบทีละนัด ทีละสามนัด และอัตโนมัติเต็มรูปแบบ ในทางสากลปืนเล็กยาวสำหรับพลเมืองถูกจำกัดให้มีแค่ระบบกึ่งอัตโนมัติเท่านั้น

วิศวกรโซเวียตมิคาอิล คาลาชนิคอฟ ได้นำความคิดของเยอรมันมาใช้อย่างรวดเร็ว การใช้กระสุนขนาด 7.62x39 มิลลิเมตร ที่ทรงพลังน้อยกว่าดัดแปลงจากกระสุนขนาด 7.62x54 มิลลิเมตร อาร์ ของรัสเซีย เพื่อสร้าง เอเค-47 ซึ่งกลายเป็นปืนเล็กยาวจูโจมที่ใช้อย่างกว้างขวางที่สุดของโลก สหรัฐฯ การออกแบบปืนเล็กยาวจูโจม ในเวลาต่อมากำลังเกิดขึ้นสิ่งที่มาแทนที่ เอ็ม1 การเรนด ของสงครามโลกครั้งที่สองคือการออกแบบจาก จอห์น กาเรนด ด้วยกระสุนขนาด 7.62x51 มิลลิเมตร แบบนาโต้ หรือปืนเล็กยาว เอ็ม14 ใช้โดยกองทัพสหรัฐฯ จนถึงทศวรรษที่

1960 แรงถีบของ เอ็ม14 เมื่อทำการยิงอัตโนมัตินั้นเป็นปัญหาเพราะลดความแม่นยำของมัน และในทศวรรษที่ 1960 ถูกแทนที่ด้วย เออาร์-15 ของยูจีน สโตนเนอร์ เปลี่ยนจากการใช้กระสุน .30 คาลิเบอร์ที่ทรงพลังที่ใช้โดยกองทัพสหรัฐฯ จนถึงสงครามเวียดนาม มาเป็นกระสุน .223 คาลิเบอร์ที่ขนาดเล็กกว่าแต่มีแรงถีบน้อยกว่า ต่อมากองทัพได้เรียก เออาร์-15 ว่า เอ็ม16 เอ็ม16 ของพลเมืองยังเรียกว่า เออาร์-15 และ ดูเหมือนกับของทหารมาก

แบบที่มันสมัยถูกทำให้มีขนาดกะทัดรัดที่ยังทรงพลังเหมือนเดิม แบบบูลัพพโดยการติดตั้งแมกกาซีนหลังไกปืน เป็นการรวมความแม่นยำและอำนาจการยิงของปืนเล็กยาว จูโจมแบบเก่าเข้ากับขนาดที่กะทัดรัดของปืนกลมือ (ถึงแม้ว่ายังใช้ปืนกลมือกันอยู่) เช่น ฟามาส หรือ เอสเอ80 ของอังกฤษล่าสุดกระสุนขนาดเล็กกว่า แต่ให้การทะลุทะลวงที่มากกว่าได้ปรากฏตัวขึ้น เพื่อให้อาวุธป้องกันบุคคลสามารถเจาะทะลุเกราะได้ การออกแบบดังกล่าวเป็นรากฐานของ เอฟเอ็น พี 90 และเฮคเลอร์แอนด์คอกซ์ เอ็มพี7 กระสุนไรท์ห่อเป็นอีกทางเลือกหนึ่ง (เช่น เฮคเลอร์แอนด์คอกซ์ จี 11 ของเยอรมนี) เฟลเชท (Flechette) ยังเป็นอีกการพัฒนาหนึ่งที่ทำให้มีความสามารถในการทะลุทะลวง และวิถีกระสุนที่แบนมาก อย่างไรก็ตามมันก็แรงเกินไป

2.1.2.2 วิวัฒนาการของปืนบีบีกัน

ระบบการทำงานต่าง ๆ ของตัวปืนนั้นคล้ายกับการทำงานของปืนจริงมาก ทั้งการยิงเป็นชุด “Full-Auto” ในปืนกล หรือในปืนสั้น ที่มีระบบ “Blow Back” อัตราความเร็ว และความแรงของกระสุนที่ยิงออกมาจากปืนชนิดนี้ ไม่รุนแรงขนาดทำอันตรายถึงชีวิต จึงนิยมนำมาเล่นเกมรณยุทธ หรือ Survival Games ใช้ปืน “ปืนบีบีกัน (BB Guns)” เป็นอาวุธการเข้าปะทะกันมีลักษณะเดียวกันกับการเล่น “เพนต์บอล” แม้ความรุนแรงของปืนไม่เป็นอันตรายถึงชีวิตแต่สามารถทำให้บาดเจ็บได้ ในปัจจุบันปืนบีบีกันที่จำหน่ายกันทั่วไป แบ่งออกได้ 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ ระบบแอร์ค็อกกิ้ง (Air Cocking Gun) ระบบแก๊ส (Gas Gun) และระบบไฟฟ้า (Automatic Electric Gun) ที่มีระบบการทำงานที่หลากหลายขึ้นกับวัตถุประสงค์การใช้งานและลักษณะของปืน ดังนี้

1) ปืนบีบีกันระบบแอร์ค็อกกิ้ง ปืนอัดลมเบา ระบบแอร์ค็อกกิ้ง หรือสปริงค็อกกิ้งซึ่งเหมาะสำหรับผู้เริ่มต้นเล่น เนื่องจากระบบกลไกภายในของปืนประเภทนี้ไม่ซับซ้อนมากนักประกอบด้วยมีน้ำหนักรเบา ใช้งานง่าย ทนทาน ราคาไม่แพง และหาซื้อง่าย คำว่า “Cocking” ใช้เรียกปฏิกิริยาหดตัวของสปริงลูกสูบ ระบบกลไกการส่งกระสุนด้วยการใช้แรงกดจากสปริง ปืนประเภทนี้จึงถูกเรียกว่า ปืนแอร์ค็อกกิ้ง มีทั้งรูปแบบปืนสั้นและปืนยาว แอร์ค็อกกิ้งในปืนยาวส่วนใหญ่เป็นแบบ Sniper เช่น ปืนบีบีไนเปอร์ตระกูล APS II ผลิตโดยบริษัท Maruzen หรือตระกูล VSR-10 ที่ผลิตโดยบริษัท Tokyo Marui เรียกว่าเป็นปืนแบบแอร์ค็อกกิ้งเช่นกัน

2) ปืนบีบีกันระบบแก๊ส ระบบนี้แบ่งย่อยออกเป็น 2 ประเภท คือ ปืนแบบไม่โบลว์แบ็ค (Non Blowback) และแบบโบลว์แบ็ค (Blowback) โบลว์แบ็ค เป็นคำที่ใช้เรียกปฏิกิริยาการสะท้อนถอยกลับของสไลด์ BB Gun ที่เลียนแบบปืนจริงทุกประการ พลังงานที่ใช้ส่งกระสุนบีบี จะใช้แรงดันที่เกิดจากการขยายของตัวแก๊ส ซึ่งแก๊สที่ใช้นำมาเล่นกับปืนชนิดนี้จะใช้แก๊สในกลุ่ม HFC134a หรือเรียกกันสั้น ๆ ว่า R134a คือ น้ำยาทำความเย็นทั่ว ๆ ไป

ข้อดี ปืนไม่โบล์แบ็คคือใช้แก๊สไม่เปลือง ความแรงสม่ำเสมอในการยิง
ข้อด้อย หากเป็นปืนสโตร์กพพาเมื่อทำการยิงจะไม่มีเคลื่อนที่ของสโตร์ก
เหมือนปืนจริง

ส่วนโบล์แบ็ค เป็นปืนปีปีกันที่ได้รับความนิยมจากผู้เล่นมากที่สุดเป็นอันดับ
ต้น ๆ นอกจากลักษณะที่เหมือนปืนจริงแล้ว ระบบการทำงานยังเลียนแบบปืนจริง ทำให้ผู้เล่นปีปีกัน
ประเภทนี้ได้รับความสนุกสนานมากกว่าปืนที่ไม่มีโบล์ แบ็ค

ข้อเสีย ของปืนระบบแก๊สอยู่ที่เมื่อแรงดันแก๊สอ่อนลงหรือใช้งานในอุณหภูมิ
ที่เย็นจัดจะส่งผลถึงความแรงและความแม่นยำก็จะลดลงตามไปด้วย

3) ปืนปีปีกันระบบไฟฟ้า หรือปืนประเภทนี้เรียกอีกอย่างว่า “ปืน AEG.”
(Automatic Electric Gun) เป็นปืนอัตโนมัติที่มีระบบกลไกใช้ไฟฟ้าจากก้อนแบตเตอรี่ เป็นตัวทำให้
มอเตอร์ภายในทำงาน มอเตอร์ที่หมุนจะทำให้สปริงลูกสูบหดตัว และทำให้กระสุนถูกยิงออกไปด้วย
แรงดันของลูกสูบ เมื่อหมดไฟสามารถชาร์ตได้ด้วยเวลาอันสั้น ปืนระบบไฟฟ้าที่ได้รับความนิยมส่วน
ใหญ่ ปืนเล็กยี่ห้อต่าง ๆ เช่น ปืนเล็กยาวตระกูล M16, M4, AK, G3, G36, M14, SIG ฯลฯ นอกจาก
ปืนอัตโนมัติไฟฟ้ารูปแบบปืนยาวแล้ว ยังมีปืนไฟฟ้าที่เป็นปืนสั้นอีกด้วยแต่ไม่เป็นที่นิยม เพราะขนาดของ
โครงสร้างที่จำกัด ทำให้ระบบกลไกภายในต้องย่อขนาดลงตามด้วย และความแรงในการยิงจะ
ค่อนข้างเบากว่าปืนอัดแก๊ส

ข้อดี สามารถปรับแต่งสปริงหรืออุปกรณ์กลไกภายในได้ ทำให้ปืนมีความ
แรงเพิ่มขึ้นจากเดิม และยังให้ความแรงและความแม่นยำอย่างสม่ำเสมอ トラバได้พลังงานจาก
แบตเตอรี่ยังไม่เสื่อมกำลังลง ปืนระบบไฟฟ้าส่วนใหญ่ที่ได้รับความนิยมมักเป็นปืนยาว จำพวก
Assault Rifle มากที่สุด ส่วนปืนสั้นไม่ค่อยนิยมนัก เนื่องจากขนาดของโครงสร้างที่จำกัด ทำให้ระบบ
กลไกภายในต้องย่อขนาดลงตามด้วย และความแรงในการยิงค่อนข้างเบากว่าปืน (สั้น) อัดแก๊ส
นอกจากปืนยาว ขนาดอัตราส่วน 1 : 1 แล้ว ปืนระบบไฟฟ้ายังมีการออกแบบให้มีขนาดย่อส่วนลงมา
เพื่อให้เหมาะกับเด็ก ๆ อีกด้วยในรูปแบบปืนไฟฟ้าขนาดจิ๋ว หรือ Mini BB Guns

กระสุนปืนปีปีกัน

ผู้ผลิตกระสุนมีรายหลายอาทิ Tokyo Marui, Guarder (Intruder Shop),
GoldenBall, Hunter, Prasert, CYMA, KSC, G&P เป็นต้น โดยคุณภาพของกระสุนขึ้นอยู่กับผู้ผลิต
แต่ละราย ประสิทธิภาพส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับกระสุน โดยเฉพาะปืนที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางลำกล้อง
ภายในต่ำกว่า 6.03 มิลลิเมตร ซึ่งจะต้องพิถีพิถันในการเลือกใช้กระสุนเนื่องจากขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง
ลำกล้องภายในต่ำ กระสุนอาจติดขัดหรือเสียดสีกับลำกล้องภายในได้ รายละเอียดของน้ำหนักระ
สุน¹³ ดังนี้

¹³ วิกีพีเดีย สารานุกรมเสรี, กระสุนปืนปีปีกัน, ค้นวันที่ 9 มีนาคม 2558 จาก <http://th.wikipedia.org/wiki>

1. น้ำหนักกระสุน เส้นผ่าศูนย์กลาง 6 มิลลิเมตร
 - 1) 0.11 กรัม - ผลิตโดย HFC พบเห็นได้น้อย
 - 2) 0.12 กรัม - ถูกใช้โดยปืนปีสำหรับเด็ก ราคาเยอะเยา เช่นปืนพกสปริง และปืนไฟฟ้าขนาดเล็ก มีความเร็วสูงแต่มีความเสถียรภาพต่ำ
 - 3) 0.15 กรัม - เช่นกันกับน้ำหนัก 0.12 กรัม พบเห็นได้น้อย
 - 4) 0.16 กรัม - น้ำหนักพื้นฐานของกระสุนน้ำหนัก 0.15 กรัม พบเห็นได้น้อยมาก
 - 5) 0.20 กรัม - น้ำหนักมาตรฐานสำหรับปืนปี มีน้ำหนักที่เหมาะสมแก่การใช้งาน
 - 6) 0.23 กรัม - วิธีกระสุนและความแม่นยำอยู่ในระดับที่ดี เป็นที่ชื่นชอบผู้เล่นต่างประเทศ
 - 7) 0.24 กรัม - เป็นกระสุนน้ำหนักที่มีความแตกต่างจากน้ำหนักอื่น ๆ ผลิตโดย Airstrike (บริษัทสาขาชื่อ Daisy) และ Crosman
 - 8) 0.25 กรัม - สำหรับปืนไฟฟ้า แก๊ส และปืนสปริง ที่ต้องการวิธีกระสุนมั่นคง
 - 9) 0.28 กรัม - เรียกได้ว่าเป็นกระสุนที่มีความสมดุลที่สุด ผู้เล่นชาวไทยนิยมใช้กับปืนไรเฟิลซุ่มยิง (Sniper Rifles)
 - 10) 0.29 กรัม - Maruzen Super Grandmaster BBs, designed for their Air Precision Shooting series of guns
 - 11) 0.30 กรัม - กระสุนน้ำหนักมาตรฐาน เหมาะสมมากที่สุดสำหรับปืนไรเฟิลซุ่มยิง (Sniper Rifles) โดยเดิม Western Arms ผลิตออกมาสำหรับใช้กับปืนสั้นแก๊สของตนพบเห็นได้น้อย
 - 12) 0.32 กรัม - เช่นกันกับกระสุนน้ำหนัก 0.30 กรัม เป็นกระสุนน้ำหนักมาตรฐานของปืนไรเฟิลซุ่มยิง (Sniper Rifles) มีความสมดุลระหว่างความเร็วและความเสถียรภาพ เหมาะสมที่สุดสำหรับปืนสปริงและปืนไรเฟิลซุ่มยิงพลังงานแก๊ส
 - 13) 0.36 กรัม - เป็นกระสุนที่มีน้ำหนักมาก สำหรับใช้กับปืนไรเฟิลซุ่มยิง (Sniper Rifles) กระสุนเดินทางช้ามาก แต่มีความเสถียรภาพสูง
 - 14) 0.43 กรัม - For the Highest Level of Upgrades In Spring and Gas Sniper Rifles. Usually Graphite Coated.
 - 15) 0.88 กรัม - อาจเป็นกระสุนที่หนักที่สุดโดยมากผลิตจากเหล็กปิดเงา หายากและไม่นิยมนำมาใช้ เนื่องจากกระสุนชนิดนี้สามารถทำอันตรายจนถึงแก่ชีวิตได้
2. น้ำหนักกระสุน เส้นผ่าศูนย์กลาง 8 มิลลิเมตร
 - 1) 0.20 กรัม
 - 2) 0.24 กรัม
 - 3) 0.25 กรัม (ผลิตจากวัสดุจากธรรมชาติ ย่อยสลายได้ง่าย)
 - 4) 0.40 กรัม

5) 0.45 กรัม

ซองกระสุน มีอยู่ 3 ประเภท ดังนี้

1. ซองกระสุนแบบ Standard เรียกสั้น ๆ ว่า แมคสแตน ข้อดีคือสามารถป้อนลูกกระสุนอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากจะมีสปริงคอยดันลูกขึ้นไปตลอดเวลา ส่วนข้อเสียคือสามารถบรรจุกระสุนได้น้อยและลำบากเวลาบรรจุกระสุน

2. ซองกระสุนแบบ Modify เรียกสั้น ๆ ว่า แมคโม ข้อดีคือสามารถบรรจุกระสุนได้ง่ายและเยอะ แต่มีข้อเสียคือจะป้อนลูกกระสุนไม่ค่อยทัน เนื่องจากต้องคอยป้อนเฟืองที่กั้นแมคเพื่อที่จะป้อนลูกกระสุนเข้าไปยังรังเพลิง

3. ซองกระสุนแบบ ใช้ไฟฟ้า ระบบการทำงานคล้ายกับแมคโม แต่ใช้ไฟฟ้าในการทำงานควบคุมโดย สวิตช์ ปิด-เปิด หรือ ทางหนู ขึ้นอยู่กับรุ่น

2.2 ความหมาย วัตถุประสงค์ และความจำเป็นในการควบคุมการใช้ปืนบีบีกัน

2.2.1 ความหมายของปืนบีบีกัน

ปืนบีบีกัน (BB Gun) ย่อมาจาก Bullet Ball Gun หรือเรียกว่า Air Soft Gun คือปืนอัดลมแต่มีระบบกลไกการทำงานภายในที่ถอดแบบออกมาจากปืนจริงบางส่วน มีการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้ระบบแก๊สและไฟฟ้า ซึ่งลักษณะภายนอกเหมือนกับปืนจริงจนแทบจะแยกไม่ออก เพราะผู้ผลิตพยายามทำให้เหมือนปืนจริงมากที่สุด ทั้งขนาด น้ำหนัก สี สัน บางรุ่นวัสดุที่ใช้ทำจะเป็นโลหะแข็งจึงเหมือนจริงมากเป็นพิเศษ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่นิยมสำหรับนักเล่นปืนและ ผู้ที่ชื่นชอบการเก็บสะสม¹⁴

ปืนบีบีกัน (BB Gun) คือ ปืนของเล่นที่มีกลไกการทำงานเลียนแบบอาวุธปืน มีขนาด สี สัน รูปร่างและน้ำหนักใกล้เคียงกับอาวุธปืนจริง ยกเว้นกระสุนที่ใช้ปืนบีบีกันใช้กระสุนที่ทำมาจากเม็ดพลาสติกหรือผลิตภัณฑ์เซรามิคสังเคราะห์ที่มีน้ำหนักเบาตั้งแต่ 0.12-0.50 กรัม มีเส้นผ่าศูนย์กลาง 6 มิลลิเมตร หรือ 8 มิลลิเมตร ลักษณะกระสุนเป็นเม็ดกลมเกลี้ยง ผิวลื่นเป็นมันวาวมีความเร็วต้นและแรงปะทะที่ต่ำมากเพียง 280 ฟุตต่อวินาที¹⁵

ปืนบีบีกัน (BB Gun) หรือแอร์ซอฟต์กัน (Airsoft Gun) บางประเทศเรียก ซอฟต์แอร์กัน (Softair Gun) คือปืนอัดลมชนิดเบา ซึ่งลอกเลียนแบบปืนจริง ในอัตราส่วน 1 : 1 ใช้กระสุนทรงกลมขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 6 มิลลิเมตร และ 8 มิลลิเมตร ถูกจัดเป็นกีฬาในลักษณะเกมผจญภัย (Survival Game) เช่นเดียวกับกีฬาเพนต์บอล¹⁶

¹⁴ อภินันท์ ศรีศิริ, “‘BB Gun’ กับ ‘อาวุธปืน’ สิ่งเทียมอาวุธปืนและข้อควรระวัง,”

วารสารกระบวนยุติธรรม 1, 3 (มกราคม- มีนาคม 2553): 89-96.

¹⁵ วิกีพีเดีย สารานุกรมเสรี, **ปืนบีบีกัน**, ค้นวันที่ 9 มีนาคม 2558 จาก <http://th.wikipedia.org/wiki>

¹⁶ *เรื่องเดียวกัน*.

2.2.2 วัตถุประสงค์ของการใช้ปืนปีปกัน

วัตถุประสงค์ของการใช้ปืนปีปกัน โดยส่วนใหญ่เพื่อการศึกษา ดังนี้

กีฬาปีปกัน เป็นกีฬาที่ไม่จำกัดอายุและเพศของผู้เล่น ไม่จำเป็นต้องใช้กำลังการออกกำลังกายในเวลาเล่น และสามารถเลือกได้ว่า จะชมนั่งอยู่เฉย ๆ เวลาที่เหนื่อยหรือจะใช้การวิ่งข้ามสลับเร็วก็ได้ แล้วแต่ความต้องการของเรา

กีฬาปีปกัน เป็นกีฬาไม่ต้องเสี่ยงต่ออันตราย ถ้าปฏิบัติตนให้อยู่ภายใต้กฎของความปลอดภัยอย่างเคร่งครัด และกีฬาปีปกันยังทำให้ได้รู้จักพูดคุยกับเพื่อนใหม่ ๆ อย่างมากมาย

กีฬาปีปกัน เป็นกีฬาที่ต้องใช้สปิริตอย่างสูงและสามารถที่จะแสดงสปิริตให้เป็นที่ประจักษ์ต่อผู้อื่นได้โดยชัดแจ้ง เพราะมีแต่เราเพียงคนเดียวเท่านั้นที่รู้ตัวเองดีที่สุด ว่าต้องออกจากเกมการเล่นนั้นหรือไม่

กีฬาปีปกัน นั้นถ้าคนที่ไม่เคยเล่นอาจจะมองว่าเป็นกีฬาที่มีแต่ความรุนแรง แต่ความเป็นจริงแล้ว กีฬาปีปกันเป็นกีฬาของลูกผู้ชายอย่างแท้จริง ที่ต้องอาศัยทั้งสปิริตในการเล่นความอดทนและความมีน้ำใจนักกีฬาอย่างสูง การเล่นจะไม่มีการสัมผัสถูกตัวกันระหว่างผู้เล่นทั้งสองฝ่าย ในบางครั้งผู้เล่นอาจโดนยิงจากฝ่ายตรงข้ามทั้ง ๆ ที่ไม่สามารถมองเห็นตัวคู่ต่อสู้เลยด้วยซ้ำเพราะเขาซ่อนอยู่ไกลจากเรานับสิบ ๆ เมตร

อาจกล่าวได้ว่า วัตถุประสงค์ของการใช้ปืนปีปกันเพื่อเกมกีฬา ผู้สนใจในกีฬาปีปกันจะต้องมีใจชอบกีฬา มีความชอบในอุปกรณ์สำหรับใช้เล่น มีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น และมีความเข้าใจความหมายคำว่า “เล่น” ความซื่อสัตย์นั้นเป็นหัวใจสำคัญของการเล่นกีฬาปีปกัน เพราะลูกปืนปีปกันเมื่อยิงออกไปกระทบเป้าหมายแล้ว ไม่มีร่องรอยใด ๆ ที่ชี้ชัดได้ว่าเราโดนยิงหรือไม่ (ต่างกับการเล่นฟุตบอลที่ยิงกระทบเป้าหมายแล้วตกเป็นสีแดงแสดงร่องรอยถึงการโดนยิง)¹⁷

2.2.3 ความจำเป็นในการควบคุมการใช้ปืนปีปกัน

เนื่องจากปืนปีปกันเป็นสิ่งเทียมอาวุธปืน ความหมายตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4 (5) สิ่งเทียมอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4 (5) ซึ่งไม่ครอบคลุมถึงสิ่งเทียมอาวุธปืนในเรื่องของการครอบครอง การขอใบอนุญาตในการมี ใช้ พกพาสิ่งเทียมอาวุธปืน เป็นผลทำให้การมีสิ่งเทียมอาวุธปืนไว้ในความครอบครองหรือพกพาไปในที่สาธารณะทำได้โดยง่ายไม่ยุ่งยาก อาจจะกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการดำรงชีวิต และความสงบเรียบร้อยของสังคม ความจำเป็นในการควบคุมการใช้ปืนปีปกันนำมาพิจารณา เกี่ยวกับการนำสิ่งเทียมอาวุธปืนไปใช้ในทางมิชอบอาจเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาในประเทศไทย

2.2.3.1 ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียงโดยทั่วไป

กรณีที่ผู้นำสิ่งเทียมอาวุธปืนไปข่มขู่บุคคลอื่นให้กลัวหรือจำยอมกระทำการใดทั้งที่ไม่ยอมหรือกระทำการนั้นกรณีเช่นนี้ เป็นความผิดในการข่มขืนใจผู้อื่นโดยทำให้กลัวตามประมวล

¹⁷ เรื่องเดียวกัน.

กฎหมายอาญา มาตรา 309 บัญญัติว่าผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใดหรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจนั้นเองหรือของผู้อื่นหรือโดยใช้กำลังประทุษร้ายจนผู้ถูกข่มขืนใจต้องกระทำการนั้น ไม่กระทำการนั้นหรือจำยอมต่อสิ่งนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับถ้าความผิดวรรคแรกได้กระทำโดยมีอาวุธปืน หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป หรือได้กระทำเพื่อให้ผู้ถูกข่มขืนใจทำ ถอน ทำให้เสียหาย หรือทำลายเอกสารสิทธิอย่างใด ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาในหมวดของความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง อันเป็นความผิดต่อเสรีภาพโดยทั่วไป กล่าวคือ องค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำเริ่มต้นที่การทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินกฎหมายไม่ใช่คำว่า “ขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ฯลฯ” ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 337 จึงทำให้การกระทำต่างกันไปมาก การทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายไม่ได้หมายความว่าผู้กระทำจะก่ออันตรายให้เกิดขึ้นโดยตนเอง อาจเป็นอันตรายที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือผู้อื่นก่อให้เกิดขึ้นโดยผู้กระทำไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลยได้ ต่างกับการ “ขู่เข็ญว่าจะทำอันตราย” หมายความว่าผู้กระทำก่อให้เกิดอันตรายขึ้นโดยตนเองหรือให้ผู้อื่นกระทำให้เกิดอันตรายนั้นอันตรายต่อชีวิตคือ ตาย อันตรายต่อร่างกายคงจะหมายความว่าถึงกายหรือจิตใจได้รับความเสียหาย จะถึงอันตรายแก่กายหรือจิตใจตามมาตรา 295 แห่งประมวลกฎหมายอาญาหรือไม่ก็ได้ ส่วนอันตรายต่อเสรีภาพหมายความว่ากระทำการใดหรือไม่ว่างกาย เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น เช่น บังคับให้พูดให้เขียนหรือไม่ให้พูดไม่ให้เขียน อันตรายต่อชื่อเสียง เช่น ถูกหมิ่นประมาท ถูกกระทำให้อับอายขายหน้า ทำให้อาณาหรือเปิดความลับ อันตรายต่อทรัพย์สิน เช่น ทำลายทรัพย์สิน เผาบ้าน รื้อหลังคา พังประตูหน้าต่างไม่ให้อยู่ในบ้าน รวมทั้งทรัพย์สินไม่มีรูปร่าง คือ สิทธิที่มีราคาและถือเอาได้ เช่น สิทธิในหนี้ เป็นต้นว่าขู่จะไล่ออกจากงาน อันตรายต่อสิ่งเหล่านี้จะเป็นแก่ผู้ถูกข่มขืนใจหรือผู้อื่นก็ได้ ไม่จำเป็นที่ผู้อื่นนั้นจะต้องมีสัมพันธ์อันใดกับผู้ถูกข่มขืนใจ ข้อสำคัญคือผู้กระทำคิดว่าได้รับผลจากการทำให้ผู้ถูกข่มขืนใจกลัวอันตรายที่จะเกิดแก่ผู้อื่นจึงได้กระทำไป การทำให้กลัวตามมาตรานี้จะทำโดยวิธีใดก็ได้ อาจทำโดยหลอกไม่คิดจะทำให้เกิดอันตรายจริงตามที่ขู่ก็ได้¹⁸ เช่น ใช้ปืนไม่มีลูก หรือปืนของเล่น หลอกว่าจะทำร้าย เป็นต้น ข่มขืนใจผู้อื่นคือทำให้ผู้อื่นนั้นจำต้องทำไม่กระทำให้กระทำให้กระทำให้ข่มขืนใจอันเป็นการกระทำอันเดียวกับการทำให้กลัว หรือใช้กำลังประทุษร้ายนั้นเองแต่หมายความว่าตามไปอีกว่าต้องมีผลเกิดขึ้นคือความจำยอมตามที่ถูกข่มขืนใจ การกระทำที่เป็นการข่มขืนเป็นการกระทำที่รวมการทำให้กลัว หรือใช้กำลังประทุษร้ายกับผลที่จำยอมตามที่ถูกกระทำเข้าด้วยกัน ข่มขืนใจผู้อื่นเป็นข้อความที่บัญญัติขึ้นเพื่อแสดงว่าการทำให้กลัวหรือใช้กำลังประทุษร้ายต้องมีผลเกิดขึ้นเป็นการข่มขืนใจผู้ถูกกระทำโดยมีสัมพันธ์ระหว่างการกระทำกับผลนั้น เป็นการบังคับที่ผู้ถูกข่มขืนใจมิได้มีใจสมัคร กล่าวคือ การทำให้ผู้อื่นกลัวจะเกิดอันตรายหรือจะใช้กำลังประทุษร้ายนั้น เป็นเหตุให้

¹⁸ จิตติ ติงศกัทยิย์, กฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3, พิมพ์ครั้งที่ 6 (กรุงเทพฯ: จีรชการพิมพ์, 2545), หน้า 287.

ผู้ถูกระทำรู้สึกว่าการต้องอนุโลมตามคำบังคับ มิใช่ทำโดยสมัครใจด้วยการวินิจฉัยตัดสินของตนเอง โดยเสรี ความผิดฐานนี้เป็นความผิดต่อเสรีภาพในการตัดสินใจ จำยอม คงไม่หมายความว่าผู้ถูกข่มขืนใจแสดงกิริยาหรือวาจายอมเท่านั้น แต่จะต้องมีการยอมรับการกระทำหรือเหตุการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้นแล้วด้วย เช่นยอมให้ผู้กระทำยืมรถของผู้ถูกข่มขืนใจขับออกไปชั่วคราว มิใช่เพียงแต่ผู้ถูกข่มขืนใจพูดว่ายอมเท่านั้น หากต้องมีการเอารถไปใช้แล้ว แม้แต่เพียงขณะหนึ่ง ไม่ต้องรอจนให้รถเสร็จตามต้องการจนเลิกใช้ ต่างกับการข่มขืนใจตามมาตรา 337 ที่เพียงแต่ยอมจะให้ก็จะเป็นความผิด การกระทำ ไม่กระทำ หรือจำยอมต่อสิ่งใดตามที่บัญญัติไว้มีความหมายกว้างขวางไม่มีจำกัด เช่นใช้ปืนจี้บังคับให้คนขับรถให้หนึ่งเฉย ๆ เอามือวางไว้ที่พวงมาลัย เป็นต้น มาตรานี้จึงคลุมถึงความผิดฐานอื่น ๆ ได้อีกหลายฐาน เช่น ถ้าบังคับให้กระทำความผิดก็เป็นการใช้ตามมาตรา 84 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ถ้าบังคับให้ส่งทรัพย์ก็อาจเป็นกรรโชกหรือชิงทรัพย์ ถ้าบังคับให้จำยอมต่อการกระทำทางเพศก็เป็นความผิดในฐานนั้น ๆ เหล่านี้เป็นต้น จึงต้องแล้วแต่การกระทำที่ถูกบังคับนั้นทำให้เป็นความผิดฐานใดอีกหรือไม่ อาจเป็นความผิดหลายบทหรือหลายกระทงตามมาตรา 90 หรือ 91 แห่งประมวลกฎหมายอาญา แล้วแต่กรณี ดังนั้น ความผิดสำเร็จตามมาตรา นี้ จะเป็นความผิดได้ก็ต่อเมื่อผู้ถูกข่มขืนใจได้กระทำ ไม่กระทำหรือจำยอมต่อสิ่งที่ข่มขืนใจ แม้จะเพียงเล็กน้อยบางส่วนไม่เต็มตามที่ผู้ถูกข่มขืนใจก็ตามก็ย่อมเป็นความผิดสำเร็จแล้ว

2.2.3.2 ความผิดฐานกรรโชกทรัพย์

กรณีที่ผู้นำสิ่งเทียมอาวุธปืนไปข่มขู่ผู้อื่นโดยประสงค์ต่อทรัพย์ ซึ่งบุคคลนั้นใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนดังกล่าวเพื่อให้บุคคลอื่นหลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืนจริง กรณีเช่นนี้เป็นความผิดกรรโชกทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 ซึ่งบัญญัติว่าผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกขู่เข็ญ หรือของบุคคลที่สาม จนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกรรโชก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท มาตรา นี้มีข้อความทำนองเดียวกันกับมาตรา 303 แห่งกฎหมายลักษณะอาญาเดิมแต่เปลี่ยนวัตถุแห่งการกระทำจากทรัพย์มาเป็นประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินทำให้มีความหมายกว้างยิ่งขึ้นรวมตลอดถึงความผิดต่อสิทธิที่มีค่าเป็นเงิน ไม่เฉพาะแต่การกระทำต่อทรัพย์สินโดยตรงเท่านั้น¹⁹ การทำถอนหรือทำลายหนังสือสำคัญตามมาตรา 303 เดิมก็คงเป็นสิทธิซึ่งเป็นประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินนั่นเอง องค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำเริ่มต้นด้วยการ “ใช้กำลังประทุษร้าย” ซึ่งมาตรา 1 (6) ให้บทนิยามว่า หมายความว่า ทำการประทุษร้ายแก่กายหรือจิตใจของบุคคล ไม่ว่าจะทำด้วยใช้แรงกายภาพหรือด้วยวิธีอื่นใด และให้หมายความรวมถึงการกระทำใด ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลใดอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ไม่ว่าจะโดยใช้ยาทำให้มึนเมา สะกดจิต หรือใช้วิธีอื่นใดอันคล้ายคลึงกัน “ประทุษร้าย” หรือทำร้ายมีความหมายอย่างเดียวกันคือทำให้เสียหายเป็นภัย ตามความหมายในมาตรา 290 แต่มิได้มุ่งถึงผลที่เป็นอันตรายแก่กาย หรือจิตใจ ตาม มาตรา 295 การประทุษร้ายต้องกระทำแก่ “กายหรือจิตใจของบุคคล” มิใช่ทำแก่ทรัพย์สิน ชื่อเสียง เสรีภาพซึ่งอยู่ในความหมายของการขู่เข็ญ การจับ การขัง เป็นการกระทำต่อเสรีภาพโดยสภาพแม้กระทำต่อตัวคนไม่

¹⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 712.

เป็นการกระทำที่เป็นภัยแก่กายหรือจิตใจในตัวเอง แต่อาจมีการกระทำแก่กายในการจับหรือขัง เช่น ใช้กำลังจับมือ รัดคอ มัดมือไว้ เป็นต้น ซึ่งการกระทำในส่วนนี้ ก็ต้องถือว่าเป็นการกระทำแก่กายด้วย ไม่แต่เพียงกระทำต่อเสรีภาพเท่านั้น การกระทำแก่กายได้แก่ทำให้เจ็บป่วยเปราะเปื้อน เปียก ร้อน เย็นกว่าปกติจนถึงเป็นภัยต่อกาย เช่น เทอจจากรวด ถ่ายปัสสาวะรดตัวคน เป็นต้น การกระทำต่อจิตใจ ได้แก่ทำให้ตกใจ ทำให้หมดสติ ไม่แต่เพียงเกิดความรู้สึกกลัว โกรธ หรือเสียใจน้อยใจ เจ็บใจ แค้นใจ ซึ่งเป็นแต่เพียงอารมณ์ชั่วขณะที่จะทำอันตราย เป็นการแสดงว่าจะทำให้เกิดภัยแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ผู้ถูกขู่เชื้อมจะกลัวหรือไม่กลัวก็เป็นการขู่เชื้อมอาจขู่ตรง ๆ หรือใช้อภัยคำหรือกิริยาให้เข้าใจเช่นนั้นโดยไม่ขู่ตรง ๆ ก็ได้ การขู่ว่าจะทำร้ายอาจทำได้ทั้งที่ผู้ขู่ไม่ตั้งใจจะทำร้ายจริง ถ้าทำโดยเจตนาให้ผู้ถูกขู่เข้าใจว่าจะถูกทำร้ายก็เป็นการขู่ เช่นใช้ปืนไม่มีกระสุนขู่ว่าจะยิง ซึ่งผู้ถูกขู่เข้าใจว่ามีกระสุนก็เป็นการขู่ ใช้ปืนไม่มีกระสุนขู่จริง ๆ แต่ผู้ถูกขู่เข้าใจว่าขู่เล่น ๆ ก็สำเร็จเป็นการขู่ ผู้ถูกขู่ไม่กลัวก็สำเร็จเป็นการขู่ แต่ไม่สำเร็จเป็นการกรรโชก เป็นได้แค่พยายามกรรโชกเช่นเดียวกับขู่จริงแต่ผู้ถูกขู่ไม่กลัวข่มขื่นใจผู้อื่น ให้อยอมให้หรือยอมจะให้ เป็นการกระทำอันเป็นลักษณะของการประทุษร้ายหรือขู่เชื้อม เป็นการกระทำถัดจากการประทุษร้ายหรือขู่เชื้อม คือเรียกเอาประโยชน์โดยการประทุษร้ายหรือขู่เชื้อมข่มขื่นใจ ถ้าผู้กระทำร้ายไม่ได้ข่มขื่นใจให้อยอมให้หรือยอมจะให้ แต่ผู้ถูกกระทำร้ายกลัวและขอให้ประโยชน์เสียเอง แม้ผู้กระทำร้ายหรือขู่จะรับเอาก็เป็นความคิดขึ้นภายหลังการประทุษร้ายหรือขู่เชื้อมไม่เป็นกรรโชก การข่มขื่นใจนั้นเมื่อมีการประทุษร้ายหรือขู่เชื้อมขึ้นแล้วก็มีความหมายแต่เพียงว่าเป็นการบังคับเอาโดยผู้ถูกขู่เชื้อมได้สมัครใจการยอมให้หรือยอมจะให้โดยถูกบังคับเช่นนั้นไม่ใช่ยินยอมโดยสมัครใจ ถ้าผู้ถูกประทุษร้ายหรือขู่เชื้อมไม่กลัว แต่ยอมให้โดยเหตุอย่างอื่น เช่น เพื่อจับกุมผู้กระทำ ความผิด ก็ไม่มีผลเป็นการข่มขื่นใจ อาจเป็นเพียงชั้นพยายามกรรโชก อย่างไรก็ดี ถ้าผู้ถูกบังคับจำเป็นต้องยอมให้เพราะถูกทำร้ายหรือกลัวจะถูกทำร้ายไม่เป็นการให้โดยสมัครใจ แม้จะเตรียมหลักฐานไว้เพื่อจับกุมหรือเอาทรัพย์สินคืนภายหลัง เช่นทำเครื่องหมายไว้ที่ธนบัตร ก็ยังเป็นความผิดสำเร็จความผิดตามมาตรา 392 สำเร็จเมื่อผู้ถูกข่มขื่นใจยอมตามที่ถูกบังคับเช่นนั้นคือ ยอมให้ประโยชน์ในเวลาที่ยังบังคับเอานั้น หรือยอมจะให้ประโยชน์ในภายหน้าก็เป็นผลสำเร็จ ถ้ายอมให้ประโยชน์อย่างอื่นแทนประโยชน์ที่เรียกเอา แต่ผู้กระทำไม่ยอมรับ ไม่ถือเป็นการยอมตามที่เรียกเอา แต่ถ้าผู้ขู่เชื้อมยอมจะรับเอาประโยชน์อื่นแทนประโยชน์ที่เรียกเอา ถือว่าเป็นประโยชน์ที่ได้มาโดยการข่มขื่นใจ เป็นความผิดสำเร็จเช่นเดียวกัน การยอมให้หรือยอมจะให้ต้องเป็นผลจากการข่มขื่นใจคือยอม เพราะว่ากลัวการทำร้ายเป็นผลมาจากการประทุษร้ายหรือขู่เชื้อมว่าจะทำอันตรายดังกล่าวนั้นมาแล้ว

2.2.3.3 ความผิดหลู่โทษ

กรณีที่น่าสังเกตคือเมื่อผู้หนึ่งไปข่มขู่ผู้อื่น เพื่อให้ผู้อื่นหวาดกลัวเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 ซึ่งบัญญัติว่าผู้ใดทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจโดยการขู่เชื้อม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ “ขู่เชื้อม” คือ แสดงว่าจะทำให้เกิดภัยแก่เขา จะเป็นภัยที่เกิดในทันทีหรือต่อไปภายหน้าก็ได้ อาจทำโดยกิริยาวาจาโดยตรงหรือโดยให้เข้าใจเช่นนั้น ต้องทำให้ผู้ถูกขู่ทราบถึงการขู่ว่าจะทำร้ายนั้น ศาลเคยวินิจฉัยว่าเรื่องข่มขื่นใจจะพ้นและไล่ไปอีก 5-6 ศอก ไม่เป็นการขู่ตามมาตรา 392 แต่ต่อมาจึงมีกรณีที่ศาลวินิจฉัยว่า ศ. ถู่มิดตรงเข้ามาจะแทง ม. ม. ว่าผมไม่สู้และวิ่งหนี แสดงว่า ม. กลัวภัยที่จะเกิดเป็นความผิดตาม

มาตรานี้ แต่รวมเป็นส่วนหนึ่งของการพยายามทำร้ายร่างกาย (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 40/2509) การกระทำตามมาตรานี้ ต้องเกิดผล คือ กลัวหรือตกใจ แต่ไม่ต้องเกิดผลต่อไปถึงยอมให้ทำอะไรดังมาตรา 309 ถ้าชู้แต่ไม่กลัวไม่ตกใจ ก็ไม่ลงโทษฐานพยายาม เพราะยกเว้นตามมาตรา 105 ผู้เสียหายกลัวหรือไม่ ดูที่พฤติการณ์ แม้จะบอกว่าไม่กลัว ตามพฤติการณ์ที่จำเลยกับพวกเข้าไปในเคหสถานของผู้เสียหายเวลาเที่ยงคืน ใช้อาวุธของผู้เสียหายมิให้เกี่ยวข้องห้ามปราม การกระทำของจำเลยกับพวก โดยปกตีย่อมทำให้เกิดความกลัวหรือความตกใจ และผู้เสียหายไม่กล้าขัดขืนยอมปฏิบัติตามที่ชู้เชิญแสดงว่า การชู้เช่นนั้นทำให้ผู้เสียหายเกิดความกลัวแล้ว จึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 แม้การชู้จะไม่สามารถทำร้ายได้จริง ถ้าเกิดผลคือ ผู้ถูกชู้กลัวก็เป็นความผิด เช่นใช้ปืนไม่มีกระสุน ชูจะยิง แต่ผู้ถูกชู้เชื่อว่ามีกระสุนดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษกรณีที่บุคคลนำเอาสิ่งเทียมอาวุธปืน เช่น ปืนที่ใช้เพื่อการกีฬา ปืนที่เป็นของเล่น หรือปืนที่เป็นของรางวัลมิไว้ใช้เพื่อเก็บสะสม ไปใช้ผิดวัตถุประสงค์จะมีโทษตามประมวลกฎหมายอาญาไม่ว่าจะเป็นการกรรโชก หรือไม่ก็เป็นความผิดลหุโทษฐานทำให้บุคคลอื่นเกิดความกลัวหรือตกใจซึ่งมีโทษน้อยมากเมื่อเทียบกับการนำอาวุธปืนจริงไปใช้ในการก่อเหตุทางอาญาทั้งนี้กระทรวงมหาดไทยเคยมีหนังสือหารือ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (เรื่องเสร็จที่ 846/2551) สรุปความว่า นายณัฐพงษ์ กิ่งแก้ว ประธานชมรมบีบีกัน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดเลย มีหนังสือถึงอธิบดีกรมการปกครอง ขอให้ถือว่า บีบีกันเป็นอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 หรือไม่ และประชาชนที่ครอบครองบีบีกันอยู่ขณะนี้มีความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือไม่ หากผิดกฎหมายต้องปฏิบัติอย่างไรให้ถูกต้องคณะกรรมการกฤษฎีกา²⁰ (คณะที่ 11) ได้พิจารณาข้อหารือประกอบกับข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้วมีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังนี้

1) ประเด็นที่หนึ่ง ปัญหาที่ว่า ปืนบีบีกัน เป็นอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ.2490 หรือไม่นั้นเห็นว่า มาตรา 4 (1) และ (2) [1] แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2501 ได้กำหนดบทนิยามคำว่า อาวุธปืนให้หมายความรวมถึงตลอดถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืน โดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลไกอย่างใดซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงานและกำหนดนิยามคำว่า “อาวุธปืน” ให้หมายความรวมถึงตลอดถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลไกอย่างใด ซึ่งต้อง

²⁰ มาตรา 7 คณะกรรมการกฤษฎีกา มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. จัดทำร่างกฎหมายกฎระเบียบข้อบังคับหรือประกาศตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีหรือมติของคณะรัฐมนตรี

2. รับปรึกษาให้ความเห็นทางกฎหมายแก่หน่วยงานของรัฐหรือตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีหรือมติของคณะรัฐมนตรี

3. เสนอความเห็นและข้อสังเกตต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการให้มีกฎหมายหรือแก้ไขปรับปรุงหรือยกเลิกกฎหมาย

(แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2542)

อาศัยอำนาจของพลังงานและกำหนดบทนิยามคำว่า “เครื่องกระสุนปืน” ให้หมายความรวมถึงกระสุนโดด กระสุนปราย กระสุนแตก เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า วัตถุที่ ปืนบีบีกันใช้ส่งด้วยกำลังดันของแก๊ส หรืออัดลมคือสิ่งที่ทำมาจากพลาสติกหรือเซรามิกสังเคราะห์ ซึ่งมีใช่เครื่องกระสุนปืน นอกจากนั้น ยังปรากฏข้อเท็จจริงว่า โดยสภาพโครงสร้างของ ปืนบีบีกันที่ผลิตจากพลาสติกและเหล็กธรรมดาบางส่วน ซึ่งไม่มีความแข็งแรงทนทานเพียงพอที่จะใช้ ปืนบีบีกันเป็นอาวุธส่งเครื่องกระสุนปืนได้ ดังนั้น ปืนบีบีกันจึงไม่เป็นอาวุธปืนตามบทนิยามคำว่า “อาวุธปืน” แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490

2) ประเด็นที่สอง ปัญหาที่ว่า หาก ปืนบีบีกันเป็นอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ประชาชนที่ครอบครอง ปืนบีบีกันอยู่ในขณะนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ถือเป็นผู้ฝ่าฝืนตามมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 หรือไม่นั้น เห็นว่า เมื่อได้ให้ความเห็นในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า ปืนบีบีกันไม่เป็นอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาในประเด็นนี้ กรมการปกครองมีหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติขอหารือว่า ปืนอัดลมเบาและเครื่องกระสุนปืน จะถือเป็นอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธปืนตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืนอาวุธปืนหรือไม่อย่างไร ซึ่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติตอบข้อหารือสรุปได้ว่า ปืนอัดลมเบา ปืนบีบีกันตามตัวอย่างที่กรมการปกครองส่งไปให้ตรวจพิสูจน์ เป็นสิ่งเทียมอาวุธปืนตามมาตรา 4 (5) แห่ง พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ เนื่องจากมีสภาพคล้ายอาวุธปืน แต่ไม่สามารถส่งเครื่องกระสุนปืนได้ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5793/2544 วินิจฉัยว่า ตามผลการตรวจพิสูจน์ปรากฏว่า อาวุธปืนของกลางเป็นสิ่งเทียมอาวุธปืนพกดัดดัดชนิดใช้ยิงกับลูกกระสุน พลาสติกทรงกลมขนาด 6 มิลลิเมตร ซึ่งใช้ยิงทำอันตรายแก่ชีวิตและวัตถุไม่ได้ มิใช่อาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 คณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาวัตถุที่เรียกว่า ปืนบีบีกันซึ่งกลไกการทำงานเลียนแบบอาวุธปืนมีขนาดสี่สัน รูปร่าง และน้ำหนักใกล้เคียงกับอาวุธปืน ยกเว้นกระสุนที่ทำมาจากเม็ดพลาสติกหรือผลิตภัณฑ์เซรามิกสังเคราะห์ ที่มีน้ำหนักเบาตั้งแต่ 0.12 กรัม ไปจนถึง 0.50 กรัม และมีเส้นผ่าศูนย์กลาง 6 มิลลิเมตร หรือ 8 มิลลิเมตร มีความเร็วต้นและแรงปะทะที่ 280 ฟุตต่อวินาที จึงมีความเห็นว่า ปืนบีบีกันเป็นสิ่งเทียมอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490

จากการพิจารณาดังกล่าวข้างต้นนั้น เมื่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ไม่สามารถควบคุมการซื้อขายพกพาสิ่งเทียมอาวุธปืนได้ ย่อมเป็นช่องว่างในการเกิดขึ้นของปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ อันเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมปืนปีกัน

2.3.1 แนวคิดและทฤษฎีการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพตามหลักกฎหมายธรรมชาติและหลักกฎหมายบ้านเมือง

ทางนิติปรัชญามีปรัชญาหรือทฤษฎีกฎหมายที่สำคัญสองทฤษฎี คือ ทฤษฎีกฎหมายธรรมชาติ (The Natural Law Theory) และทฤษฎีกฎหมายบ้านเมือง (The Positive Law Theory) ทั้งสองทฤษฎีมีแนวคิดที่ขัดแย้งกันอย่างมาพอสมควร ในเรื่องสิทธิและเสรีภาพของบุคคล และการใช้อำนาจอธิปไตยในการปกครองบ้านเมือง แต่ปรัชญากฎหมายบ้านเมืองจะมีอิทธิพลต่อนักกฎหมายทั้งหลายยิ่งกว่าปรัชญากฎหมายธรรมชาติ ทั้งนี้จะเป็นเพราะทฤษฎีกฎหมายบ้านเมืองมีลักษณะเป็นรูปธรรมมองเห็นได้ เข้าใจได้ง่ายกว่าปรัชญากฎหมายธรรมชาติ ซึ่งเป็นนามธรรมเข้าใจยาก ปรัชญากฎหมายธรรมชาติมักจะถูกโจมตีว่า ไม่มีตัวตนแท้จริงเป็นเพียงความคิดนักปราชญ์²¹

2.3.1.1 ทฤษฎีกฎหมายธรรมชาติ

ทฤษฎีกฎหมายธรรมชาติ หมายถึง กฎหมายที่อ้างไว้ว่ามีอยู่ตามธรรมชาติ เกิดขึ้นเอง มนุษย์ไม่ได้ทำขึ้น กฎหมายอยู่เหนือรัฐใช้ได้ไม่จำกัดกาลเวลา กฎหมายขึ้นอยู่กับเหตุผลที่มีอยู่ตามธรรมชาติความถูกต้องความผิด ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอำนาจหรือความอำนาจอธิปไตยของรัฐ เรื่องนี้ ซิเซโร (Cicero) ได้กล่าวอย่างไพเราะว่า “กฎหมายคือเหตุผลอันเป็นธรรมชาติเป็นสากลและนิรันดร์” กฎหมายธรรมชาติจึงอยู่เหนือรัฐ หรือผู้ปกครองเป็นภาวะวิสัยจากผู้ปกครองกล่าวคือ “เหตุผลหรือความยุติธรรม” ขาดแต่สภาพบังคับเนื่องจากเป็นกฎหมายอุดมคติ แนวความคิดนี้เกิดขึ้นเพื่อโต้แย้งการใช้อำนาจการกดขี่ของผู้ปกครอง หรือ “จำกัดอำนาจอธิปไตย” พร้อมคุ้มครอง เสรีภาพ ก่อให้เกิดนิติธรรมกับนิติรัฐโดยเฉพาะในซีกโลกตะวันตก ภายหลังการปฏิวัติอันรุ่งเรืองในอังกฤษ ค.ศ. 1688 การประกาศอิสรภาพของสหรัฐอเมริกา ใน ค.ศ.1776 และการปฏิวัติฝรั่งเศส ค.ศ.1789 “ชาวตะวันตกถือว่าสิ่งสำคัญสำหรับชีวิตมนุษย์คือเสรีภาพแต่เสรีภาพจะมีได้ถ้าใช้การมีอำนาจของผู้ปกครองเป็นอติวิสัย” (ขึ้นกับอำนาจอธิปไตย) ต้องควบคุมหรือจำกัดหรือจำกัดการใช้อำนาจ โดยวางขอบเขตหรือกฎเกณฑ์ไว้ กฎเกณฑ์นี้เป็น “ภาวะวิสัย” จากผู้ปกครอง (ไม่ขึ้นกับอำนาจอธิปไตย) จากนั้น “เหตุผล” (ความยุติธรรม) และ “เสรีภาพ” ถูกรับรองไว้โดยรัฐธรรมนูญตลอดจนกฎหมายอื่นซึ่งทำให้ความจำเป็นที่จะอ้างกฎหมายธรรมชาติโต้แย้งการกดขี่หมดไป “กฎหมายบ้านเมือง” จึงมีบทบาทแทน ปัจจุบันธรรมชาติปรากฏในรูปของ “สิทธิมนุษยชน”

ผลของแนวความคิดเรื่องกฎหมายธรรมชาติ ก่อให้เกิดแนวความคิดพื้นฐานสำคัญในเรื่องสิทธิและเสรีภาพ รวมทั้งสิทธิมนุษยชนซึ่งได้ปรากฏให้เห็นมาตั้งแต่คริสต์ศตวรรษ 18 จากเอกสารที่ประกาศคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของปัจเจกบุคคลต่าง ๆ นับแต่ “The English Bill of Right” ในประเทศอังกฤษ ปี ค.ศ.1689 “American Declaration of Independence” ในประเทศอเมริกา ปี ค.ศ.1776 “Declaration of The Right of An Citizens” ของฝรั่งเศส ปี ค.ศ.1789 ซึ่งทั้งหมดได้พัฒนาคลี่คลายต่อมาเป็น UN’s Universal Declaration of Human Rights รู้จักกันดีในนาม

²¹ กฎหมายชาวบ้าน, วิเคราะห์แนวคิดสำนักกฎหมายธรรมชาติ, ค้นวันที่ 29 มีนาคม 2558 จาก <http://flaglaw.info>

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ในปี ค.ศ.1948 ซึ่งสิทธิมนุษยชนพื้นฐานตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ประวัติศาสตร์อันยาวนานของปรัชญากฎหมายธรรมชาติ แสดงให้เห็นบทความสำคัญของปรัชญากฎหมายธรรมชาติในการมีส่วนร่วมพัฒนาระบบกฎหมายของตะวันตก ยุคสมัยของโรมันเรื่อยมาให้ความเหมาะสมและความเป็นธรรมอยู่เสมอ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองต่างก็มีแนวคิดพื้นฐานมาจากปรัชญากฎหมายธรรมชาติโดยปรัชญากฎหมายธรรมชาติเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของการต่อสู้ทางอุดมคติ เพื่อเป้าหมายสิทธิเสรีภาพ ตลอดจนความเสมอภาคของมนุษย์ อันเป็นเรื่องของสิทธิมนุษยชนนั่นเอง ปัจจุบันปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและหลักการพื้นฐานของสิทธิเสรีภาพประชาชนในรัฐธรรมนูญของนานาอารยประเทศ เป็นผลพวงของอิทธิพลความคิดกฎหมายธรรมชาติ ภายใต้พัฒนาการทางสังคมและการเมืองในปัจจุบันรวมทั้งวิถีคิดที่ปรับตัวลักษณะเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน อาจกล่าวได้ว่าปรัชญากฎหมายธรรมชาติยังคงสำแดงบทบาททางความคิดอยู่ในสองลักษณะ (ซึ่งมีสัมพันธ์กันในระดับหนึ่ง) กล่าวคือ ในแง่ความคิดเป็นทฤษฎีกฎหมายที่สนับสนุนอุดมคติทางกฎหมายเชิงจริยธรรม และในทฤษฎีเกี่ยวกับสิทธิซึ่งสนับสนุนเรื่องสิทธิมนุษยชน สำหรับบทบาทของปรัชญากฎหมายธรรมชาติ ในแง่ทฤษฎีกฎหมายซึ่งสนับสนุนอุดมคติทางกฎหมายเชิงจริยธรรม โดยสรุปแล้วแสดงออกที่ความคิดหรือความเชื่อเรื่องหลักอุดมคติที่อยู่เหนือกฎหมายของรัฐ เพราะว่าสิทธิมนุษยชนคือสิทธิของมนุษย์หรือสิทธิในฐานะที่บุคคลเกิดมาเป็นมนุษย์ เช่น สิทธิในร่างกาย ทรัพย์สิน สิทธิเสรีภาพต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลเป็นต้น ย่อมเกิดหรือมีขึ้นตามธรรมชาติและแนวความคิดของสังคม สิทธิมนุษยจึงเป็นเรื่องอุดมการณ์และแนวความคิดที่จะคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลซึ่งแต่ละประเทศย่อมมีอยู่ต่างกัน จำเป็นต้องปรับใช้ให้เหมาะสมแก่สภาพสังคมแต่ละประเทศไปและเพื่อการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพเหล่านั้น จึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องดำเนินการปกครองไปในทางที่จะไม่เป็นอุปสรรคหรือขัดแย้งต่อหลักการเสรีภาพเหล่านั้น เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 สงบลงประเทศต่าง ๆ ได้รวมตัวตั้งองค์การสหประชาชาติขึ้นโดยมีคณะกรรมการพิจารณาร่างเอกสารการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ และมีการประกาศใช้ ชื่อว่า “ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน” (Universal Declaration of Human Rights) องค์การสหประชาชาติประกาศใช้ เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ.1948 แม้ว่าปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนดังกล่าวเป็นเพียงมาตรการร่วมกันสำหรับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน แต่ไม่มีฐานะเป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศและไม่ก่อให้เกิดเป็นพันธะทางกฎหมายแก่บรรดาประเทศสมาชิกแห่งองค์การสหประชาชาติที่ร่วมลงมติยอมรับปฏิญญาสากลฯ ดังกล่าวเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าประเทศสมาชิกองค์การสหประชาชาติควรปฏิบัติตามบทบัญญัติของปฏิญญาสากลฯ โดยเคร่งครัดอย่างน้อยที่สุดด้วยการยกเลิกแก้ไขกฎหมายและมาตรการต่าง ๆ ที่ลิดรอนสิทธิมนุษยชนและพยายามบัญญัติกฎหมายภายในและกำหนดมาตรการต่าง ๆ ให้สิทธิมนุษยชนได้รับการคุ้มครองตามเจตนารมณ์ของปฏิญญาสากล

2.3.1.2 หลักกฎหมายบ้านเมือง

แนวคิดของสำนักกฎหมายธรรมชาติได้รับการบัญญัติเป็นกฎหมาย ลายลักษณ์อักษรแล้ว เกิดกฎหมายที่ใช้บังคับในบ้านเมืองเพิ่มขึ้นมากมาย ในระยะหลังเมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงมีการกำเนิดขยายตัวหรือฟื้นฟูรัฐชาติ สมัยใหม่ที่มีที่ดินแน่นอนและการปกครองเหนือดินแดนที่แน่นอนตายตัว ชนชั้นกลางเริ่มมีอำนาจและมีเสรีภาพในสังคมมากขึ้นพร้อม ๆ กับการเสื่อมลงของศักดินา

โดยเฉพาะเมื่อแนวความคิดเรื่อง “อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน” ทำให้คนเชื่อว่า” เมื่ออำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนแล้วแม้จะยกย่องอำนาจอธิปไตยให้เป็นอำนาจสูงสุดมีอำนาสิทธิที่สมบูรณ์ไม่มีขอบเขตจำกัดเพียงใดก็คงไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ประชาชนได้ความรู้สึกของคนทั่วไปจึงกลับกลายไปรู้สึกว่สิ่งที่บัญญัติขึ้นนั้นแท้ที่จริงเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐบาลปิตย คือ รัฐบาลปิตยจะบัญญัติกฎหมายเยี่ยงใดก็ได้ ภายหลังต่อมาแนวโน้มในการบัญญัติกฎหมายจึงเป็นลักษณะตามอำเภอใจ เป็นแนวคิดในทฤษฎีกฎหมายบ้านเมือง แม้ทฤษฎีกฎหมายบ้านเมืองจะก่อตัวขึ้นตามความต้องการของรัฐ ในสมัยนั้นที่ต้องการความมั่นคงของอำนาจหรือความชัดเจนของกฎหมายที่จะบัญญัติขึ้นใช้เพื่อการจัดระเบียบสังคมกำลังพัฒนารูปรัฐชาติสมัยใหม่ และเพื่อเป็นหลักประกันสิทธิเสรีภาพของราษฎรด้วย เมื่อทฤษฎีนี้ยังยืนยันความเชื่อที่ว่ากฎหมายเป็นอำนาจหรือคำสั่งของรัฐบาลปิตยเช่นนี้จึงมีลักษณะเป็นดาบสองคมในตัวเอง สุดแล้วแต่คุณธรรมของรัฐบาลปิตยว่าเผด็จการหรือธรรม ผลของปรัชญาบ้านเมืองทำให้คำว่า“กฎหมาย” ไม่ใช่เรื่องของเหตุผลอีกต่อไป แต่เป็นเรื่องเจตจำนงหรืออำนาจของรัฐแทนแนวความคิดการบัญญัติกฎหมาย จึงเปลี่ยนจากการบัญญัติตามเหตุผลเป็นการบัญญัติโดยอำนาจรัฐ

2.3.2 หลักการให้รัฐทำหน้าที่ดูแลรักษาความสงบสุขของสังคม

ทฤษฎีว่าด้วยการรักษาความสงบเรียบร้อยของรัฐ ประกอบด้วยหลักกฎหมายในการมอบหมายให้รัฐทำหน้าที่ดูแลรักษาความสงบสุขของสังคม กล่าวคือ ทฤษฎีสัญญาประชาคม (Theory of The Social Compact) เกิดจากการนำความคิดเกี่ยวกับรัฐและความผูกพันระหว่างราษฎรกับรัฐของนักปราชญ์ที่ชื่อ โทมัส ฮอบส์ (Thomas Hobbes) จอห์น ล็อก (John Locke) มอนเตสกีเยอ (Montesquieu) และรุสโซ (Jean Jacques Rousseau) ซึ่งนำมาอธิบายรวม ๆ กัน ทฤษฎีนี้อธิบายว่า รัฐเกิดจากการที่มนุษย์มาอยู่รวมกันและต่างมอบอำนาจความเป็นใหญ่ที่ตนมีอยู่ให้ผู้ปกครองหรือคณะผู้ปกครอง ที่เรียกการมอบอำนาจนี้เป็นภาษาละตินว่า “Pactum Subjectionis” หมายถึงสัญญาหรือข้อตกลงที่ประชาชนผู้อยู่ใต้อำนาจบังคับบัญชายอมรับรู้อำนาจของกษัตริย์หรือผู้ปกครองแห่งรัฐ ภายใต้เงื่อนไขว่า กษัตริย์จะทรงใช้อำนาจนั้น เพื่อประโยชน์และความสุขของประชาชน ทฤษฎีนี้แพร่หลายมากในศตวรรษที่ 16 และ 17 ผู้ที่มีอิทธิพลอย่างมากในฝ่ายนี้คือ รุสโซ ซึ่งนำเอาความคิดนี้ไปผูกเรื่องเป็นหนังสือ “สัญญาประชาคม” (Social Contract หรือ Contract Social) อธิบายว่า เมื่อรัฐเกิดจากมนุษย์และรัฐบาลเอง เกิดความยินยอมพร้อมใจของประชาชนเจตนารมณ์ของประชาชนในรัฐ รุสโซ เรียกว่า “เจตจำนงทั่วไป” (General Will) จึงต้องอยู่เหนือสิ่งอื่นใดแม้ผู้ปกครองก็ถูกผูกมัดว่าต้องปฏิบัติตาม ต่อมาในสมัยของ จอร์จส์ บุรโต นักกฎหมายรัฐธรรมนูญฝรั่งเศสก็เห็นด้วยกับทฤษฎีนี้ไม่เรียกสัญญาประชาคมแต่เรียกว่า “ความยินยอมพร้อมใจต่อการมีอำนาจทางการเมือง” (Lapuisseance Et Le Consentement Au Pouvoir) บุรโต ได้อธิบายว่า ต้องมีความชอบธรรมเป็นคุณสมบัติอยู่ด้วย (บุรโต ใช้คำว่า “La Legitimite”) โดยอ้าง แมกซ์ เวเบอร์ (Max Weber) นักสังคมวิทยาชาวเยอรมนีว่า ความชอบธรรมในการมีอำนาจทางการเมืองอาจมาจากนิติประเพณีคือ การสืบทอดอำนาจกันมาแต่โบราณ อาจมาจากบุญบารมีและเกียรติคุณของผู้ปกครองเป็นสาย ๆ หรืออาจมาจากการได้รับอำนาจตามตัวบทกฎหมายก็ได้ และในที่สุดอาจมีอำนาจโดยชอบธรรม เพราะการที่ประชาชนยินยอมทั้งที่ผู้ปกครองไม่ได้มีคุณงามความดีใด ๆ เป็น

เหตุให้ผู้ปกครองดำรงสถานะอยู่ได้ เมื่อผู้ปกครองคนใดมีความชอบธรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นคุณสมบัติของตนแล้ว ผู้ปกครองคนนั้นจะเป็นที่ยอมรับนับถือได้ง่าย ประชาชนทั่วไปก็ยินยอมพร้อมใจต่อการที่ผู้นั้นมีอำนาจทางการเมืองในรัฐและถือว่าปกครองอยู่ได้ด้วยสัญญาประชาคมเช่นเดียวกัน จะอีกเหิมว่าตนได้อำนาจปกครอง เพราะเป็นตัวแทนพระเจ้าไม่ได้ อย่างไรก็ตามบรรดาทฤษฎีทั้งหลายเกี่ยวกับกำเนิดของรัฐ ทฤษฎีที่สำคัญที่สุดคือทฤษฎีวิวัฒนาการ มีลักษณะเป็นจริงมากกว่าทฤษฎีอื่น ๆ ทฤษฎีนี้มีสาระสำคัญว่า รัฐเกิดขึ้นจากวิวัฒนาการในทางการเมืองของมนุษย์ เมื่อเริ่มต้นมนุษย์รวมกันอยู่เป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีความผูกพันทางสายโลหิตมีความสัมพันธ์ทางเครือญาติ ที่เราเรียกกลุ่มเล็ก ๆ นี้ว่าเป็นวงศ์วานญาติกัน ต่อมาคลี่คลายขยายตัวรวมเอากลุ่มชน ซึ่งอยู่ในสถานที่เดียวกันหรือใกล้เคียงกันเข้ามาด้วยกันมีหัวหน้าร่วมกันมีศาสนาหรือลัทธิความเชื่ออันเดียวกัน ตลอดจนมีขนบธรรมเนียมประเพณีเดียวกัน สังคมประเภทนี้เรียกว่าเป็นสังคมร่วมเผ่าพันธุ์ หรือชาติพันธุ์ซึ่งย่อมกว้างขวางกว่าสังคมประเภทวงศ์วานญาติ ต่อมาสังคมเผ่าพันธุ์ขยายตัวขึ้นจนกลายเป็นนครใหญ่ เช่น นครรัฐในกรีซสมัยโบราณ ในที่สุดหลายรัฐ หรือหลายนครรัฐก็รวมเข้าด้วยกันเป็นจักรวรรดิมี การปกครองที่ส่วนกลาง และส่วนภูมิภาคทฤษฎีวิวัฒนาการนี้ได้รับอิทธิพลมาจากความคิดของ อริสโตเติล (Aristotle) เมื่อถือว่าการตั้งรัฐเป็นเรื่องของการเมืองแล้ว การที่มนุษย์เข้าไปมีส่วนร่วมในวิวัฒนาการของรัฐจึงเท่ากับว่ามนุษย์ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในวิวัฒนาการทางการเมืองด้วยอย่างไม้อาจแยกจากกันได้ ทฤษฎีนี้ถือว่ารัฐเป็นสังคมการเมืองโดยมีมนุษย์เป็นสัตว์การเมืองและเป็นสัตว์สังคม นักรัฐศาสตร์ส่วนใหญ่ได้ถือว่า ทฤษฎีนี้มีลักษณะสมจริงเพราะอธิบายถึงกำเนิดของรัฐได้ใช้ความรู้ในทางสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์อธิบายอย่างเป็นระเบียบรัฐคือสังคมการเมืองของมนุษย์ อย่างไรก็ตามนักปราชญ์ยังคงถกเถียงกันเกี่ยวกับแง่คิดต่างในเรื่องของรัฐตามทฤษฎีต่าง ๆ ที่ตนยึดถือ เช่น แง่คิดเรื่องกำเนิดของรัฐ วิธีจัดระเบียบรัฐ อำนาจหน้าที่และความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับคนในรัฐ นักปราชญ์ในอดีตครุ่นคิดและถกเถียงกันมากในเรื่องกำเนิดของรัฐ เมื่อสืบย้อนหลังไปจะเห็นว่าความคิดในทางศาสนาเข้ามามีอิทธิพลไม่น้อย ทำให้มีทฤษฎีหลายทฤษฎีต่างก็ให้คำตอบไม่ตรงกันในยุคแรก ๆ เมื่อความเชื่อเรื่องพระเจ้ายังมีอิทธิพลอยู่มาก นักปราชญ์ก็เชื่อกันว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างมนุษย์ ประทานดินแดนแก่มนุษย์ ประทานอำนาจตั้งรัฐบาลปกครองดินแดน และบางครั้งส่งตัวแทนมาใช้อำนาจปกครองแทนพระเจ้า ทฤษฎีนี้เรียกว่า “ทฤษฎีเทวสิทธิ์” (Divine Right Theory) หรือเรียกว่า “ทฤษฎีเทวราชย์” (Divine King Theory) มีสาระสำคัญว่า 1. รัฐเกิดจากความประสงค์ของพระเจ้า 2. มนุษย์มิใช่ผู้มีส่วนในการสร้างรัฐ 3. ผู้ปกครองรัฐได้อำนาจปกครองรัฐมาจากพระเจ้า ผู้ใดฝ่าฝืนอำนาจรัฐหรือขัดขืนอำนาจของผู้ปกครองรัฐ ผู้นั้นฝ่าฝืนโองการพระเจ้า ถือว่าบาปและมีความผิด และ 4. ประชาชนในรัฐต้องเชื่อฟังผู้มีอำนาจในรัฐโดยเคร่งครัดในระยะใกล้เคียงกันนั้น ทฤษฎีกฎหมายธรรมชาติเริ่มพัฒนาเคียงคู่กันมา ทฤษฎีนี้ถือว่ามนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของรัฐและมีส่วนการก่อตั้งรัฐ แต่อย่างไรก็ตามต่อมาได้มีอิทธิพลทางคริสต์ศาสนาเข้ามาแทรกแซงทฤษฎีนี้มากขึ้นจนคำว่า “ธรรมชาติ” ถูกบิดเบือนกลายเป็นเรื่องของพระเจ้าไปทฤษฎีนี้จึงกลืนหายไปกับทฤษฎีเทวสิทธิ์อยู่ระยะหนึ่ง ต่อมาทฤษฎีใหม่เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันอีกสามทฤษฎีใหญ่ ๆ คือทฤษฎีพลกำลัง อธิบายว่ารัฐเกิดจากการยึดครองและการใช้กำลังบังคับ ทฤษฎีนี้นำไปสู่ความเชื่อในเรื่องชาตินิยมและความคิดว่ารัฐคืออำนาจหรืออำนาจรัฐคือความชอบธรรมในตัวเอง และอยู่เหนือศีลธรรมทั้งปวง ทฤษฎีนี้มีผู้นำไปแปลเป็นผลในทางปฏิบัติเป็นหลักฟาสซิสต์ของอิตาลี และหลักนาซีหรือสังคม

ชาตินิยมของเยอรมัน นอกจากนี้มีทฤษฎีสัญญาประชาคมและทฤษฎีวิวัฒนาการพัฒนาเคียงคู่กันอีกสองทฤษฎีด้วยปรัชญาที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่ง นอกจากทฤษฎีกำเนิดของรัฐคือปรัชญาว่าด้วยการจัดระเบียบการปกครองในรัฐ ตั้งแต่สมัยกรีก สมัยนั้นปรัชญาเมธีต่าง ๆ ให้ความสนใจกับการจัดรูปแบบสถาบันการเมืองการปกครองเป็นอันมาก นครรัฐต่าง ๆ ในเวลานั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนครรัฐเอเธนส์เป็นศูนย์กลางอารยธรรมทางการเมือง และเป็นตัวอย่างของนครรัฐที่เป็นระเบียบที่สุด ข้อสำคัญคือรูปแบบการปกครองในระบบรัฐกรีก เมื่อครั้งนั้นมีอิทธิพลต่อรูปแบบการปกครองรัฐต่าง ๆ สมัยนี้ซึ่งโสกราตีส เพลโต อริสโตเติล เป็นนักปราชญ์การเมืองที่สำคัญของกรีก ได้อธิบายไว้คือ อริสโตเติลปรัชญาเมธีกล่าวถึงรัฐไว้อย่างเป็นระเบียบมากที่สุด โสกราตีส เน้นคุณธรรมศีลธรรมจรรยา เพลโตเน้นหนักในทางการจัดรูปแบบของรัฐในอุดมคติมากกว่าอย่างอื่น เมื่อเพลโตเจริญวัยมากขึ้นอุดมคติก็มีการเปลี่ยนแปลงไป ปรัชญาก็ย่อมพลอยเปลี่ยนแปลงตามด้วย อริสโตเติล เป็นนักปรัชญาที่พูดถึงรัฐอย่างชัดเจนเป็นคนแรก เรียกชื่อว่า โพลิส หมายถึงระเบียบองค์กรชั้นสูงของประชาคม อริสโตเติลถือว่ารัฐเป็นประชาคมหรือที่รวมของคนส่วนใหญ่ ระเบียบสำคัญของประชาคมคือการปกครองของรัฐบาลซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมายดังที่เรียกกันเวลานี้ว่ารัฐธรรมนูญ อริสโตเติลได้วิเคราะห์รัฐธรรมนูญของรัฐต่าง ๆ ในเวลานั้นไว้เป็นอันมากซึ่งมากกว่า 158 ประเทศ ทั้งยังได้แบ่งรัฐธรรมนูญออกเป็นประเภท ๆ นอกจากนั้นยังเน้นหลักการปกครองโดยศีลธรรมและนิติธรรมที่เรียกในเวลาต่อมาคือ “The Rule of Law” อริสโตเติลตั้งข้อสังเกตว่า รัฐทั้งหลายจะมีวงจรทางการเมืองคล้าย ๆ กัน กล่าวคือ เริ่มต้นตั้งรัฐขึ้นโดยมีผู้นำเพียงคนเดียวที่แข็งแรง ถ้าหาญมีคุณธรรม อาจเรียกการปกครองรัฐนี้ว่า ราชาธิปไตย (Monarchy) ต่อมาคงจะมีผู้นำที่อ่อนแอหรือมีเดาะนั้นก็เข้มแข็งเกินไปจนถึงขนาดโหดร้ายป่าเถื่อน คุณธรรมเริ่มหย่อนเกิดเป็นการปกครองแบบทรราชย์ จากนั้นคณะบุคคลจำนวนหนึ่งก็จะลุกฮือขึ้นยึดอำนาจ ตั้งตนเป็นใหญ่ที่เรียกว่า อภิชนาธิปไตย (Aristocracy) นาน ๆ เข้าคณะบุคคลนี้จะกลับเข้าสู่วงจรการแก่งแย่งอำนาจการหลงระเหิมชั่วอำนาจเกิดเป็นการปกครองแบบเรียกว่า คณาธิปไตย (Oligarchy) ต่อมาการปกครองแบบนี้ไม่มีผู้ใดทนทานต่อไปได้ คณะบุคคลที่มากกว่าจะลุกฮือขึ้นยึดอำนาจแล้วตั้งการปกครองโดยคณะบุคคลที่มากกว่าขึ้นเรียกว่า ประชาธิปไตย (Democracy) วงจรการเมืองนี้จะหมุนกลับไปสู่รูปแบบเดิมเมื่อประชาธิปไตยเสื่อมทรามลง มีการประท้วงหรือทำลายระเบียบสังคมโดยฝูงชนผู้บ้าคลั่ง ในที่สุดจะมีคนดีตั้งตนเป็นผู้ปราบยุคเข็ญ แล้วสถาปนาคนเป็นใหญ่เหมือนอย่างรูปแบบเดิม เรียกว่า ราชาธิปไตย และวงจรก็คงจะดำเนินไปตามที่กล่าวมาแล้ว อริสโตเติล ไม่พอใจในวงจรการเมืองนี้ได้คิดตั้งรูปแบบรัฐบาลขึ้นใหม่เรียกว่า โพลีตี (Polity) เชื่อว่าเป็นลักษณะการปกครองที่น่าเอาส่วนดีของระบบทั้งหลายมาไว้ด้วยกัน มีผู้กล่าวว่า โพลีตี คือรูปแบบหนึ่งของประชาธิปไตยเพราะปกครองโดยคณะบุคคลข้างมาก รับฟังเสียงส่วนใหญ่ของประชาชน

2.3.3 หลักกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล

ประเทศไทย ได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นประชาธิปไตย เมื่อ 24 มิถุนายน พ.ศ.2475 ได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับแรกและได้มีการใช้ฉบับต่อ ๆ มาอีกหลายฉบับจนกระทั่งถึงปัจจุบัน คือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 ได้มีการบัญญัติรับรองสิทธิเสรีภาพในชีวิตร่างกายของประชาชนไว้ อันเป็นแนวทฤษฎีของหลักกฎหมาย

ธรรมชาติ เป็นหมวดที่กำหนดขอบเขตของอำนาจแห่งรัฐ หรือรัฐบาลที่จะกระทำการใดอันจะกระทบกระเทือนถึงสิทธิและเสรีภาพของชาวไทยอีกด้วย

2.3.3.1 แนวคิดว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน

1) การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 แสดงให้เห็นถึงการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย แบ่งออกเป็น 12 ส่วน แต่ละส่วนมีเจตนารมณ์สรุปได้ ดังนี้

(1) การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐ มีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยจากการใช้อำนาจใด ๆ โดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร

(2) ความเสมอภาค มีเจตนารมณ์เพื่อกำหนดหลักความเสมอภาคและไม่เลือกปฏิบัติแก่บุคคลที่มีความแตกต่างกันว่าย่อมเสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

(3) สิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล มีเจตนารมณ์เพื่อประกันสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายในเคสสถาน การเลือกที่อยู่อาศัย การเดินทาง เกียรติยศชื่อเสียง ความเป็นส่วนตัว การสื่อสารของบุคคล การนับถือศาสนา การป้องกันมิให้รัฐบังคับใช้แรงงาน

(4) สิทธิในกระบวนการยุติธรรม มีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเกี่ยวกับความ รับผิดชอบอาญามิให้ต้องรับโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้ อยู่ในขณะที่กระทำความผิด คุ้มครองความเสมอภาค และการเข้าถึงได้โดยง่ายในกระบวนการยุติธรรม การได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายทั้งทางแพ่งและทางอาญา

(5) สิทธิในทรัพย์สิน มีเจตนารมณ์เพื่อประกันความมั่นคงในการถือครองทรัพย์สินประกันสิทธิของผู้ถูกเวนคืนทรัพย์สินที่ต้องกำหนดค่าทดแทนที่เป็นธรรม

(6) สิทธิและเสรีภาพในการประกอบอาชีพ มีเจตนารมณ์เพื่อประกันเสรีภาพในการประกอบอาชีพ การแข่งขันทางธุรกิจที่เป็นธรรม ความปลอดภัย สวัสดิภาพ และการดำรงชีพของคนทำงาน

(7) เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคลและสื่อมวลชนมีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคลและสื่อมวลชนด้วยการพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา การกำหนดมิให้รัฐจำกัดเสรีภาพการแสดงออกของบุคคล เว้นแต่เพื่อความมั่นคงของรัฐ เพื่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เพื่อคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ เกียรติยศ ชื่อเสียง สิทธิในครอบครัวของบุคคลอื่น หรือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันความเสื่อมทรามทางจิตใจ หรือสุขภาพของประชาชน อีกทั้งเพื่อป้องกันมิให้รัฐสั่งปิดกิจการหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ คุ้มครองและจัดสรรคลื่นความถี่อย่างเป็นธรรมให้ประชาชนมีส่วนร่วม และป้องกันการควบรวม การครองสิทธิข้ามสื่อ เพื่อคุ้มครองให้ประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสารที่หลากหลาย จึงป้องกันมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเข้าเป็นเจ้าของกิจการหรือถือหุ้นในกิจการหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ หรือโทรคมนาคม รวมถึงการแทรกแซงทั้งทางตรงและทางอ้อม

(8) สิทธิและเสรีภาพในการศึกษา มีเจตนารมณ์เพื่อให้บุคคลมีความเสมอภาคในการได้รับการศึกษา ไม่น้อยกว่าสิบสองปีตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า รัฐจะต้องจัดให้ทั่วถึง มีคุณภาพ และเหมาะสมกับผู้เรียน คุ้มครองเสรีภาพทางวิชาการที่ไม่ขัดต่อหน้าที่พลเมืองหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

(9) สิทธิในการได้รับการสาธารณสุขและสวัสดิการจากรัฐมีเจตนารมณ์ เพื่อให้ประชาชนได้รับการทางสาธารณสุขจากรัฐอย่างเสมอภาค เพื่อการคุ้มครองสิทธิเด็ก เยาวชน สตรี ผู้พิการ หรือทุพพลภาพ การดำรงชีพของผู้สูงอายุ

(10) สิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน มีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารสาธารณะ การรับรู้และรับฟังความคิดเห็นของประชาชน การร้องทุกข์ การโต้แย้ง การปฏิบัติราชการในทางปกครองและเพื่อคุ้มครองสิทธิของบุคคลในการฟ้องหน่วยงานของรัฐ

(11) เสรีภาพในการชุมนุมและการสมาคม มีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองเสรีภาพของประชาชนในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ คุ้มครองประชาชนให้ได้รับความสะดวกในการใช้พื้นที่สาธารณะ คุ้มครองการรวมกลุ่มเป็นสมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์การเอกชน องค์การพัฒนาเอกชน หรือหมู่คณะอื่น คุ้มครองการตั้งพรรคการเมือง เพื่อสืบสานเจตนารมณ์ทางการเมืองตามวิถีทางการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขในระบบรัฐสภา

(12) สิทธิชุมชน มีเจตนารมณ์เพื่อรับรองสิทธิชุมชน ชุมชนท้องถิ่น และชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมคุ้มครองบุคคลการอนุรักษ์บำรุงรักษา และการได้รับประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ

(13) สิทธิพิทักษ์รัฐธรรมนูญ มีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองในการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข คุ้มครองบุคคลในการต่อต้านโดยสันติวิธีต่อ การกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองด้วยวิถีทางที่มีชอบ

หากได้พิจารณาแล้วสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย ที่ได้รับการคุ้มครองโดยรัฐธรรมนูญ จำแนกได้ 3 ประเภท คือ 1. สิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล 2. สิทธิและเสรีภาพในทางเศรษฐกิจ และ 3. สิทธิและเสรีภาพในการมีส่วนร่วมทางการเมือง สิทธิและเสรีภาพของประชาชน นอกจากจะได้รับการคุ้มครองโดยรัฐธรรมนูญแล้ว ในความเป็นประชาคมโลกที่มีความแตกต่างกันตามอัตลักษณ์ของแต่ละประเทศ มีวิถีปฏิบัติต่อประชาชนของตนแตกต่างกันเพื่อให้มนุษย์ได้รับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานเหมือนกัน จึงได้มีข้อตกลงระหว่างประเทศหลายฉบับที่ประเทศภาคีสมาชิกยึดถือปฏิบัติ เช่น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน หากพบว่าประเทศภาคีสมาชิกใดละเมิดหรือไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงย่อมได้รับการลงโทษ ตอบโต้ หรือนำมาตรการทางเศรษฐกิจมากำหนดด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศได้

2) บทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของประชาชน

มาตรา 31 “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย. .” มาตรานี้วางหลักคือ สิทธิเสรีภาพในร่างกาย เป็นของเราเองบุคคลใดจะมาทำละเมิดมิได้มาตรา 28 “บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือใช้สิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่นไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ขัด

ต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน” บทบัญญัตินี้เป็นการวางหลักว่า บุคคลมีสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ ตราบเท่าที่ไม่ใช้สิทธินั้นไปละเมิดต่อบุคคลอื่น ดังนั้น การที่บุคคลใช้สิทธิในทางรักษาความปลอดภัย ในชีวิตร่างกายของตนโดยมีอาวุธปืน หรือสิ่งเทียมอาวุธปืน ไม่นำไปใช้ในทางที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน สะเทือนขวัญประชาชน ก็สามารถกระทำได้ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ

มาตรา 29

การจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะ เพื่อการที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้และเพียงเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นไม่ได้กฎหมายตามวรรคหนึ่งดังกล่าวต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจงทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วยบทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้นำมาใช้กับกฎหมายหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายโดยอนุโลม

บทบัญญัติมาตรา 29 ไม่เพียงแต่ชี้ให้เห็นถึงรากฐานทางความคิดของหลักนิติรัฐ แต่ยังเป็นมาตรการที่จะนำมาใช้ในการพิจารณาความชอบของกฎหมายที่ออกมาจำกัดสิทธิของประชาชนว่า มีความชอบด้วยกฎหมายรัฐธรรมนูญหรือไม่อีกด้วย โดยทั่วไปแล้วรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 ได้ยอมให้ฝ่ายนิติบัญญัติตรากฎหมายจำกัดหรือให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหารจำกัดสิทธิเสรีภาพของราษฎรได้ก็เฉพาะเพียงบางอย่างหรือบางสถานการณ์เท่านั้น เพื่อจัดระเบียบแห่งการใช้สิทธิเสรีภาพเหล่านั้น ไม่ให้สิทธิเสรีภาพของประชาชนคนใดคนหนึ่งไปกระทบกระเทือนสิทธิเสรีภาพของราษฎรคนอื่น ๆ หรือเพื่อรักษาไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะเท่านั้น ในเรื่องการใช้หรือใช้อาวุธปืนของประชาชนถือว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะอาวุธปืนเป็นสิ่งที่อันตรายร้ายแรงโดยสภาพมีทั้งคุณประโยชน์และโทษหลายประการ เมื่อมีความจำเป็นจะต้องให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครอง จำต้องกำหนดมาตรการอันเป็นการควบคุม เพื่อความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัย ทั้งนี้ การบัญญัติกฎหมายเพื่อการควบคุมดังกล่าวต้องเป็นไปตามที่กำหนด มาตรา 29 คือควบคุมได้ตามที่จำเป็นเท่านั้น จากแนวคิดกฎหมายธรรมชาติที่ว่าบุคคลมีสิทธิเสรีภาพในชีวิตร่างกายและทรัพย์สิน ตลอดจนสิทธิเสรีภาพด้วยการมีและใช้อาวุธปืนอันมีอานุภาพร้ายแรง ผู้ใดได้ครอบครองจะรู้ถึงการได้มีอำนาจและอีกเหิมจนอาจเกิดความประมาท ซึ่งจะเป็นอันตรายต่อสังคมส่วนรวมได้โดยง่าย รัฐในฐานะ ผู้ควบคุมดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยและปลอดภัยแก่สังคม จึงต้องกำหนดมาตรการในการควบคุมและจำกัดการใช้อาวุธดังกล่าว มาตรการดังกล่าวถือเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามกฎหมายธรรมชาติ อันที่จะมีอาวุธปืนเพื่อป้องกันตนเอง แต่ทางทฤษฎีกฎหมายบ้านเมืองรัฐสามารถกระทำได้เพราะกฎหมายบ้านเมืองเป็นคำสั่งของรัฐาธิปไตยที่มีสภาพบังคับ รัฐจึงต้องใช้หลักนิติธรรมในการที่จะหาคำตอบจากแนวความคิดการควบคุมอำนาจรัฐ

2.3.4 หลักกระบวนการนิติธรรม

หลักกระบวนการนิติธรรม²² ได้ให้ความหมายว่า รัฐหรือบรรดาผู้บัญญัติกฎหมายอาญา ผู้บังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายอาญา ผู้ใช้กฎหมายอาญาจะต้องเคารพต่อกฎหมายด้วย รัฐจะไม่นิยมให้มีการฝ่าฝืนส่วนหนึ่งส่วนใดของกฎหมายเพื่อบังคับการให้เป็นไปกฎหมายส่วนอื่น ๆ หมายความว่า ในการที่รัฐหรือเจ้าพนักงานของรัฐกระทำการใด ๆ ต้องยึดถือกฎหมายเนื้อหาหรือกฎหมายสารบัญญัติของรัฐโดยเคร่งครัดด้วยหลักกระบวนการนิติธรรมนี้ต่อต้านการใช้อำนาจโดยมิชอบด้วยกฎหมายโดยการจำกัดอำนาจของรัฐ เพราะว่ารัฐย่อมต้องการให้มีประสิทธิภาพในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมให้ได้มากที่สุดก็จะใช้อำนาจเกินสมควรได้เสมอลักษณะสำคัญประการหนึ่งของกฎหมายก็คือ กฎหมายต้องเป็นคำสั่งหรือข้อบังคับที่ใช้ได้เสมอไป หมายความว่า กฎหมายเมื่อประกาศมีผลบังคับใช้แล้วก็ใช้ได้ตลอดไปจนกว่าจะถูกแก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกโดยกระบวนการที่ถูกต้องตามขั้นตอนในภายหลังเพราะตราบใดที่ยังไม่มีการยกเลิกก็ต้องถือว่ากฎหมายนั้นยังมีอยู่จะหยิบยกขึ้นมาใช้เมื่อใดก็ยังคงมีผลบังคับใช้ได้ดังสุภาษิตกฎหมายที่กล่าวไว้ว่า “กฎหมายนอนหลับบางครั้งแต่ไม่เคยตาย” (The Laws Sometime Sleep, Never Die) การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติอาชญากรรม เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เป็นการกระทำความผิดที่มีโทษทางอาญา ประเภท Mala Prohibits ซึ่งหมายถึงการกระทำความผิดที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ว่าเป็นความผิดกล่าวคือการกระทำนั้น ๆ ไม่ได้เป็นความชั่วหรืออาชญากรรมด้วยตัวของมันเองแต่อย่างใด หากแต่เป็นการกระทำที่กฎหมายกำหนดให้เป็นความผิด อาจแตกต่างกันตามเงื่อนไขต่าง ๆ กล่าวคือการกระทำหนึ่งอาจเป็นความผิดในประเทศหนึ่งหรือช่วงระยะเวลาหนึ่ง แต่อาจไม่เป็นความผิดในอีกประเทศหรือในระยะเวลาอื่น Mala Prohibits มักจะเป็นความผิดที่ไม่ผิดต่อกฎเกณฑ์อื่นของสังคม แต่รัฐกำหนดเอาว่าเป็นความผิดอาญาเพื่อประโยชน์ของรัฐเอง

2.3.4.1 แนวคิดว่าด้วยทฤษฎีรูปแบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

โดยทั่วไปสังคมประชาธิปไตยประสิทธิภาพการป้องกันอาชญากรรมมิใช่เป้าหมายเพียงประการเดียวของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หากแต่ยังมีสิ่งซึ่งสำคัญอย่างเท่าเทียมกันคือการให้ความคุ้มครองต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหาอย่างเพียงพอ คำกล่าวนี้แม้จะได้รับการยอมรับในทางวิชาการ แต่มักก่อให้เกิดปัญหาทางปฏิบัติเสมอ ๆ เนื่องจากความขัดแย้งของค่าอันเป็นพื้นฐานของระบบความยุติธรรมทางอาญา 2 ประการ ได้แก่ ค่าของสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล และค่าประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย กล่าวคือ ในขณะที่ผู้ถูกกล่าวหาในอารยประเทศจะต้องได้รับปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรมและโดยยุติธรรม ขณะเดียวกันสังคมก็มีสิทธิอันชอบธรรมที่จะจับกุมและนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษ เป็นการยากสำหรับผู้บัญญัติกฎหมายและกำหนดนโยบายที่จะสร้าง

²² ประหยัด จริ่งจิตร, การศึกษาสภาพปัญหาและข้อขัดข้องในการประสานงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม, ค้นวันที่ 20 พฤษภาคม 2559 จาก <http://elib.coj.go.th/Article/bys26.pdf>

ความสมดุลอย่างเหมาะสมระหว่างค่า 2 ประการดังกล่าว นักอาชญาวิทยาชาวอเมริกันได้กล่าวถึงรูปแบบของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่แตกต่างกัน 2 รูปแบบ²³

1) รูปแบบที่มุ่งการควบคุมอาชญากรรมเป็นสำคัญ (The Crime Control Model) อาจกล่าวในภาษาไทยว่า “รูปแบบที่มุ่งการควบคุมอาชญากรรมเป็นสำคัญ”²⁴ รูปแบบนี้ถือได้ว่า การควบคุมปราบปรามอาชญากรรมเป็นหน้าที่อันสำคัญที่สุดของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา การที่จะรักษาความสงบสุขเรียบร้อยของสังคมไว้ได้นั้น จะต้องมีการควบคุมอาชญากรรมอย่างแน่นหนา กระบวนการดำเนินการจะต้องเป็นไปอย่างรวดเร็วเฉียบพลันจากแนวคิดรูปแบบนี้เน้นหนักที่การควบคุมและปราบปรามอาชญากรรมอย่างเต็มที่ ส่วนการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลถือว่าเป็นเรื่องรองลงไป

2) รูปแบบที่ยึดถือกฎหมายเป็นสำคัญ (The Due Process Model) รูปแบบนี้มีผู้เรียกในภาษาไทยว่า “รูปแบบที่ยึดถือกฎหมายเป็นสำคัญ”²⁵ ในบางครั้งเรียกว่า “รูปแบบที่ยึดถือการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน” หรือ “ทฤษฎีกระบวนการยุติธรรม”²⁶ ความหมายแห่งถ้อยคำต่างก็ใกล้เคียงกันรูปแบบกระบวนการยุติธรรมนี้เป็นรูปแบบที่มุ่งคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลเป็นสำคัญ ดังนั้น อำนาจของเจ้าพนักงานและกระบวนการของรัฐจะต้องถูกควบคุมต่อต้านการใช้อำนาจโดยไม่ชอบโดยการจำกัดอำนาจของรัฐ กล่าวได้ว่ารูปแบบนี้มีค่านิยมในเรื่องความเป็นธรรมตามขั้นตอนต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมที่ตรงกันข้ามกับรูปแบบแรก เมื่อพิจารณาแนวคิดของรูปแบบทั้งสองจะเห็นได้ว่า ต่างก็มีเป้าหมายหลักที่ตรงกันคือ มุ่งที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของสังคมเป็นส่วนรวม แต่วิธีทางที่นำไปสู่เป้าหมายหลักนั้นแตกต่างกัน ความแตกต่างระหว่างความคิดของทฤษฎีกระบวนการยุติธรรมและการควบคุมอาชญากรรมอยู่ที่วิธีปฏิบัติหรือวิธีพิจารณาความ ทฤษฎีความคิดทางด้านการควบคุมอาชญากรรม อาจเป็นผลทำให้สังคมยอมรับการปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของเจ้าหน้าที่ในบางประการ เช่น การจับกุมโดยมิชอบ การค้นโดยมิชอบ การสอบสวนโดยใช้กำลังบังคับขู่เข็ญและล่อลวงหรืออื่น ๆ ส่วนกระบวนการยุติธรรมเน้นทางด้านข้อเท็จจริงที่เชื่อถือได้ ในกรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือละเมิดกฎหมาย ศาลจะใช้ดุลพินิจให้ปล่อยตัวจำเลยหรือให้พิจารณาคดีใหม่ได้ การแยกรูปแบบกระบวนการทางอาญาออกเป็น 2 รูปแบบอาจกล่าวได้ว่า ไม่มีระบบกฎหมายของประเทศใดที่ปฏิบัติตามแนวความคิดของรูปแบบทั้งสองเพียงแบบเดียว

²³ Herbert Packe, *The Limit of the Criminal Sanction* (California: Stanford University, 1968), pp. 149-173 อ้างถึงใน สุรนาท วงศ์พรหมชัย, *การตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์กับพยานหลักฐานในคดีอาญา* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิชากฎหมายอาญา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551), หน้า 47.

²⁴ สุพิศ ปราณีตพลกรัง, *กฎหมายลักษณะพยานว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่ง-อาญา และฎีกาในปัญหาที่น่าสนใจ* (กรุงเทพฯ: อทตยา มิเลินเนียม, 2544), หน้า 11-12.

²⁵ *เรื่องเดียวกัน*, หน้า 32.

²⁶ กุลพล พลวัน, *สิทธิมนุษยชนกับสหประชาชาติ* (กรุงเทพฯ: แอดวานซ์มีเดีย, 2520), หน้า 152.

2.3.4.2 แนวคิดว่าด้วยสิทธิป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย

เหตุผลเกี่ยวกับหลักการใช้สิทธิป้องกันโดยมิชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 ซึ่งประกอบด้วยเหตุผลที่ใช้อำนาจบุคคลใช้สิทธิป้องกันสิทธิของตนและบุคคลอื่น บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการกระทำโดยป้องกัน ในประมวลกฎหมายอาญาและกระทำไว้เพื่อป้องกันภัยอันตรายไว้ล่วงหน้า ดังนี้

1) เหตุผลที่ใช้อำนาจบุคคลใช้สิทธิป้องกัน

การที่กฎหมายอาญาของประเทศต่าง ๆ ทั้งในประเทศที่ใช้ระบบแบบ Common Law และประเทศที่ใช้ระบบกฎหมาย Civil Law ให้อำนาจบุคคลในการป้องกันสิทธิของตนและบุคคลอื่น กรณีที่ได้กระทำไปภายในขอบเขตจะมีผลให้ผู้กระทำไม่มีความรับผิดชอบในทางอาญา ทั้งนี้โดยมีเหตุผลสนับสนุน ดังนี้

(1) เหตุผลในทางกฎหมายธรรมชาติการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย คือ สิทธิที่อยู่ในหลักกฎหมายธรรมชาติ ซึ่งเป็นหลักธรรมชาติที่บุคคลผู้ถูกระบุร้าย ที่มีสิทธิป้องกันตนเอง²⁷ นอกจากนี้ถ้าจะกล่าวกันในแง่สัญญาของมนุษย์แล้วจะเห็นได้ว่ามนุษย์มีสัญญาธรรมชาติที่จะต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด เพื่อเผชิญกับภัยธรรมชาติ ภัยจากสัตว์หรือภัยจากมนุษย์ด้วยกัน สัญญาธรรมดดังกล่าวควรจะได้รับการยอมรับจากกฎหมายตามสมควร มิฉะนั้นจะดูเหมือนว่ากฎหมายปล่อยให้ประชาชนต้องเผชิญหน้ากับชะตากรรมเพียงลำพังโดยผิดธรรมชาติมนุษย์

(2) เหตุผลในการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายสืบเนื่องมาจากสิทธิที่อยู่ในหลักกฎหมายธรรมชาติ เมื่อมีการทำสัญญาประชาคมโดยที่การสละอำนาจให้รัฐบาลประการเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยขึ้นในสังคม แต่โดยเหตุที่รัฐไม่มีเครื่องมืออันเพียงพอในการป้องกันการกระทำผิด ในปัจจุบันทันด่วน ถ้าไม่มีสิทธิป้องกันตนเองนี้ไว้แล้ว การปฏิบัติงาน ผู้กระทำจักต้องเสี่ยงยอมให้ผู้อื่นกระทำความผิดกฎหมายแก่ตนได้ซึ่งไม่เป็นการถูกต้องนัก จึงได้รับบัญญัติให้สิทธิแก่บุคคลในการที่จะกระทำอะไรลงไปในเรื่องที่ผิดกฎหมายเพื่อป้องกันตนหรือผู้อื่นได้

(3) เหตุผลเรื่องรัฐไม่อาจคุ้มครองบุคคลได้อย่างทันทั่วทั้งที่ เหตุผลที่สนับสนุนเรื่องการไม่เอาผิด และโทษแก่ผู้กระทำการเพื่อป้องกันตนเองหรือผู้อื่นได้มีมานานตั้งแต่โบราณแล้วซึ่ง นักปราชญ์หลายท่าน ได้แก่ โครติอุส วูลฟ์ และคาราร่า จะเห็นว่าเมื่อเจ้าหน้าที่บ้านเมืองไม่อาจให้ความคุ้มครองแก่เขาได้ทันทั่วทั้งที่แล้ว เขามีเหตุผลเพียงพอที่จะคุ้มครองป้องกันตนเองได้ รุสโซ เห็นว่าเมื่อเกิดการทำร้ายรุกรานโดยไม่ชอบธรรมแล้ว สัญญาระหว่างประชาคมก็เป็นอันไม่ใช่บังคับต้องกลับสู่สภาพธรรมชาติและใช้กำลังป้องกันตนเอง ก็เยอ เห็นว่าต้องตอบภัยด้วยการป้องกันคือการตอบแทนภัยอันเกิดจากการประทุษร้ายจึงเท่ากับหักกลบลบล้างกันไป

(4) เหตุผลในทางอาญาวิทยาและทัณฑวิทยา การลงโทษบุคคลผู้กระทำการป้องกันโดยชอบกฎหมาย มิได้มีประโยชน์และมีได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อให้ผู้นั้นกลับตัวเป็นคนดีแต่อย่างใด เพราะบุคคลผู้ใช้สิทธิป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายได้กระทำ

²⁷ Johnnes Andesnaes, *The General Part of the Criminal Law of Norway*, Transtated Thomas P. Oge (London: Sweet & Maxwell, 1965), p. 153.

เพื่อป้องกันสิทธิของตนหรือผู้อื่นให้พ้นจากภัยอันตรายอันเกิดจากการประทุษร้ายอันมิชอบด้วยกฎหมาย มิได้มีเจตนาชั่วร้ายในการกระทำผิดทางอาญาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสายตาของกฎหมายอาญาไม่ถือว่า การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายเป็นการเลวทรามแต่ประการใด

(5) เหตุผลในทางความถูกต้องและความไม่ถูกต้องเป็นเหตุผลที่มาจากภาชิตของเยอรมันที่ว่า ความถูกต้องไม่จำต้องอ่อนข้อให้ความไม่ถูกต้องเป็นเรื่องของการป้องกันเป็นการขัดแย้งระหว่างความถูกต้องและความไม่ถูกต้อง ผู้ใช้สิทธิในการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายต้องอยู่ฝ่ายของความถูกต้อง ในขณะที่ผู้ประทุษร้ายจะอยู่ฝ่ายความไม่ถูกต้อง การประทุษร้ายที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นการกระทำที่กระทบต่อคุณธรรมของกฎหมายของผู้ใช้สิทธิป้องกัน ย่อมก่อให้เกิดสิทธิการโต้ตอบการประทุษร้าย

2) บทบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำโดยป้องกันในประมวลกฎหมายอาญา

เพื่อป้องกันสิทธิของตนหรือผู้อื่นให้พ้นอันตราย เกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมาย และเป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึงถ้าได้กระทำพอสมควรแก่เหตุ การกระทำนั้นเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายผู้นั้นไม่มีความผิด ตามมาตรา 68

การกระทำเพื่อป้องกัน หมายความว่า การที่บุคคลหนึ่งใช้กำลังแก่อีกบุคคลหนึ่ง เมื่อเขามีเหตุอันควรเชื่อว่า การใช้กำลังเช่นนั้นจำเป็นสำหรับการป้องกันตนเองหรือผู้อื่นจากการถูกทำร้ายและสำหรับป้องกันทรัพย์สินของตนเองหรือของผู้อื่นจากการถูกทำให้เสียหายหรือสูญหาย ผู้กระทำไม่มีความผิด ถ้าได้กระทำพอสมควรแก่เหตุ จากเหตุผลสนับสนุนอำนาจให้กระทำได้นี้คือการยอมรับความจริงว่าปฏิกิริยา เมื่อเผชิญหน้ากับภัยธรรมชาติคุกคามหรือภัยจากบุคคลก็ตามย่อมจะต้องต่อสู้เพื่อการอยู่รอด กฎหมายเรื่องการรับผิดในทางอาญาได้ยอมรับการกระทำอันเนื่องมาจากสัญชาตญาณดังกล่าวของคนธรรมดาทั่วไป แต่กฎหมายได้ให้อำนาจกระทำได้เพียง การอันสมควรแก่เหตุให้พ้นอันตรายเท่านั้น เพราะเป็นหน้าที่ของรัฐในการจัดการกับผู้ฝ่าฝืนกฎหมายเองต่อไป

3) การกระทำไว้เพื่อเป็นการป้องกันภัยอันตรายไว้ล่วงหน้า

หลักการป้องกันทั้งในต่างประเทศและตามประมวลกฎหมายอาญา พบว่าหลักสำคัญประการหนึ่ง อันเป็นเงื่อนไขที่จะก่อให้เกิดสิทธิการป้องกัน ที่นานอารยประเทศให้การยอมรับคือหลักเรื่องภัยอันตรายใกล้จะถึงกล่าวคือ กรณีที่ภัยอันตรายยังไม่เกิดขึ้นแต่ผู้กระทำคาดว่าจะเกิดขึ้นหรืออาจจะเกิดขึ้น จะใช้สิทธิป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายได้หรือไม่โดยการเตรียมการป้องกันภัยอันตรายจากการประทุษร้าย อันละเมิดต่อกฎหมายที่ยังไม่เกิดขึ้น เพียงแต่เชื่อว่าจะเกิดขึ้นในไม่ช้าได้เรียกว่า การกระทำไว้เพื่อเป็นการป้องกันภัยอันตรายไว้ล่วงหน้าอาจเกิดจากเหตุผลหลักดังนี้²⁸

(1) เหตุผลเรื่องความปลอดภัยของประชาชน หลักทุกคนมีสิทธิในชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน หรือสิทธิอื่น ๆ ของตนหากผู้ใดล่วงละเมิดย่อมมีความผิด ดังนั้น บุคคลย่อมมีสิทธิ

²⁸ เอกพล ปริมา, การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย: ศึกษาเฉพาะกรณีการกระทำไว้เพื่อเป็นการป้องกันภัยอันตรายไว้ล่วงหน้า (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542), หน้า 62-63.

ที่จะป้องกันอันตรายที่กำลังจะมาถึงหรือกำลังเกิดขึ้นกับสิทธิต่าง ๆ ของตนได้โดยชอบธรรม โดยปกติเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ที่มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม และให้ความคุ้มครองภัยอันตรายต่าง ๆ อันละเมิดต่อกฎหมายให้แก่ประชาชน ด้วยการใช้อำนาจอรรถตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายให้มีอำนาจกระทำต่อผู้ฝ่าฝืนหรือผู้ก่ออันตราย อันละเมิดต่อกฎหมายนั้น แต่ด้วยเหตุที่ประชาชนอันเป็นพลเมืองของรัฐมีจำนวนมากกว่ากำลังเจ้าหน้าที่ของรัฐที่สามารถให้ความคุ้มครองได้อย่างทั่วถึงและทันทั่วถึงต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อาจทำให้เกิดผลเลวร้ายเกินกว่าผู้รับอันตรายจะแก้ไขได้ประชาชนจึงควรกระทำการป้องกันอันตรายอันอาจจะเกิดขึ้นไว้ล่วงหน้าก่อน เพื่อความปลอดภัย ประกอบกับในสภาพสังคมปัจจุบันปัญหาอาชญากรรมนับวันจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ส่งผลต่อความหวาดกลัวภัยของประชาชนที่รู้สึกถึงความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพิ่มมากขึ้น สิ่งที่ปรากฏเป็นรูปธรรมให้เห็นในปัจจุบันคือ การสร้างเหล็กดัดเพื่อป้องกันมิให้ผู้บุกรุกเข้าไปในสิ่งก่อสร้างหรืออาคารที่พักอาศัย ตลอดจนการปักเศษแก้วหรือเหล็กแหลมคมตามรั้วบ้าน เป็นต้น

(2) เหตุผลในทางนโยบายอาญา โดยนโยบายอาญาของรัฐที่สำคัญประการหนึ่งคือการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม หากบุคคลใดใช้สิทธิป้องกันอาชญากรรมในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ฉะนั้นหากบุคคลใดจะใช้สิทธิป้องกันอาชญากรรมในอนาคตอันอาจจะเกิดขึ้นได้ตามสถานการณ์หรือแม้จะยังไม่มียาอาชญากรรมเกิดขึ้นก็ตามโดยที่บุคคลไม่มีเจตนาชั่วร้ายในการป้องกันภัยล่วงหน้าแล้ว การที่กฎหมายจะลงโทษบุคคลผู้กระทำการเพื่อป้องกันสิทธิล่วงหน้าดังกล่าวน่าจะเป็นการขัดกับหลักนโยบายอาญาดังกล่าวข้างต้นซึ่งอาจมีผลทำให้บุคคลที่เป็นพลเมืองดีต้องถูกลงโทษและหน้าจะไม่เป็นการยุติธรรมด้วยเลยที่จะใช้กฎหมายลงโทษคนดีเพื่อรักษาคนไม่ดีไว้ ด้วยเหตุนี้ประชาชนจึงคิดใช้สิทธิป้องกันภัยล่วงหน้าไว้ล่วงหน้าเพื่อป้องกันมิให้บุคคลนั้นได้รับอันตรายจากการประกอบอาชญากรรม อาจเกิดขึ้นเมื่อไรก็ได้เมื่อพิจารณาจากทั้งสองเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ควรอนุญาตให้ประชาชนสามารถกระทำการป้องกันตัวรวมทั้งการเตรียมการไว้ล่วงหน้าได้ภายใต้บังคับของกฎหมาย ดังนี้คือ 1. การเตรียมการป้องกัน คือ การมีอาวุธปืนตาม “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490” และ 2. การใช้กำลังป้องกัน คือ การใช้อาวุธหรือใช้กำลังป้องกันแก่ผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย

2.3.4.3 แนวความคิดการจัดทำกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายในสังคม

ทฤษฎีสัญญาประชาคม (Social Contract Theory) ถือเป็นรากฐานสำคัญของระบอบประชาธิปไตยปัจจุบันมีที่มาจากนักคิดนักปราชญ์ยุโรปโดย ฮิวโก โกรติอุส (Hugo Grotius ค.ศ.1583-1645) อธิบายสถานะตามธรรมชาติของมนุษย์ว่า ธรรมชาติของมนุษย์อยู่อย่างอิสระ ไม่ขึ้นกับอำนาจใดต่อมาเมื่อมนุษย์ได้ตกลงกันก่อตั้งสังคมขึ้นเรียกความตกลงนี้ว่าสัญญาประชาคม (Social Contract) ต่อมาทฤษฎีนี้ได้เป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่ก่อให้เกิดทฤษฎีสัญญาประชาคมมี 3 รูปแบบ โดยนักปราชญ์ 3 ท่านคือ โทมัส ฮอบบ์ (Thomas Hobbes ค.ศ.1588-1679) ซึ่งเขียนหนังสือ Leviathan (ค.ศ.1651) เสนอหลักการสัญญาสวามิภักดิ์ (Pactum Subjectiones) จอห์น ล็อก (John Locke ค.ศ.1632-1704) เขียนหนังสือ Two Treatises of Government (ค.ศ.1689) เสนอหลักการสัญญาสหภาพ (Pactum Unionis) ฌอง จาร์ก รูสโซ (Jean Jacques Rousseau ค.ศ.1712-1778) ปรากฏอยู่ในหนังสือ Du Contrat Social (ค.ศ.1762) แนวคิดทฤษฎีของนัก

ปรัชญาแต่ละท่านก็แตกต่างกันไปในรายละเอียดแต่มีหลักใหญ่ร่วมกันประการหนึ่งคือ สัญญาประชาคม ต่อมาทฤษฎีสัญญาประชาคมได้เข้ามามีอิทธิพลสำคัญ ต่อการนำแนวคิดกฎหมายธรรมชาติและสิทธิธรรมชาติไปสร้างแนวคิด เป็นการจำกัดอำนาจรัฐที่ไร้ขอบเขตในขณะนั้นและสร้างหลักประกันให้แก่ประชาชนผู้ได้ปกครองให้ได้รับความคุ้มครองความมั่นคงและปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียกร้องสิทธิประโยชน์อันชอบธรรมที่มนุษย์พึงมีพึงได้ ดังจะเห็นได้จากการปฏิวัติอเมริกาและการปฏิวัติฝรั่งเศสเป็นก้าวแรกสู่สิทธิมนุษยชนในปัจจุบัน

ทฤษฎีสัญญาประชาคมกลายเป็นรากฐานสำคัญการปกครองระบอบประชาธิปไตย เพราะเป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงการเกิดขึ้นของประชาคมการเมืองที่เป็นไปโดยใจสมัครผ่านสิ่งที่เรียกว่า สัญญาประชาคม เนื้อหาของทฤษฎีสัญญาประชาคมคือรัฐมีต้นกำเนิดมาจากมนุษย์ที่เป็นสมาชิกของสังคมการเมืองได้ลงความเห็นร่วมกัน โดยเจตนาสร้าง “รัฐ” ยึดหลักของเจตนารมณ์ทั่วไป/เจตนารมณ์ร่วม/เจตจำนงทั่วไป/เจตจำนงร่วม หรือความดีร่วม เพื่อประโยชน์สุขร่วมกันของประชาชนตามทฤษฎีนี้การสร้างและการดำรงอยู่ของรัฐต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุขของประชาชนคือการปกป้องและส่งเสริมสิทธิตามธรรมชาติของมนุษย์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด โดยที่มนุษย์ทุกคนไม่ได้มอบสิทธิธรรมชาติให้แก่ผู้ใดหรือคณะใด สิทธิธรรมชาตินี้ยังอยู่กับมนุษย์ทุกคนจึงมีสิทธิทุกประการในรัฐที่ตนได้ร่วมก่อตั้งขึ้นมาประชาชนที่เป็นสมาชิกสังคมการเมืองย่อมมีสิทธิธรรมชาติเสมอกันในรัฐที่ก่อตั้งขึ้นตามสัญญาประชาคม กรณีที่สมาชิกเสียงข้างน้อยได้รับผลกระทบจากการบริหารหรือมีความเชื่อแตกต่างจากเสียงข้างมากสิทธิของเสียงข้างน้อยเป็นสิทธิธรรมชาติโดยสมบูรณ์ ดังนั้น ย่อมมีสิทธิที่จะให้รัฐพิทักษ์และส่งเสริมคุ้มครองสิทธิในความแตกต่างนั้น สิทธิในสัญญาประชาคมจึงรวมถึงสิทธิในการทำสัญญาที่แตกต่างกัน หากประชาคมยินยอมและตราบทที่สัญญานั้นไม่เป็นปฏิกิริยาต่อเจตนารมณ์ทั่วไปของรัฐคือ ความสงบสุขและสิทธิเสรีภาพของทุกคน

กฎหมาย คือ ข้อบังคับของรัฏฐาธิปัตย์ ที่บัญญัติขึ้นเพื่อใช้ควบคุมพฤติกรรมของพลเมือง หากใครฝ่าฝืน จะถูกลงโทษ

รัฏฐาธิปัตย์ คือ ผู้มีอำนาจสูงสุดในรัฐ (ของประเทศไทยรัฏฐาธิปัตย์ แบ่งออกเป็น 3 ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ แต่ละฝ่ายก็จะมีอำนาจสูงสุดเฉพาะด้านของตนเท่านั้น สรุปคือ รัฏฐาธิปัตย์ของไทยมีด้านบริหาร บัญญัติและตัดสินนั่นเอง)สำหรับโทษจะมีโทษทางอาญา กับโทษทางแพ่ง โทษทางอาญามี 5 ชั้น (สถาน) ได้แก่ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ ริบทรัพย์สิน สำหรับโทษทางแพ่งคือการชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหาย เรียกว่า “ค่าสินไหมทดแทน”

1) ลักษณะสำคัญของกฎหมาย

ความสำคัญของกฎหมาย แบ่งออกเป็น 2 ประการ คือ 1. สร้างความสงบเรียบร้อยในสังคม และ 2. แก้ไขข้อขัดแย้งในสังคม จากเหตุผลดังกล่าวกฎหมายจึงถือเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวสังคมให้อยู่รอด ดังคำกล่าวที่ว่า “มีสังคมที่ไหน มีกฎหมายที่นั่น”กฎหมาย มีลักษณะสำคัญ 4 ประการ ดังนี้

(1) ต้องเป็นคำสั่งหรือข้อบังคับของผู้มีอำนาจในรัฐ (รัฏฐาธิปัตย์)

สำหรับประเทศไทย องค์กรที่ทำหน้าที่ออกกฎหมาย ได้แก่

(1.1) รัฐสภา ถือเป็นอำนาจหน้าที่โดยตรง ในการบัญญัติกฎหมายออกมาบังคับใช้ กฎหมายที่รัฐสภายุติบัญญัติได้แก่ พระราชบัญญัติ

(1.2) รัฐบาล หรือคณะรัฐมนตรี ในบางครั้งในยามบ้านเมืองมีความจำเป็นรีบด่วนในการแก้ไขปัญหาของประเทศให้ฉับไว ถ้าหากรอให้รัฐสภาบัญญัติเป็นพระราชบัญญัติก็จะไม่ทันการณ์ อาจนำความเสียหายมาสู่บ้านเมืองได้ กฎหมายสูงสุด (รัฐธรรมนูญ) จึงให้อำนาจฝ่ายบริหารหรือคณะรัฐบาลสามารถออกกฎหมายมาใช้บังคับ

ในยามฉุกเฉินเรียกกฎหมายนี้ว่า “พระราชกำหนด” ขณะใช้บังคับพระราชกำหนดนั้น ๆ ให้รับนำพระราชกำหนดนั้นเสนอรัฐสภา หากรัฐสภาเห็นชอบด้วยพระราชกำหนดนั้นก็จะเป็นพระราชบัญญัติ ใช้บังคับต่อไป แต่หากรัฐสภาไม่เห็นชอบด้วย พระราชกำหนดนั้นเป็นอันตกไปคือให้เลิกใช้บังคับต่อไปนอกจากนี้ รัฐบาลยังสามารถออกกฎหมายในลำดับชั้นรอง ๆ ลงไปได้โดยที่ไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ กฎหมายชั้นรองดังกล่าวคือ พระราชกฤษฎีกาและกฎกระทรวง กฎหมายทั้งสองชนิด พระราชกฤษฎีกาจะมีฐานะหรือศักดิ์สูงกว่ากฎกระทรวง เพราะว่ามีทูลกระหม่อมรับสนองพระบรมราชโองการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกา ส่วนกฎกระทรวงผู้ลงนามประกาศใช้คือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง สรุปว่า กฎหมายที่ออกโดยฝ่ายบริหารหรือรัฐบาล มี 3 ชนิด คือ พระราชกำหนด พระราชกฤษฎีกา และกฎกระทรวง

(1.3) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น มีอำนาจในการออกกฎหมายใช้บังคับภายในเขตพื้นที่ของตน ทั้งนี้กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดแย้งกับกฎหมายแม่บทหรือกฎหมายที่อยู่ลำดับชั้นที่สูงกว่ากฎหมายส่วนท้องถิ่นมี 5 ชนิดได้แก่เทศบัญญัติ เป็นกฎหมายที่ เทศบาลหนึ่ง ๆ ที่บัญญัติขึ้นมา เพื่อบังคับใช้กับประชาชนในพื้นที่เทศบาลของตนเอง

ข้อบังคับตำบล เป็นกฎหมายที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนึ่ง ๆ บัญญัติขึ้นมาเพื่อบังคับใช้กับประชาชนในเขตพื้นที่ของตน

ข้อบัญญัติจังหวัด เป็นกฎหมายที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนึ่ง ๆ บัญญัติขึ้นมา ใช้บังคับกับประชาชนในพื้นที่จังหวัดนั้น ๆ

ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เป็นกฎหมายที่กรุงเทพมหานคร บัญญัติขึ้นมาใช้บังคับกับประชาชนในพื้นที่ของกรุงเทพมหานคร

ข้อบัญญัติเมืองพัทยา เป็นกฎหมายที่เมืองพัทยา บัญญัติขึ้นมาใช้บังคับกับประชาชนในพื้นที่ของเมืองพัทยา อำเภอบาลละมุง จังหวัดชลบุรี

(2) ต้องเป็นข้อบังคับ ใช้บังคับพลเมือง (บังคับสมาชิกของสังคมนั้น ๆ)

(3) ต้องบังคับทั่วไป คือ บังคับกับทุกคนที่อยู่ในราชอาณาจักร คำว่า ราชอาณาจักร

(4) ต้องมีโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม

2) ที่มาของกฎหมายหรือมูลเหตุที่ทำให้เกิดกฎหมาย

การที่มนุษย์มารวมกลุ่มกันไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเล็กหรือใหญ่ก็ตาม ในสังคมกลุ่มนั้น ๆ ย่อมจะต้องมีปัญหาคัดแย้งกันขึ้นในบางเรื่องหรือหลายเรื่อง สังคมจึงต้องกำหนดกฎเกณฑ์เพื่อให้กลุ่มคนในสังคมยึดถือปฏิบัติในแนวเดียวกัน ถ้าบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลใดในสังคมไม่ประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมนั้น ๆ บุคคลนั้นย่อมจะถูกลงโทษตามกฎเกณฑ์ของสังคม กฎเกณฑ์ของสังคมจึงเป็นกฎหมายที่สังคมตั้งขึ้น ใช้บังคับกับบุคคลในสังคมแต่ละยุคแต่ละสมัยซึ่งไม่เหมือนกัน มูลเหตุที่ทำให้เกิดกฎหมายมีหลายประการอาทิเช่น

(1) ผู้มีอำนาจสูงสุดของสังคมของรัฐหรือประเทศเป็นผู้ออกกฎคำสั่งหรือข้อบังคับขึ้นมาใช้กับประชาชนในสังคมหรือในรัฐของตน จนกลายเป็นกฎหมายขึ้นมา แม้บางครั้งบางสังคมผู้มีอำนาจสูงสุดของสังคมนั้น จะมีได้ออกกฎเกณฑ์หรือข้อบังคับขึ้นมาใช้โดยตรงก็ตาม แต่จากบทบาทอำนาจหน้าที่ของผู้นำทางสังคมที่มีส่วนผลักดันให้เกิดมีคำสั่งขึ้นมาใช้บังคับกับประชาชนในปกครอง อย่างนี้ก็ถือว่าผู้มีอำนาจสูงสุดของสังคมนั้นเป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดกฎหมายได้เช่นกัน

(2) ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ยึดถือปฏิบัติกันมาควบคุมคู่กับสังคมเป็นมูลเหตุทำให้เกิดชนิดของกฎหมายที่เรียกว่า กฎหมายจารีตประเพณีขึ้น ถ้าธรรมเนียมประเพณีใดที่สังคมส่วนใหญ่ยอมรับยึดถือปฏิบัติกันมา ถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขึ้นไม่ประพฤติปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณี จะถูกสังคมนั้นลงโทษในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ทรมาณหรือกำจัดไปจากสังคม เป็นต้น

(3) ความเชื่อในเทพเจ้า วิญญาณบรรพบุรุษหรือคำสั่งสอนของศาสดาของศาสนาต่าง ๆ เป็นมูลเหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดมีกฎหมายขึ้น ดังเห็นได้จากการที่ผู้นำสังคมสมัยโบราณหรือในสมัยประวัติศาสตร์มีการออกคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ โดยอ้างว่าเป็นคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า การอ้างเอาสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ประชาชนเลื่อมใสศรัทธามาใช้เป็นเครื่องมือ ย่อมได้รับการเชื่อฟังและปฏิบัติตามจากประชาชนด้วยดี ดังในยุโรปสมัยกลาง สันตะปาปาหรือผู้นำของศาสนาจึงมักแอบอ้างว่าคำสั่งนั้นเป็นเทวบัญชา หรือคำบัญชาของพระเจ้าเสมอ

(4) ความยุติธรรมหรือความเป็นธรรมทางสังคม เป็นสิ่งหนึ่งทำให้เกิดกฎหมายขึ้นเพราะทุกครั้งเมื่อสังคมวุ่นวาย คนในสังคมไม่ได้รับความยุติธรรม ย่อมจะต้องมีการตัดสินคดีความต่าง ๆ และเพื่อให้เกิดความยุติธรรมยิ่งขึ้น ผู้มีอำนาจในการตัดสินที่มีใจเป็นธรรมย่อมจะต้องนึกถึงความยุติธรรมที่บุคคลในสังคมจะพึงได้รับก่อนเสมอ เรื่องของความยุติธรรมนั้นถ้าพบว่ากฎหมายในตอนใดเรื่องใดยังบกพร่อง ผู้มีอำนาจในการตัดสินความย่อมใช้ดุลยพินิจปรับให้ถูกต้องตามแบบแผนของกฎหมาย หรือกฎธรรมชาติให้มากที่สุด การปรับปรุงกฎหมายเพื่อให้เกิดความยุติธรรมดังกล่าวนี้ย่อมเป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดกฎหมายใหม่ ๆ ขึ้นมาใช้ในสังคมได้เสมอ

(5) ความคิดเห็นของนักปราชญ์ หรือนักวิชาการทางกฎหมาย เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้เกิดกฎหมายขึ้นมาได้เช่นกัน กฎหมายที่ออกมาแม้จะละเอียดถี่ถ้วนสักเพียงใดก็ตามไม่อาจใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และสถานที่ทุกแห่งได้ ประกอบกับกาลเวลาที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละยุคแต่ละสมัย และผู้มีอำนาจก็ยึดนโยบายและแนวปฏิบัติแตกต่างกันไป ทำให้กฎหมายมีช่องว่างจนเป็นเหตุให้นักวิชาการทางกฎหมายได้เขียนบทความชี้แนะช่องโหว่หรือข้อบกพร่องของกฎหมายจนมีผลทำให้มีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัย เหมาะสมกับสถานการณ์และกาลเวลาที่ได้เปลี่ยนแปลงไป อาจกล่าวได้ว่าแนวความคิดเห็นต่าง ๆ ของนักวิชาการทางกฎหมายก็มีส่วนทำให้เกิดกฎหมายใหม่ที่ดีและเหมาะสมยิ่งขึ้น

(6) คำพิพากษาของศาลในบางประเทศ เช่น อังกฤษ ถือว่าคำพิพากษาของศาลเป็นที่มาของกฎหมาย เพราะศาลอังกฤษใช้กฎหมายจารีตประเพณีเป็นหลักในการพิจารณาตัดสินคดี โดยถือเอาผลของการตัดสินใจที่แล้วว่ามาในคดีชนิดเดียวกันเป็นหลักในการตัดสินใจ แม้จะต่างวาระต่างคู่กรณีกันก็ตาม โทษของคดีที่เกิดขึ้นภายหลังย่อมได้รับเท่ากันกับคดีที่เกิดขึ้นก่อน แม้เมื่อตรากฎหมายขึ้นก็ได้ยึดเอาคำพิพากษาของศาลที่ได้พิจารณาไว้แล้วเป็นเป็นหลักกฎหมายสืบ

ต่อมา สำหรับประเทศไทย เยอรมัน ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น และประเทศอื่น ๆ ที่ใช้กฎหมายลายลักษณ์อักษร มิได้ยึดถือเอาคำพิพากษาของศาลเป็นที่มาของกฎหมาย แต่จะยึดเอาคำพิพากษาของศาลเป็นเพียง ส่วนประกอบหรือมูลเหตุที่ทำให้เกิดที่มาของกฎหมายเท่านั้น ทั้งนี้ กฎหมายมาจากผู้มีอำนาจสูงสุด ของสังคมของรัฐหรือประเทศจารีตประเพณีความเชื่อในเทพเจ้า วิญญูณบรรพบุรุษหรือคำสั่งสอน ของศาสดาของศาสนาต่าง ๆ ความยุติธรรม หรือความเป็นธรรมทางสังคม ความคิดเห็นของนัก ปราชญ์ หรือนักวิชาการทางกฎหมาย และมาจากคำพิพากษาของศาล

3) การจัดทำกฎหมาย

การจัดทำกฎหมายโดยทั่วไปมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

(1) ขั้นตอนการเสนอร่างกฎหมาย คือ ก่อนที่จะมีกฎหมายตัวจริง ออกมาบังคับใช้ ต้องมีกฎหมายฉบับร่าง หรือร่างกฎหมายก่อน ร่างกฎหมายนั้นมีการเรียกตามชนิด ของกฎหมาย เช่น ร่างรัฐธรรมนูญคือรัฐธรรมนูญฉบับร่าง ร่างพระราชบัญญัติคือพระราชบัญญัติฉบับ ร่าง คราวนี้องค์กรหรือบุคคลหรือกลุ่มบุคคลใดบ้าง เป็นผู้มีอำนาจจัดทำและเสนอร่างกฎหมายขึ้นอยู่กับ อำนาจหน้าที่กฎหมายแม่บทกำหนดไว้ เช่น รัฐธรรมนูญกำหนดให้บุคคลผู้มีสิทธิเสนอร่าง พระราชบัญญัติคือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คณะรัฐมนตรี และประชาชนจำนวนห้าหมื่นคน เป็นต้น

(2) ขั้นตอนพิจารณาร่างกฎหมาย การพิจารณาร่างกฎหมาย โดยทั่วไปมี ตามวาระหรือ 3 ขั้นตอน ได้แก่

(2.1) วาระรับหลักการ คือขั้นที่พิจารณาความเหมาะสมว่า เหมาะสมที่จะใช้บังคับกฎหมายนั้นหรือไม่ ถ้าองค์กรที่ทำหน้าที่พิจารณาร่างกฎหมายเห็นว่า เหมาะสมถือว่าร่างกฎหมายได้ผ่านการพิจารณาในวาระหรือขั้นตอนที่ 1

(2.2) วาระการยกร่างกฎหมาย และการพิจารณารายละเอียดข้อ กฎหมายเป็นรายมาตรา ขั้นตอนนี้คือการนำร่างกฎหมายที่ผ่านวาระที่ 1 แล้วมอบให้กับคณะบุคคล ที่มีความรู้ด้านนั้น ๆ ไปตกแต่งข้อความถ้อยคำ เรียกว่า การนำร่างกฎหมายไปยกร่าง หลังจากตกแต่ง หรือยกร่างเสร็จ ก็ให้เสนอเพื่อให้องค์กรที่ทำหน้าที่พิจารณา ได้พิจารณาอีกครั้งหนึ่งคราวนี้พิจารณา รายละเอียดไปที่ละมาตราหรือทีละข้อ จนจบสิ้น อาจมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขถ้อยคำข้อความในที่ ประชุมนี้ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับข้อบังคับของกฎหมายแม่บทที่กำหนดไว้ว่า ใครมีสิทธิจะขออภิปรายขอ แก้ไข อย่างไร

(2.3) วาระสุดท้าย คือ การลงมติเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบกับร่าง กฎหมายทั้งฉบับ หากสมาชิกสภา หรือคณะบุคคลที่ทำหน้าที่พิจารณาส่วนใหญ่เห็นชอบ นำไป ประกาศใช้บังคับเป็นกฎหมายต่อไป แต่หากส่วนใหญ่ไม่เห็นชอบให้ถือว่าร่างกฎหมายนั้นตกไป จะ นำไปใช้บังคับกับประชาชนไม่ได้

ข้อสังเกต องค์กรหรือคณะบุคคลที่ทำหน้าที่พิจารณาร่างกฎหมาย คือ สมาชิกสภานั้น ๆ เช่น องค์กรที่ทำหน้าที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

(3) วาระการประกาศใช้กฎหมาย เมื่อกฎหมายผ่านการลงมติเห็นชอบ ในวาระที่ 3 แล้วให้นำกฎหมายนั้นไปประกาศกฎหมายโดยทั่วไปให้ประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา จึงจะมีผลบังคับใช้ได้ กฎหมายระดับท้องถิ่นให้ติดประกาศไว้ ณ ที่ทำการของส่วนการปกครอง

ท้องถิ่นนั้น ๆ จนเวลาผ่านพ้นตามที่กฎหมายแม่บทกำหนด กฎหมายดังกล่าวก็จะมีผลบังคับใช้ ยกเว้นเฉพาะข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร จะต้องประกาศลงในกรุงเทพมหานครกิจจานุเบกษา และจะต้องประกาศลงในราชกิจจานุเบกษาด้วย จึงจะมีผลบังคับใช้ได้สำหรับความยากง่ายในการบัญญัติกฎหมายย่อมขึ้นอยู่กับชนิดและชั้นหรือศักดิ์แห่งกฎหมายที่จะบัญญัติ ถ้าเป็นการออกหรือบัญญัติกฎหมายรัฐธรรมนูญ ย่อมมีความยุ่งยาก และใช้เวลาในการดำเนินการนานกว่ากฎหมายอื่น ๆ ที่มีศักดิ์ต่ำกว่า ทั้งนี้เพราะรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายในลำดับชั้นสูงสุด ถือเป็นกฎหมายแม่บทหรือกฎหมายหลักของกฎหมายอื่น ๆ สำหรับการออกกฎหมายในลำดับชั้นรอง ๆ ย่อมมีความยุ่งยากน้อยลงไปตามลำดับชั้นของกฎหมาย

การอุดช่องว่างของกฎหมาย มี 2 วิธี ดังนี้

1. ไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้ ให้ใช้หลักเกณฑ์ทั่วไป
2. มีกฎหมายบัญญัติไว้ ให้เป็นไปตามหลักกฎหมายตามประมวล

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กำหนดหลักเกณฑ์ให้นำประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับได้ถ้ากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่ได้บัญญัติไว้ตามพระราชบัญญัติการขัดกันแห่งกฎหมาย กำหนดให้ใช้กฎหมายทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ แผนกคดีบุคคลอุดช่องว่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กำหนดหลักเกณฑ์ว่าถ้าไม่มีบทกฎหมายที่จะแยกมาปรับแก้คดีได้ ให้วินิจฉัยคดีนั้นตามครรลองจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น ถ้าไม่มีจารีตประเพณีให้วินิจฉัยคดีเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงกันอย่างยิ่ง และถ้าบทกฎหมายนั้นก็ไม่มีด้วย ให้วินิจฉัยตามหลักกฎหมายทั่วไป

การตีความมี 2 กรณี ดังนี้

1. หลักการตีความในกฎหมายทั่วไป

ตีความตามตัวอักษร คือ การหยั่งทราบความหมายของตัวอักษร

ตีความตามเจตนารมณ์ คือ การหยั่งทราบความหมายของถ้อยคำใน

บทกฎหมายจากเจตนารมณ์หรือความมุ่งหมายของกฎหมายนั้น

2. หลักการตีความ ในกฎหมายพิเศษต้องตีความตัวอักษรโดย

เคร่งครัดห้ามขยายความให้เป็นโทษและต้องตีความให้ผลดีแก่ผู้ต้องหา

- 4) การใช้กฎหมาย

กฎหมาย ใช้กับทุกคนที่อาศัยอยู่ในรัฐนั้นและกฎหมายใช้ในราชอาณาจักร

ได้แก่

- (1) ส่วนของประเทศที่เป็นพื้นดิน แม่น้ำ ลำคลอง หนอง บึง บาง

- (2) ส่วนของทะเลอันเป็นอ่าวไทย และส่วนที่ห่างออกจากชายฝั่ง 200

ไมล์ทะเล

- (3) พื้นอากาศเหนือ ข้อ 1 และ 2

สำหรับการกระทำความผิดบนอากาศยานไทย และเรือไทย ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนให้ถือว่ากระทำความผิดในราชอาณาจักรไทย และจะถูกลงโทษโดยกฎหมายไทย

- 5) การยกเลิกกฎหมาย

โดยทั่วไปการยกเลิกกฎหมายมี 2 ลักษณะคือ ยกเลิกโดยตรงและยกเลิก

โดยปริยาย

การยกเลิกโดยตรง คือ การระบุงยกเลิกกฎหมายนั้น ๆ ไว้ในกฎหมายฉบับที่ออกมาใช้บังคับใหม่ เป็นลักษณะการออกกฎหมายใหม่มายกเลิกกฎหมายเก่านั้นเอง

ส่วนการยกเลิกโดยปริยาย คือ การที่กฎหมายฉบับนั้น ๆ เลิกบังคับใช้ไปเอง โดยที่ไม่ต้องมีกฎหมายฉบับใหม่ออกมา ระบุงหรือบัญญัติให้ยกเลิกแต่ประการใดนั้นคือ กฎหมายฉบับดังกล่าว อาจมีกำหนดระยะเวลาการบังคับใช้เอาไว้ในตัวเอง ดังนั้น เมื่อหมดระยะเวลาตามที่ระบุถือว่ากฎหมายถูกยกเลิกไปเองโดยปริยาย

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่า “กฎหมาย” มีองค์ประกอบใหญ่ ๆ 2 ประการ คือ “กฎหมายที่บัญญัติขึ้น” และ “กระบวนการบังคับใช้กฎหมาย” การศึกษากฎหมายหรือการบริหารกฎหมายจะต้องคำนึงถึง 2 ประการนี้ควบคู่กันไป แนวความคิดในการบังคับใช้กฎหมายที่นับว่ามีคุณค่าพอสรุปได้ว่า การบังคับใช้กฎหมายจะต้องประกอบด้วยความสามารถ ศีลธรรม จรรยาชอบด้วยความยุติธรรม และมีความเมตตาปราณี พร้อมด้วยเหตุผลอันชอบธรรม

การบังคับใช้กฎหมาย จะต้องมิตุเลาภาะระหว่างอำนาจของรัฐและเสรีภาพพื้นฐานของประชาชน

การบังคับใช้กฎหมาย ต้องมีความยืดหยุ่นตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ได้ตามความเหมาะสม โดยยึดหลักความยุติธรรมตามข้อเท็จจริงของแต่ละคดีเป็นสำคัญเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อส่วนรวม

กฎหมายบัญญัติขึ้นได้บัญญัติไว้โดยย่อ ๆ และแคบ ๆ เมื่อนำกฎหมายมาใช้จะต้องพิจารณาเพื่อปรับให้ยืดหยุ่นเข้ากับปัญหาข้อเท็จจริงและเจตนารมณ์ของกฎหมายนั้นเป็นหลักสำคัญ

นอกจากนี้การบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพจะต้องเป็นธรรมและรวดเร็ว โดยเฉพาะความรวดเร็วในการบังคับใช้จะมีผลการยับยั้งอาชญากรอย่างยิ่ง

การบังคับใช้กฎหมายจะต้องระมัดระวังเกี่ยวกับ “การวิพากษ์วิจารณ์ประชาชน” เพราะพลังของสังคม เช่น กระแสหรือมติมหาชนมีอิทธิพลต่อการบังคับใช้กฎหมายเป็นอย่างมาก

สาระสำคัญของการบังคับใช้กฎหมาย เมื่อกำหนดหน้าที่ให้บุคคล องค์กร หรือส่วนราชการใดปฏิบัติแล้ว การปฏิบัติตามหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดนั้นถือว่าต้องปฏิบัติโดยเด็ดขาดอันเป็นหน้าที่ซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงต้องพิจารณาว่าองค์ประกอบของการบังคับใช้กฎหมายว่ามีอยู่อย่างไรบ้าง การบังคับใช้กฎหมายก็บ่งบอกอยู่ในตัวแล้วว่าจะต้องมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ กฎหมาย ผู้มีอำนาจใช้กฎหมายบังคับเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย และผู้ถูกกฎหมายนั้นบังคับ ทั้งนี้โดยมีจุดมุ่งหมายให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายนั้น ๆ

บทที่ 3

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมปืนปีกันของประเทศไทยและต่างประเทศ

3.1 กฎหมายควบคุมปืนปีกันของประเทศไทย

3.1.1 หลักการและเหตุผลของกฎหมาย

ประเทศไทยมีกฎหมายควบคุมอาวุธปืน คือ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนมีอาวุธปืนใช้ป้องกันตัว ป้องกันทรัพย์สิน การกีฬาหรือเพื่อยิงสัตว์ แต่ในสังคมปัจจุบันจากสถานการณ์การเกิดอาชญากรรมต่าง ๆ มีการใช้อาวุธปืนผิดจากวัตถุประสงค์ของกฎหมายนำอาวุธปืนไปใช้ในการทำลายชีวิตมนุษย์ด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นนำมาใช้ในการตัดสินปัญหาครอบครัว ปัญหาความรัก ปัญหาการขัดผลประโยชน์ ฯลฯ เป็นผลทำให้ทรัพยากรทางด้านบุคคลของประเทศต้องสูญเสียชีวิตไปอย่างน่าเสียดายยิ่ง และเป็นภาพที่สะท้อนสังคมปัจจุบันของประเทศไทย

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ซึ่งได้มีการบังคับใช้มาตั้งแต่วันที่ 10 กันยายน พ.ศ.2490 จนถึงปัจจุบัน²⁹ นอกจากนี้ตามที่กฎหมายกำหนดข้อห้ามต่าง ๆ เกี่ยวกับการมีอาวุธปืนถือได้ว่าเป็นกฎหมายที่อันนี้เกี่ยวกับนโยบายหรือการปกครองของประเทศ ในลักษณะความผิดที่เรียกว่า “ผิดเพราะกฎหมายห้าม” การห้ามมิให้ประชาชนกระทำการอย่างใดอันถือว่าเป็นความผิด จำเป็นที่ต้องคำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลเพื่อให้เป็นการลิดลอนสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามหลักสิทธิมนุษยชนโดยไม่สมควร การพิจารณาแนวการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยว่า ตีกรอบในการควบคุมอาวุธปืน เจตนารมณ์ในการควบคุมในการพาอาวุธติดตัว ตลอดจนหลักเกณฑ์การขออนุญาตมี ใช้ และพกพาอาวุธปืนติดตัว และสภาพปัญหาตามกฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบัน เนื่องจากปัญหาอาชญากรรมที่รัฐไม่สามารถคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่ประชาชนได้ทำให้รัฐจำต้องให้ประชาชนที่มีสิทธิในการป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของตนเอง อันถือเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานที่กฎหมายรับรอง แต่การที่จะอนุญาตให้มีหรือใช้อาวุธปืนดังกล่าวได้อย่างเสรี ถ้าไม่มีหลักเกณฑ์การควบคุมที่เหมาะสมหรือผู้ขออนุญาตไม่รู้จักวิธีใช้ที่ไม่ถูกต้องก็จะทำให้เกิดโทษแก่ตนเองและสังคมยิ่งขึ้น

²⁹ พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ฉบับปัจจุบันมีชื่อเรียกว่า “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490” การที่กฎหมายฉบับนี้ใช้คำว่า “พ.ศ.” แทน “พุทธศักราช” เพราะว่าในห้วงระยะเวลาที่กฎหมายฉบับนี้ตราออกมาใช้บังคับได้มีการเปลี่ยนวิธีการเรียกปีกำหนดกฎหมายทั่วไปจากพุทธศักราชเป็น พ.ศ.โดยยังคงให้ใช้คำว่า พุทธศักราช เฉพาะกับกฎหมายรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุด

3.1.2 กฎหมายควบคุมปืนปีปีกันของไทย

การควบคุมเครื่องกระสุนปืน เป็นการป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากสิ่งเทียมอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 เป็นพระราชบัญญัติที่มีโทษในทางอาญา ซึ่งเป็นกฎหมายที่รัฐบัญญัติขึ้นเพื่อกำหนดลักษณะของการกระทำที่ถือว่าเป็นความผิด และกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับความผิดนั้น โดยบัญญัติว่า การกระทำหรือไม่กระทำการอย่างใดเป็นความผิด

เนื่องจากกองพิสูจน์หลักฐานสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้พิสูจน์และวินิจฉัยแล้วว่า ปืนปีปีกันไม่ใช่อาวุธปืนแต่เป็น “สิ่งเทียมอาวุธปืน” ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 ความหมายของ “อาวุธปืน” ให้ความหมายความรวมถึงอาวุธทุกชนิด ซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊ส หรืออัดลมหรือเครื่องกลไกอย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้น ๆ รัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง และห้ามมิให้ผู้ใดทำ ซ้อม มี ใช้ ส่ง หรือนำเข้า ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่และห้ามมิให้ผู้ใดพกพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็น และเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ และไม่ว่ากรณีใด ๆ ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด ส่วน “สิ่งเทียมอาวุธปืน” หมายความว่า สิ่งซึ่งมีรูปและลักษณะอันน่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน (ความหมายตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4 (5))

ลักษณะและองค์ประกอบของปืนปีปีกันสามารถจำแนกได้ ดังนี้

1. ปืนที่จำลองเลียนแบบอาวุธปืน ทั้งกลไกการทำงาน ขนาด สี สัน รูปร่าง และน้ำหนักใกล้เคียงกับอาวุธปืนจริง
2. มีกลไกการทำงานโดยใช้แก๊สหรืออัดลมเป็นแรงขับเคลื่อนกระสุน ที่ทำมาจากพลาสติก หรือผลิตภัณฑ์เซรามิกสังเคราะห์ ที่มีน้ำหนักเบา
3. แรงขับเคลื่อนออกจากปากลำกล้องที่มีความเร็วต้นและแรงปะทะเป้าหมาย ไม่มีอำนาจพาหุรุนแรงที่สามารถทำอันตรายต่อชีวิตหรือร่างกายได้ดังเช่นอาวุธปืนโดยทั่วไป
4. ปืนที่ผลิตจากพลาสติกและเหล็กกรรมดาบางส่วน จึงไม่มีความแข็งแรงทนทาน เพียงพอที่จะใช้เป็นอาวุธส่งเครื่องกระสุนปืนได้

ในกรณีการขออนุญาตการสั่งนำเข้า หรือค้าสิ่งเทียมอาวุธปืน

ผู้ขออนุญาตต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติไม่ต้องห้ามตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มีความประพฤติเป็นที่ไว้วางใจให้ทำการค้า จำหน่าย ประกอบซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะสิ่งเทียมอาวุธปืน ให้เจ้าพนักงานพิมพ์ลายนิ้วมือตรวจสอบว่าเคยมีประวัติอย่างใดมาก่อนหรือไม่ ประกอบกับจะต้องเป็นผู้มีหลักทรัพย์เป็นหลักฐานพอที่จะตั้งร้านค้า เพื่อทำการค้าจำหน่าย ประกอบซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะสิ่งเทียมอาวุธปืน โดยให้สอบสวนให้แน่ชัดว่าผู้ขออนุญาตมีทรัพย์สินเท่าใด หรือหลักทรัพย์อย่างใด ราคาเท่าใดเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ขออนุญาตแต่ผู้เดียว หรือมีกรรมสิทธิ์ร่วมกับบุคคลอื่น นอกจากพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ จะได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่ขออนุญาตการสั่งนำเข้า หรือค้าสิ่งเทียม อาวุธปืนแล้ว พระราชบัญญัตินี้ยังกำหนดเงื่อนไขการตรวจสอบควบคุมโดยการวางระเบียบ การขอและการออกใบอนุญาต ตลอดจนกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมไว้แล้วโดยเฉพาะคือ

การที่บุคคลใดประสงค์จะสั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน จะต้องยื่นคำขอใบอนุญาตตามแบบ ป.1 และ ป.2 สำหรับการจะนำเข้า และใบ ป.3 สำหรับการจะค้าต่อนายทะเบียนท้องที่ตามแบบที่ กฎกระทรวง (พ.ศ.2490) ได้ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ โดยอาศัยอำนาจตามความ ในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว (กฎกระทรวง, วันที่ 19 กันยายน 2490) โดยในส่วนของ สถานที่ทำการค่านั้น เจ้าพนักงานท้องที่ก็จะทำการสำรวจสถานที่ทำการค้าว่า เป็นที่มั่นคงแข็งแรง เหมาะสมและตั้งอยู่ในย่านการค้าสะดวกแก่การควบคุมตรวจตราของนายทะเบียนท้องที่และ เจ้าหน้าที่ ในกรณีที่ผู้ขออนุญาตเป็นบุคคลเดียวหรือบุคคลกับนิติบุคคลที่มีผู้จัดการเป็นบุคคลเดียวกัน หรือนิติบุคคลกับนิติบุคคลที่มีผู้จัดการเป็นบุคคลเดียวกัน เคยได้รับอนุญาตให้ทำการค้าจำหน่ายสิ่ง เทียมอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนอยู่ในสถานที่ทำการค้าเดียวกันจะได้รับใบอนุญาตให้ทำการค้า และจำหน่ายสิ่งเทียมอาวุธปืน ในสถานที่ทำการค้าเดียวกันได้รวมทั้งสิ้นไม่เกินห้าใบอนุญาตเฉพาะ สถานที่ทำการค้าที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่กรุงเทพมหานครและไม่เกินหนึ่งใบอนุญาตสำหรับในจังหวัดอื่น หลังจากเจ้าพนักงานท้องที่สืบสวนสอบสวนผู้ขออนุญาตแล้ว จะต้องส่งสำนวนทั้งหมดพร้อมด้วยคำ ขอรับอนุญาตไปยังกระทรวงมหาดไทย ประกอบการพิจารณาทุกคราวที่มีการขออนุญาต(คำสั่ง กระทรวงมหาดไทย ที่ 109/2535, ลงวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2535) โดยบุคคลใดประสงค์จะสั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบ ป.1 ต่อนายทะเบียนท้องที่ โดยนาย ทะเบียนท้องที่จะอนุญาตให้ออกใบอนุญาตสั่ง นำเข้าตามแบบ ป.2 ส่วนการอนุญาตให้ค้าจะออกตาม แบบ ป.5

คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตสั่ง นำเข้า หรือค้าสิ่งเทียมอาวุธปืนนั้น ได้มีหลักเกณฑ์ให้เจ้าหน้าที่ ผู้เกี่ยวข้องพิจารณาไว้โดยดำเนินการเช่นเดียวกับการขออนุญาตสั่ง นำเข้า หรือค้าอาวุธปืน เครื่อง กระสุนปืน ดังนี้

1. เป็นบุคคลที่บรรลุนิติภาวะ
2. ไม่เป็นบุคคลซึ่งไม่สามารถใช้อาวุธปืนได้โดยกายพิการหรือทุพพลภาพ
3. ไม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ หรือจิตฟั่นเฟือน

ไม่สมประกอบ หรือวิกลจริต

4. ประกอบสัมมาอาชีพ มีถิ่นที่อยู่ประจำในท้องที่ที่ขออนุญาต และมีชื่อในทะเบียนบ้าน ตามกฎหมายว่าด้วยทะเบียนราษฎรไม่น้อยกว่า 6 เดือน

5. ไม่เป็นบุคคลที่มีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันอาจกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน

6. ไม่เคยต้องโทษจำคุกในฐานความผิดที่กฎหมายกำหนด ดังต่อไปนี้

1) ไม่เป็นบุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา 97 มาตรา 111 มาตรา 120 มาตรา 177 มาตรา 183 มาตรา 249 มาตรา 250 มาตรา 293 ถึง มาตรา 303 มาตรา 245 ถึง 257 และพ้นโทษยังไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษถึงวันยื่นคำขอใบอนุญาต เว้นแต่ใน กรณีความผิดที่กระทำโดยความจำเป็นหรือเพื่อป้องกันหรือโดยถูกยั่วยุโทสะ

2) ไม่เป็นบุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติ อาวุธปืนฯ พ.ศ.2477 มาตรา 11 มาตรา 22 มาตรา 29 ถึง มาตรา 33 หรือพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 7 มาตรา 24 มาตรา 33 หรือมาตรา 38

3) ไม่เป็นบุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป ในระหว่างห้าปีนับย้อนขึ้นไป จากวันยื่นคำขอ สำหรับความผิดอย่างอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ใน 6.1 และ 6.2 เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

7. ไม่เป็นบุคคลที่ต้องคำพิพากษาของศาลให้ปรับตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป หรือจำคุกแม้ว่าใน แต่ครั้งเดียวฐานความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2477 และพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 และพ้นโทษครั้งสุดท้ายไม่เกิน 10 ปี นับแต่วันยื่นคำขอใบอนุญาต

เอกสารหลักฐานประกอบคำขออนุญาต

- 1) บัตรประจำตัวประชาชนพร้อมสำเนา
- 2) ทะเบียนบ้านพร้อมสำเนา
- 3) สำเนาทะเบียนบ้านของสถานที่ตั้งร้านค้า
- 4) หนังสืออนุญาตให้ใช้สถานที่ตั้งทำการค้าออกให้โดยเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือผู้มีอำนาจ
 - (1) ใบทะเบียนการค้า ทะเบียนพาณิชย์ หรือหนังสือบริคณห์สนธิ
 - (2) บัญชีสำหรับลงรายการยอดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน (แบบ ป.8) ของรอบที่

ผ่านมา

ในกรณีการนำสิ่งเทียมอาวุธไปใช้ในทางมิชอบ อาจเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ในประเทศไทย

1. ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียงโดยทั่วไป

กรณีที่ผู้นำสิ่งเทียมอาวุธปืนไปข่มขู่บุคคลอื่นให้กลัว หรือจ่ายอมกระทำการใด ทั้งที่ไม่ยอม หรือกระทำการนั้นกรณีเช่นนี้เป็นความผิดในการข่มขืนใจผู้อื่นโดยทำให้กลัวตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 309 ซึ่งบัญญัติว่าผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใดหรือจ่ายอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจ นั้นเองหรือของผู้อื่นหรือโดยใช้กำลังประทุษร้ายจนผู้ถูกข่มขืนใจต้องกระทำการนั้น ไม่กระทำการนั้น หรือจ่ายอมต่อสิ่งนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าความผิดวรรคแรกได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป หรือได้กระทำให้ผู้ถูกข่มขืนใจทำ ถอน ทำให้เสียหาย หรือทำลายเอกสารสิทธิอย่างใด ผู้กระทำต้อง ระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับซึ่งเป็นความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญาในหมวดของความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง อันเป็นความผิดต่อ เสรีภาพโดยทั่วไปกล่าวคือ องค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำเริ่มต้นที่การทำให้กลัวว่าจะเกิด อันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินกฎหมายไม่ใช้คำว่า “ขู่เข็ญว่าจะทำอันตราย ต่อชีวิต ฯลฯ” ดังที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 337 จึงทำให้การกระทำต่างกันไปมาก การทำให้กลัวว่าจะ เกิดอันตรายไม่ได้หมายความว่าผู้กระทำจะก่ออันตรายให้เกิดขึ้นโดยตนเองอาจเป็น อันตรายที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือผู้อื่นก่อให้เกิดขึ้นโดยผู้กระทำไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลยได้ต่างกับ การ “ขู่เข็ญว่าจะทำอันตราย” หมายความว่าผู้กระทำจะก่อให้เกิดอันตรายขึ้นโดยตนเองหรือให้ผู้อื่น กระทำให้เกิดอันตรายนั้น อันตรายต่อชีวิตคือ ตาย อันตรายต่อร่างกายคงจะหมายถึงความถึงกายหรือ จิตใจได้รับความเสียหายจะถึงอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ตามมาตรา 295 แห่งประมวลกฎหมาย อาญาหรือไม่ก็ได้ ส่วนอันตรายต่อเสรีภาพหมายถึงการจำกัดกระทำการหรือไม่กระทำการใด ๆ

โดยไม่สมัครใจ เช่น ถูกกักขัง ถูกบังคับให้ย้ายที่อยู่ ที่ทำการ บังคับให้ไปหรือไม่ให้ไปไหนให้เคลื่อนไหวหรือไม่ให้เคลื่อนไหวร่างกาย เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น เช่น บังคับให้พูดให้เขียนหรือไม่ให้พูดไม่ให้เขียน อันตรายต่อชื่อเสียง เช่น ถูกหมิ่นประมาท ถูกกระทำให้อับอายขายหน้า ทำให้อับอายหรือเปิดความลับ อันตรายต่อทรัพย์สิน เช่น ทำลายทรัพย์สิน เผาบ้าน รื้อหลังคา พังประตูหน้าต่างไม่ให้อยู่ในบ้าน รวมทั้งทรัพย์สินไม่มีรูปร่าง คือ สิทธิที่มีราคาและถือเอาได้ เช่น สิทธิในหนี้ เป็นต้นว่า ชุ่ยจะไล่ออกจากงาน อันตรายต่อสิ่งเหล่านี้จะเป็นแก่ผู้ถูกข่มขืนใจหรือผู้อื่นก็ได้ ไม่จำเป็นที่ผู้อื่นนั้นจะต้องมีสัมพันธอันใดกับผู้ถูกข่มขืนใจ ข้อสำคัญคือ ผู้กระทำความผิดได้ผลจากการทำให้ผู้ถูกข่มขืนใจกลัวอันตรายที่จะเกิดแก่ผู้อื่นจึงได้กระทำไป การทำให้กลัวตามมาตรานี้ จะทำโดยวิธีใด ก็ได้ อาจทำโดยหลอกไม่คิดจะทำให้เกิดอันตรายจริงตามที่ขู่ก็ได้³⁰ เช่น ใช้ปืนไม่มีลูก หรือปืนของเล่น หลอกกว่าจะทำร้าย เป็นต้น ข่มขืนใจผู้อื่นคือ ทำให้ผู้อื่นจำต้องทำไม่กระทำหรือยอมให้กระทำ ข่มขืนใจอันเป็นการกระทำอันเดียวกับการทำให้กลัวหรือใช้กำลังประทุษร้าย แต่หมายความว่าต่อไปอีกว่า ต้องมีผลเกิดขึ้นคือ ความจำยอมตามที่ถูกข่มขืนใจ การกระทำที่เป็นการข่มขืนจึงเป็นการกระทำที่รวมการทำให้กลัวหรือใช้กำลังประทุษร้ายกับผลที่จำยอมตามที่ถูกระทำความผิดเข้าด้วยกัน ข่มขืนใจผู้อื่นเป็นข้อความที่บัญญัติขึ้นเพื่อแสดงว่าการทำให้กลัวหรือใช้กำลังประทุษร้ายต้องมีผลเกิดขึ้นเป็นการข่มขืนใจผู้ถูกระทำความผิดโดยมีสัมพันธระหว่างการกระทำกับผลนั้น เป็นการบังคับที่ผู้ถูกข่มขืนใจมิได้มีใจสมัคร กล่าวคือ การทำให้ผู้อื่นกลัวจะเกิดอันตรายหรือจะใช้กำลังประทุษร้ายนั้น เป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำความผิดรู้สึกว่าจะต้องอนุโลมตามคำบังคับ มิใช่ทำโดยสมัครใจด้วยการวินิจฉัยตัดสินของตนเองโดยเสรี ความผิดฐานนี้เป็นความผิดต่อเสรีภาพในการตัดสินใจ³¹ จำยอมคงไม่หมายความว่าผู้ถูกข่มขืนใจแสดงกิริยาหรือวាយอมเท่านั้นแต่ต้องมีการยอมรับการกระทำหรือเหตุการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้นแล้วด้วย เช่น ยอมให้ผู้กระทำมีรถของผู้ถูกข่มขืนใจขับไปชั่วคราว มิใช่เพียงแต่ผู้ถูกข่มขืนใจพูดว่ายอมเท่านั้น หากต้องมีการเอารถไปใช้แล้ว แม้แต่เพียงขณะหนึ่ง ไม่ต้องรอจนให้รถเสร็จตามต้องการจนเลิกใช้ต่างกับการข่มขืนใจตามมาตรา 337 ที่เพียงแต่ยอมจะให้ก็จะเป็นความผิด การกระทำ ไม่กระทำ หรือจำยอมต่อสิ่งใดตามที่บัญญัติไว้ นี้มีความหมายกว้างขวางไม่มีจำกัด เช่น ใช้ปืนจี้บังคับให้คนขับรถให้นั่งเฉย ๆ เอามือวางไว้ที่พวงมาลัย เป็นต้น มาตรานี้จึงคลุมถึงความผิดฐานอื่น ๆ ได้อีกหลายฐาน เช่น ถ้าบังคับให้กระทำความผิด ก็เป็นการใช้ตามมาตรา 84 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ถ้าบังคับให้ส่งทรัพย์สินอาจเป็นกรรโชกหรือชิงทรัพย์ ถ้าบังคับให้จำยอมต่อการกระทำทางเพศก็เป็นความผิดในฐานนั้น ๆ เหล่านี้เป็นต้น จึงต้องแล้วแต่การกระทำที่ถูกบังคับนั้นทำให้เป็นความผิดฐานใดอีกหรือไม่ อาจเป็นความผิดหลายบทหรือหลายกระทงตามมาตรา 90 หรือ 91 แห่งประมวลกฎหมายอาญา แล้วแต่กรณี ดังนั้น ความผิดสำเร็จตามมาตรา นี้ จะเป็นความผิดได้ก็ต่อเมื่อผู้ถูกข่มขืนใจได้กระทำ ไม่กระทำ หรือจำยอมต่อสิ่งที่ข่มขืนใจ แม้จะเพียงเล็กน้อยบางส่วนไม่เต็มตามที่ถูกละเมิดก็ตามก็ย่อมเป็นความผิดสำเร็จแล้ว

³⁰ จิตติ ดิงศกัณฺธิ์, *เรื่องเดิม*, หน้า 284.

³¹ *เรื่องเดียวกัน*, หน้า 287.

2. ความผิดฐานกรรโชกทรัพย์

กรณีผู้นำสิ่งเทียมอาวุธปืนไปข่มขู่ผู้อื่นโดยประสงค์ต่อทรัพย์ ซึ่งบุคคลนั้นใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนดังกล่าวเพื่อให้บุคคลอื่นหลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืนจริง กรณีเช่นนี้เป็นความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 ซึ่งบัญญัติว่าผู้ใดข่มขู่ผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยขู่เชื้ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกขู่เชื้ญ หรือของบุคคลที่สาม จนผู้ถูกข่มขู่เชื้ญยอมเช่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกรรโชก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทมาตรานี้มีข้อความทำนองเดียวกันกับมาตรา 303 แห่งกฎหมายลักษณะอาญาเดิม แต่เปลี่ยนวัตถุแห่งการกระทำจากทรัพย์มาเป็นประโยชน์ลักษณะที่เป็นทรัพย์สินทำให้มีความหมายกว้างยิ่งขึ้นรวมตลอดถึงความผิดต่อสิทธิที่มีค่าเป็นเงิน ไม่เฉพาะแต่การกระทำต่อทรัพย์สินโดยตรงเท่านั้น³² การทำถอนหรือทำลายหนังสือสำคัญตามมาตรา 303 เดิม ก็คงเป็นสิทธิซึ่งเป็นประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินนั่นเอง องค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำเริ่มต้นด้วยการ “ใช้กำลังประทุษร้าย ” ซึ่งมาตรา 1 (6) ให้บทนิยามว่า หมายความว่า ทำการประทุษร้ายแก่กายหรือจิตใจของบุคคล ไม่ว่าจะทำด้วยใช้แรงกายภาพหรือด้วยวิธีอื่นใด และให้หมายความรวมถึงการกระทำใด ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลใดอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ไม่ว่าจะโดยใช้อำนาจทำให้มีเมมา สะกดจิต หรือใช้วิธีอื่นใดอันคล้ายคลึงกัน “ประทุษร้าย” หรือทำร้ายมีความหมายอย่างเดียวกัน คือ ทำให้เสียหาย เป็นภัย ตามความหมายในมาตรา 290 แต่มิได้มุ่งถึงผลที่เป็นอันตรายแก่กายหรือจิตใจตาม มาตรา 295 การประทุษร้ายต้องกระทำแก่ “กายหรือจิตใจของบุคคล” มิใช่ทำแก่ทรัพย์สิน ชื่อเสียง เสรีภาพซึ่งอยู่ในความหมายของการขู่เชื้ญ การจับ การขังเป็นการกระทำต่อเสรีภาพโดยสภาพแม้กระทำต่อตัวคนไม่เป็นการกระทำที่เป็นภัยแก่กายหรือจิตใจในตัวเอง แต่อาจมีการกระทำแก่กายในการจับหรือขัง เช่น ใช้กำลังจับมือ รัดคอ มัดมือไว้ เป็นต้น ซึ่งการกระทำในส่วนนี้ ก็ต้องถือว่าเป็นการกระทำแก่กายด้วย ไม่แต่เพียงกระทำต่อเสรีภาพเท่านั้น การกระทำแก่กายได้แก่ทำให้เจ็บป่วยเปรอะเปื้อน เปียก ร้อน เย็นกว่าปกติจนถึงเป็นภัยต่อกาย เช่น เทอจุจาะระรด ถ่ายปัสสาวะรดตัวคน เป็นต้น การกระทำต่อจิตใจ ได้แก่ทำให้ตกใจ ทำให้หมดสติ ไม่แต่เพียงเกิดความรู้สึกกลัว โกรธ หรือเสียใจน้อยใจ เจ็บใจ แค้นใจ ซึ่งเป็นแต่เพียงอารมณ์ขู่เชื้ญว่าจะทำอันตราย เป็นการแสดงว่าจะทำให้เกิดภัยแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ผู้ถูกขู่เชื้ญจะกลัวหรือไม่กลัวก็เป็นการขู่เชื้ญอาจขู่ตรง ๆ หรือใช้ถ้อยคำหรือกิริยาให้เข้าใจเช่นนั้นโดยไม่ขู่ตรง ๆ ก็ได้ การขู่ว่าจะทำร้ายอาจทำได้ทั้งที่ผู้ขู่ไม่ตั้งใจจะทำร้ายจริง ถ้าทำโดยเจตนาให้ผู้ถูกขู่เข้าใจว่าจะถูกทำร้ายก็เป็นการขู่ เช่น ใช้ปืนไม่มีกระสุนขู่ว่าจะยิง ซึ่งผู้ถูกขู่เข้าใจว่ามีกระสุนก็เป็นการขู่ ใช้ปืนไม่มีกระสุนขู่จริง ๆ แต่ผู้ถูกขู่เข้าใจว่าขู่เล่น ๆ ก็สำเร็จเป็นการขู่ ผู้ถูกขู่ไม่กลัวก็สำเร็จเป็นการขู่แต่ไม่สำเร็จเป็นการกรรโชก เป็นได้แค่พยายามกรรโชกเช่นเดียวกับขู่จริงแต่ผู้ถูกขู่ไม่กลัวข่มขู่ผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ เป็นการกระทำอันเป็นลักษณะของการประทุษร้ายหรือขู่เชื้ญ เป็นการกระทำถัดจากการประทุษร้ายหรือขู่เชื้ญ คือเรียกเอาประโยชน์โดยการประทุษร้ายหรือขู่เชื้ญข่มขู่ผู้อื่น ถ้าผู้กระทำร้ายไม่ได้ข่มขู่ผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ แต่ผู้ถูกกระทำร้ายกลัวและขอให้ประโยชน์เสียเอง แม้ผู้กระทำร้ายหรือขู่จะรับเอาก็เป็นความคิดขึ้นภายหลังการประทุษร้ายหรือขู่เชื้ญไม่เป็นกรรโชก

³² เรื่องเดียวกัน, หน้า 712.

การข่มขืนใจนั้นเมื่อมีการประทุษร้ายหรือขู่เข็ญขึ้นแล้วก็มีความหมายแต่เพียงว่าเป็นการบังคับเอา โดยผู้ถูกขู่เข็ญมิได้สมัครใจการยอมให้หรือยอมจะให้โดยถูกบังคับเช่นนั้นไม่ใช่ยินยอมโดยสมัครใจ ถ้า ผู้ถูกประทุษร้ายหรือขู่เข็ญไม่กลัว แต่ยอมให้โดยเหตุอย่างอื่น เช่น เพื่อจับกุมผู้กระทำความผิด ก็ไม่มี ผลเป็นการข่มขืนใจ อาจเป็นเพียงชั้นพยายามกระทำความผิด อย่างไรก็ดี ถ้าผู้ถูกบังคับจำเป็นต้องยอมให้ เพราะถูกทำร้ายหรือกลัวจะถูกทำร้ายไม่เป็นการให้โดยสมัครใจแม้จะเตรียมหลักฐานไว้เพื่อจับกุมหรือ เอาทรัพย์สินภายหลัง เช่นทำเครื่องหมายไว้ที่ธนบัตร ก็ยังเป็นความผิดสำเร็จความผิดตามมาตรา นี้ สำเร็จเมื่อผู้ถูกข่มขืนใจยอมตามที่ถูกบังคับเช่นนั้นคือยอมให้ประโยชน์ในเวลาที่ยังบังคับเอานั้น หรือ ยอมจะให้ประโยชน์ในภายหน้าก็เป็นผลสำเร็จ ถ้ายอมให้ประโยชน์อย่างอื่นแทนประโยชน์ที่เรียกเอา แต่ผู้กระทำไม่ยอมรับ ไม่ถือเป็นการยอมตามที่เรียกเอาแต่ถ้าผู้ขู่เข็ญยอมจะรับเอาประโยชน์อื่นแทน ประโยชน์ที่เรียกเอา ก็ถือได้ว่าเป็นประโยชน์ที่ได้มาโดยการข่มขืนใจ เป็นความผิดสำเร็จเช่นเดียวกัน ดังนั้นการยอมให้หรือยอมจะให้ต้องเป็นผลจากการข่มขืนใจ คือยอมเพราะกลัวการทำร้าย เป็นผล จากการประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายดังกล่าวนั้นแล้ว

3. ความผิดลหุโทษ

กรณีที่น่าสังเกตเมื่ออาชญากรไปข่มขู่ผู้อื่นเพื่อให้ผู้อื่นหวาดกลัวเป็นความผิดตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 392 ซึ่งบัญญัติว่าผู้ใดทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจโดยการขู่เข็ญ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ “ขู่เข็ญ” คือ แสดงว่าจะทำให้เกิดภัยแก่เขา จะเป็นภัยที่เกิดในทันทีหรือต่อไปภายหน้าก็ได้ อาจทำโดยกิริยา วาจา โดยตรงหรือโดยให้เข้าใจเช่นนั้น ซึ่งต้องทำให้ผู้ถูกขู่ทราบถึงการขู่ว่าจะทำร้ายนั้น ศาลเคยวินิจฉัยว่า เงื่อนไขจะพ้นและไล่ไปอีก 5-6 ศอก ไม่เป็นการขู่ตามมาตรา 392 แต่ต่อมาจึงมีกรณีที่ศาลวินิจฉัยว่า ศ. ถือผิดตรงเข้ามาจะแทง ม. ม.ว่าผมไม่สู้และวิ่งหนีแสดงว่า ม. กลัวภัยที่จะเกิดเป็นความผิดตามมาตรา นี้ แต่รวมเป็นส่วนหนึ่งของการพยายามทำร้ายร่างกาย (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 40/2509) การกระทำ ตามมาตรา 392 ต้องเกิดผล คือ กลัวหรือตกใจ แต่ไม่จำเป็นต้องเกิดผลต่อไปถึงยอมให้ทำอะไร ดังมาตรา 309 ถ้าขู่แต่ไม่กลัวไม่ตกใจก็ไม่ลงโทษฐานพยายามเพราะยกเว้นตามมาตรา 105 ผู้เสียหายกลัวหรือไม่ ดูที่ พฤติการณ์แม้จะบอกว่าไม่กลัวตามพฤติการณ์ที่จำเลยกับพวกเข้าไปในเคหสถานของผู้เสียหายเวลา เที่ยงคืน ใช้อาวุธขู่ผู้เสียหายมิให้เกี่ยวข้องห้ามปราม การกระทำของจำเลยกับพวก โดยปกติย่อมทำให้เกิดความกลัวหรือความตกใจ และผู้เสียหายไม่กล้าขัดขืนยอมปฏิบัติตามที่ขู่เข็ญแสดงว่า การขู่เช่นนั้นทำให้ผู้เสียหายเกิดความกลัวแล้วจึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 แม้การขู่จะไม่สามารถทำร้ายได้จริง ถ้าเกิดผลคือ ผู้ถูกขู่กลัวก็เป็นความผิด เช่นใช้ปืนไม่มีกระสุนขู่จะยิง แต่ผู้ถูกขู่ เชื่อว่ามีกระสุนดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษกรณีที่บุคคลนำเอาสิ่งเทียมอาวุธปืน เช่น ปืนที่ใช้เพื่อการศึกษา ปืนที่เป็นของเล่น หรือปืนที่เป็นของรางวัลมิใช่ ใช้เพื่อเก็บสะสมนำไปใช้ผิด วัตถุประสงค์จะมีโทษตามประมวลกฎหมายอาญา ไม่ว่าจะเป็นการกระทำความผิดหรือไม่ก็เป็นความผิดลหุ โทษฐานทำให้บุคคลอื่นเกิดความกลัวหรือตกใจซึ่งมีโทษน้อยมากเมื่อเทียบกับการนำอาวุธปืนจริงไป ใช้ในการก่อเหตุทางอาญาทั้งนี้กระทรวงมหาดไทยเคยมีหนังสือหารือ ถึงสำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกา (เรื่องเสร็จที่ 846/2551)

นอกจากนี้กฎหมายของต่างประเทศเป็นวิธีหนึ่ง ที่จะช่วยให้ทราบถึงความแตกต่างกับ กฎหมายของไทยในประเด็นต่าง ๆ และสามารถประเมินได้ถึงผลที่เกิดขึ้นจากการใช้กฎหมายใน

ประเทศนั้น ๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำมาปรับปรุงแก้ไขกฎหมายของไทย การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกศึกษากฎหมายของประเทศที่มีการเล่นกีฬาปีปิกันและฟันด์บอล ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สหพันธรัฐมาเลเซีย โดยจะศึกษาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน รายละเอียดต่อไปนี้

3.2 กฎหมายควบคุมปีปิกันของสหรัฐอเมริกา

3.2.1 หลักการและเหตุผลของกฎหมาย

สหรัฐอเมริกามีแนวทางการควบคุมที่ผ่อนคลายนมาก เนื่องจากเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์การต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพมาโดยตลอด กฎหมายของสหรัฐอเมริกาไม่สามารถจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนเกินกว่าความจำเป็นในการปกครองประเทศ ทั้งยังกำหนดการมีอาวุธของประชาชนเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานตามรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญบทแก้ไขที่ 2 สิทธิในกองทหารอาสาสมัคร บัญญัติ “กองทหารอาสาสมัครซึ่งมีการจัดระเบียบอย่างดีเป็นสิ่งจำเป็นต่อความมั่นคงของรัฐเสรีจะตัดสิทธิของประชาชนที่จะมีและถืออาวุธมิได้” บทแก้ไขนี้ได้เขียนขึ้นเพื่อคุ้มครองมลรัฐและกองทหารอาสาสมัครประจำท้องถิ่น ให้พ้นจากอำนาจของรัฐบาลกลางและได้เป็นที่ตกลงกันมานานแล้ว บทแก้ไขนี้กำหนดขึ้นไว้เพื่อป้องกันการแทรกแซงของรัฐบาลกลางในกองทหารอาสาสมัคร มิใช่เป็นการรับประกันว่าพลเมืองแต่ละคนมีสิทธิที่จะมีอาวุธไว้ในครอบครอง หรือถืออาวุธ ดังนั้น จึงความเห็นกันว่าบทแก้ไขนี้ไม่ได้ผูกมัดมลรัฐ

ในการวางระเบียบเกี่ยวกับอาวุธปืน ศาลสูงสุดได้ให้ข้อสังเกตไว้ในคดีของ *United States v. Cruikshank*³³ ว่า บทแก้ไขที่ 2 ไม่ได้รับประกันสิทธิของเอกชนใด ๆ ที่มีหรือใช้อาวุธปืน รัฐบาลกลางมีสิทธิที่จะเก็บภาษีและวางระเบียบข้อบังคับเช่นนั้น ไม่ขัดกับบทแก้ไขที่ 2 อย่างไรก็ตาม ระเบียบเกี่ยวกับอาวุธปืนก็เหมือนกับกฎหมายของรัฐบาลกลางอื่น ๆ คือจะต้องเป็นตามกระบวนการที่ขบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ประวัติศาสตร์การต่อสู้เพื่อป้องกันสิทธิในดิน รวมตลอดถึงทรัพย์สินและความปลอดภัยในชีวิตร่างกาย ยิ่งทำให้การมีอาวุธปืนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับสังคมสหรัฐอเมริกา ดังนั้น ประชาชนในสหรัฐอเมริกาจึงมีความรู้สึ้อยู่ตลอดเวลาว่า การมีอาวุธปืนเป็นสิทธิพื้นฐานของบุคคลเพียงแต่ยอมให้รัฐเข้ามาควบคุมได้บางส่วน เพื่อความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของสังคมส่วนรวมเท่านั้น

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนตามกฎหมาย “พระราชบัญญัติควบคุมอาวุธปืน 1968” บัญญัติขึ้นโดยวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรของสหรัฐอเมริกา สภานิติบัญญัติของสหรัฐอเมริกาประกาศจุดมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินี้คือเพื่อสนับสนุนผู้บังคับใช้กฎหมายกลาง กฎหมายมลรัฐ และกฎหมายท้องถิ่น ในการต่อสู้กับอาชญากรรมและความรุนแรง พระราชบัญญัตินี้มิได้มีจุดประสงค์ที่จะเพิ่มภาระหรือจำกัดแก่ผู้เคารพกฎหมายในการขอมิ ครอบครอง หรือใช้อาวุธในการล่าสัตว์ กีฬา ป้องกันตัวหรือกิจกรรมอื่น ๆ นอกจากจะมีเหตุผลจำเป็นที่จะส่งเสริมบังคับใด ๆ นอกจากจะมีเหตุผลจำเป็นที่จะส่งเสริมการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้

³³ *United States v. Cruikshank* (Suprem Court, 1875)

บุคคลและใครก็ตาม หมายถึง รวมบุคคลใด ๆ นิติบุคคล บริษัท สมาคม องค์กร ห้างหุ้นส่วน
จำกัด หรือบริษัทที่มีผู้ลงทุนร่วมกัน

อาวุธ หมายถึง (A) อาวุธใด (รวมทั้งปืนอัดลม) ที่จะหรือถูกออกแบบ หรือถูกดัดแปลงไปเพื่อ
ปล่อยหรือยิงวัตถุด้วยการจุดระเบิด (B) กรอบหรือภาชนะของอาวุธนั้น ๆ (C) เครื่องดับเสียงหรือ
เครื่องเก็บเสียงของอาวุธปืนหรือ (D) สิ่งประดิษฐ์เพื่อการทำลายใด ๆ คำดังกล่าวไม่รวมถึงอาวุธปืน
โบราณ

ปืนล่าสัตว์ (Shotgun) หมายถึง อาวุธที่ถูกออกแบบ ดัดแปลง ทำขึ้นหรือทำใหม่ และมี
เจตนาที่จะใช้ยิงในป่าและถูกออกแบบหรือดัดแปลงและทำขึ้นหรือทำใหม่ให้ใช้พลังงานจากวัตถุ
ระเบิดในปลอกกระสุน ผ่านปากกระบอกเรียบทำการยิงจำนวนมาก หรือการปล่อยกระสุนเดียว
สำหรับแต่ละครั้งที่เหนี่ยวไก

ปืนล่าสัตว์ลำกล้องสั้น (Shot- Barreled shotgun) หมายถึง ปืนล่าสัตว์ ที่มีลำกล้องสั้นกว่า
18 นิ้ว หรือหลายลำกล้อง และอาวุธใด ๆ ที่ทำจากปืนล่าสัตว์ (ไม่ว่าจะทำโดยการดัดแปลง
แก้ไข หรืออื่น ๆ) หากอาวุธนั้นถูกแก้ไขให้มีความยาวทั้งหมดน้อยกว่า 26 นิ้ว

ปืนไรเฟิล (Rifle) หมายถึง อาวุธที่ถูกออกแบบ ดัดแปลง ทำขึ้นหรือทำใหม่และเจตนาจะใช้
ยิงในป่า และถูกออกแบบหรือดัดแปลงและทำขึ้นหรือทำใหม่ให้ใช้พลังงานจากวัตถุระเบิดในกล้องดิน
ระเบิดหรือโลหะเพื่อยิงกระสุนนัดเดียวผ่านปากกระบอกปืนไรเฟิลในการเหนี่ยวไกแต่ละครั้ง

ปืนไรเฟิลลำกล้องสั้น (Shot- Barreled Rifle) หมายถึง ปืนไรเฟิลที่มีลำกล้องสั้นกว่า 16 นิ้ว
หนึ่งหรือหลายลำกล้อง และอาวุธใด ๆ ที่ทำจากปืนไรเฟิล (ไม่ว่าจะทำโดยการดัดแปลง แก้ไข หรือ
อื่น ๆ) หากอาวุธนั้นถูกแก้ไขให้มีความยาวทั้งหมดน้อยกว่า 26 นิ้ว

ตัวแทนจำหน่าย (Dealer) หมายถึง (A) บุคคลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจขายส่งหรือขายปลีก
อาวุธปืน (B) บุคคลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการซ่อมอาวุธปืนหรือการทำหรือการประกอบลำกล้อง
พิเศษ พานท้ายของปืน หรือกลไกปืนให้กับอาวุธปืน (C) บุคคลใด ๆ ที่เป็นผู้รับจ่านำ คำว่า ผู้แทน
จำหน่ายที่ได้รับอนุญาต หมายถึงผู้แทนจำหน่ายใด ๆ ที่ได้รับอนุญาตตามข้อกำหนดในบทนี้

ปืนไรเฟิลกึ่งอัตโนมัติ (Semiautomatic Rifle) หมายถึง ปืนไรเฟิลที่สามารถยิง ซึ่งไม่ต้อง
บรรจุกระสุน โดยใช้พลังงานของตลับลูกปืน ในการถอดตลับและบรรจุกระสุนรอบใหม่และต้องอาศัย
การเหนี่ยวไกเพียงยิงแต่ละตลับ

ปืนสั้น (Handgun) (A) อาวุธปืนที่มีพานท้ายและถูกออกแบบให้สามารถถือและยิงได้ด้วยมือ
เดียว (B) ชิ้นส่วนใด ๆ ที่สามารถประกอบเป็นอาวุธ (A) ได้

การขออนุญาต มาตรา 923

(a) ไม่มีบุคคลใดจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจนำเข้า ผลิตหรือจัดจำหน่าย
อาวุธปืน หรือนำเข้า ผลิตหรือจัดจำหน่ายกระสุน จนกว่าจะได้สมัครและได้รับ
อนุญาต จากคณะกรรมการให้กระทำการดังกล่าวได้

ใบสมัคร เป็นไปตามรูปแบบและประกอบด้วย ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับ
พิจารณาความเหมาะสมที่จะได้รับใบอนุญาตตามที่คณะกรรมการระบุไว้เท่านั้น
รวมทั้งมีรูปถ่าย และลายพิมพ์นิ้วมือของผู้สมัครด้วย ผู้สมัครแต่ละคนต้องเสีย

ค่าธรรมเนียมในการรับใบอนุญาตและต้องเสียค่าธรรมเนียมที่แยกออกมาอีกส่วนหนึ่งสำหรับแต่ละธุรกิจที่ผู้สมัครทำอยู่

(b) บุคคลใด ๆ ที่ต้องการเป็นนักสะสม ที่ได้รับอนุญาตต้องสมัครขอใบอนุญาตนั้นจากคณะรัฐมนตรี

ใบสมัคร เป็นไปตามรูปแบบและประกอบด้วยข้อมูลที่จำเป็นสำหรับพิจารณาความเหมาะสม ที่จะได้รับอนุมาตราที่ระบุในข้อกำหนด ค่าธรรมเนียมสำหรับใบอนุญาตดังกล่าวคือ \$ 10 ต่อปี ใบอนุญาตภายใต้อนุมาตรานี้จะใช้กับธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับของหายากหรือโบราณวัตถุ

ผู้มีอำนาจในการอนุญาต มาตรา 923 (a) ไม่มีบุคคลใด จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจนำเข้าผลิต หรือจัดจำหน่ายอาวุธปืน หรือนำเข้า ผลิตหรือจัดจำหน่ายกระสุน จนกว่าจะได้สมัครและได้รับใบอนุญาตจากคณะรัฐมนตรีให้กระทำการดังกล่าวได้

การเพิกถอนใบอนุญาต มาตรา 923 (e) คณะรัฐมนตรีอาจเพิกถอนใบอนุญาตที่ออกให้ภายใต้มาตรานี้ หากทราบหรือมีโอกาสได้เห็นว่าผู้ถือใบอนุญาตนั้น มีเจตนาจะฝ่าฝืนข้อกำหนดใด ๆ ในบทนี้หรือกฎเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีระบุไว้ในบทนี้

บทลงโทษ มาตรา 924

(a)

(1) นอกเหนือจากที่ระบุในอนุมาตรานี้ อนุมาตรา (b), (c) หรือ (f) ของมาตรานี้ หรือในมาตรา 929 ใครก็ตาม

(A) จงใจปล่อยเอกสาร หรือแสดงข้อมูลที่บทนี้กำหนดให้เก็บไว้ในบันทึกของผู้ที่ได้รับอนุญาตในบทนี้ ข้อมูลที่ใช้กับใบอนุญาต ข้อยกเว้นหรือการช่วยเหลือ ภายใต้ข้อกำหนดของหน้าที่เป็นเท็จ

(B) จงใจฝ่าฝืนอนุมาตรา (a) (4) (f) (k) (r) (v) หรือ (w) ของมาตรา 922

(C) จงใจนำเข้ามายังสหรัฐอเมริกา หรือครอบครองอาวุธปืน หรือกระสุนปืนที่ฝ่าฝืนมาตรา 922 (1) หรือ

(D) จงใจฝ่าฝืนข้อกำหนดในบทนี้จะถูกปรับภายใต้ title นี้ จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(2) ใครก็ตามจงใจฝ่าฝืนอนุมาตรา (a) (b) (d) (g) (h) (i) (j) หรือ (o) ของมาตรา 922 จะถูกปรับตามที่กำหนดใน title นี้ ถูกจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(3) ผู้แทนจำหน่าย ผู้นำเข้า ผู้ผลิต หรือนักสะสม ที่ได้รับอนุญาตใด ๆ ที่จงใจ

(4) ฝ่าฝืน อนุมาตรา (m) ของมาตรา 922 จะถูกปรับตามที่กำหนดใน title นี้ จำคุกไม่เกิน 1 ปี ทั้งปรับ

(5) ใครก็ตามที่ฝ่าฝืน 922 (g) จะถูกปรับตามที่กำหนด ใน title นี้ถูกจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้ง

จำทั้งปรับ อย่างไรก็ตาม ระยะเวลาจำคุกจะถูกกำหนดภายใต้เงื่อนไขนี้จะไม่เกิดขึ้นพร้อมกับระยะเวลาจำคุกภายใต้ข้อกำหนดของกฎหมายอื่น ยกเว้น กรณีจำคุกไม่เกิน 5 ปี ที่เกิดจาย่อยหน้านี้ การฝ่าฝืนมาตรา 922 (g) ถือว่าเป็นการลงโทษสถานของ

(6) ใครก็ตามที่จงใจฝ่าฝืนอนุมาตรา (s) หรือ (t) ของมาตรา 922 จะถูกปรับตามที่กำหนดใน title นี้จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(b) ใครก็ตามตั้งใจกระทำความผิดที่มีบทลงโทษเกิน 1 ปี หรือรู้หรือมีเหตุอันน่าเชื่อถือว่าจะถูกจำคุกเกิน 1 ปี จากข้อคดีนั้นทำการขนส่งเรือ ขนส่ง หรือรับอาวุธปืน หรือกระสุนปืนระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศจะถูกปรับตามที่ title นี้กำหนดจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือทั้งจำ ทั้งปรับ

โทษการครอบครองอาวุธปืนและอาวุธอันตรายในสถานที่ราชการ มาตรา 930

(a) นอกเหนือจากที่ระบุในอนุมาตรา () บุคคลใดก็ตามที่จงใจครอบครองหรือแสดงอาวุธปืน หรืออาวุธอันตรายอื่น ๆ ในสถานที่ราชการ (ยกเว้น สถานที่ของศาล) หรือมีความพยายามเท่านั้นจะถูกปรับตามที่ title นี้ กำหนดหรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(b) บุคคลใดก็ตามจงใจหรือพยายามครอบครอง หรือแสดงอาวุธปืน หรืออาวุธอันตรายในสถานที่ราชการ โดยมีเวลาใช้อาวุธนั้นก่อคดีอาชญากรรม จะถูกปรับตามที่ title นี้กำหนด หรือถูกจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(c) บุคคลที่ฆ่า หรือพยายามฆ่าบุคคลใด ๆ ในการฝ่าฝืนอนุมาตรา (a) หรือ (b) หรือการปะทะกันกันในสถานที่ราชการที่เกี่ยวข้องกับการใช้อาวุธปืน หรืออาวุธอันตรายจะถูกลงโทษตามที่ระบุในมาตรา 1111, 1112 และ 1113

(d) อนุมาตรา (a) ไม่รวมถึง

(1) การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ ตัวแทน หรือลูกจ้างของประเทศ ของรัฐ

หรือหน่วยงานทางการเมืองที่มีอำนาจตามกฎหมาย ในการเข้าร่วมหรือควบคุมการป้องกัน ตรวจสอบ การสืบสวน หรือการฟ้องร้อง การฝ่าฝืนกฎหมาย ใด ๆ

(2) การครอบครองอาวุธปืนหรืออาวุธอื่น ๆ โดยเจ้าหน้าที่รัฐบาล หรือสมาชิกกองทัพ

ถ้าการครอบครองนั้นได้รับอำนาจตามกฎหมาย

(3) การถืออาวุธปืน หรืออาวุธอันตรายอื่น ๆ ในสถานที่ราชการที่ถูกกฎหมายในกรณีการล่า หรือวัตถุประสงค์อื่นที่ถูกกฎหมาย

(e) (1) นอกเหนือจากที่ระบุใน (2) ใครก็ตามที่จงใจ หรือพยายาม
ครอบครอง หรือแสดงอาวุธ

ปืนในศาล จะถูกปรับตามที่ title นี้กำหนด จำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้ง
ปรับ (2) ตาม (1) ไม่ใช่กับสิ่งที่ระบุใน (1) หรือ (2) ของอนุมาตรา (c)

(f) มาตรานี้ไม่จำกัดอำนาจศาลสหรัฐอเมริกา ในการลงโทษ หรือการ
ประกาศกฎออกคำสั่ง

ข้อจำกัด หรือข้อห้ามในการครอบครองอาวุธในศาล หรือการดำเนินคดี
ตลอดจนบริเวณที่อยู่ในขอบข่ายของอาคารนั้น

3.2.2 หลักกฎหมายควบคุมปืนปืนกันของสหรัฐอเมริกา

ภายใต้กฎหมายของรัฐบาลกลาง ปืนอัดลมเบาไม่จัด เป็นอาวุธปืน และกฎหมายที่นำมาใช้
สำหรับคนทุกเพศทุกวัย ผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปีไม่ได้รับอนุญาตให้ซื้อ ปืนอัดลมเบาผ่านเคาน์เตอร์ใน
ร้านค้า แต่บุคคลใด ๆ ไม่ว่าอายุใดก็สามารถใช้ปืนอัดลมเบาได้ ข้อกฎหมายนี้นำมาใช้เหมือนกัน
ในทุกรัฐ อย่างไรก็ตามในเมืองใหญ่บางเมือง คำจำกัดความของอาวุธปืน หรือ Firearm หมายถึง ปืน
ที่ใช้อย่างสปริง หรืออัดลม ทำให้ปืนอัดลมเบา นำมารวมในข้อกฎหมายของอาวุธปืน ตัวอย่างเช่น ปืน
อัดลมเบา ที่ใช้ในรัฐแคลิฟอร์เนีย สามารถซื้อโดยบุคคลที่มีอายุมากกว่า 18 ปี อย่างไรก็ตามไม่มี
กฎหมายระบุ กำหนดอายุของคนที่ขายปืนอัดลมเบา ที่จะขายปืนอัดลมเบาโดยทั่วไป แล้วของเล่น
ประเภทปืน หรือที่ดูเหมือน หรือปืนเลียนแบบอาวุธปืน จะต้องมองมีส่วนปลายที่ทาสีส้มไว้ระหว่าง
การจัดส่งและการขนส่ง

แม้ว่าปืนอัดลมเบาในประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีขายทั่วไปในขนาด 6mm (0.24in.) หรือมี
ปลายกระบอกปืนสีส้ม เพื่อจำแนกออกจากปืนจริง แต่ก็ไม่ได้ถูกกฎหมายกำหนดจากรัฐบาลกลาง
ผู้ผลิตและผู้นำเข้า อาจอ้างถึง ส่วนที่ 272 ของ หัวข้อที่ 15 กฎระเบียบของรัฐบาลกลาง ในเรื่อง
การค้าต่างประเทศ (15 CFR 272) ซึ่งบัญญัติว่า “ต้องไม่มีบุคคลใด ที่ผลิต เข้าสู่การพาณิชย์ทางเรือ
ทางการขนส่ง หรือรับของเล่นใด ๆ ที่มีลักษณะเหมือน หรือเลียนแบบอาวุธปืนโดยไม่มีการทำ
เครื่องหมายตามที่ระบุไว้ สิ่งนี้อาจรวมถึงการทำปลายกระบอกปืนให้มีสีส้ม ปลั๊กกระบอกปืนสีส้ม
การทาสีสลับด้านนอกของปืนของเล่น หรือโครงปืนที่ทำจากวัสดุใส อย่างไรก็ตามข้อจำกัดเหล่านี้
ไม่ได้นำไปใช้กับ” ปืนบีบีแบบเก่า ปืนอัดลม หรือปืนแบบใช้สปริง หรือทั้งหมดรวมกัน ดังนั้น การใช้
ภาษาเช่นนี้ ทำให้ปืนอัดลมเบา ได้รับการยกเว้น จากข้อกำหนดนี้ทำให้มีการระบุไว้ใน หมวดเดียวกับ
ปืนบีบี ปืนกระสุนแบบกลม ปืนลม และปืนเพนต์บอล ทำให้ไม่มีผู้ขายรายใด ที่ขาย หรือผลิต ปืนโดย
มีปลายกระบอกสีส้ม และส่วนมากก็จะผลิตในแบบเลียนแบบอาวุธปืนจริง เครื่องหมายการค้าของ
ปืนอัดลมเบาจะต้องเอาออก หากผู้ผลิตไม่มีใบอนุญาตการผลิตปืนจริง ตัวอย่างเช่น Classic Army มี
ข้อตกลงย่อย ActionSportGames® A/ S (ASG) ถือสิทธิทั่วโลกสำหรับ Armalite และอื่น ๆ ดังนั้น
เครื่องหมายการค้าสามารถอยู่ในอาวุธปืนของ Armalite ได้ ทางปฏิบัติการบังคับใช้กฎหมายอาจจะ
ใช้ได้ หรือพลาดไป บุคคลหนึ่งอาจได้รับปืน ที่ไม่มีใบอนุญาตผ่านด่านศุลกากรด้วยเครื่องหมายการค้า
ขณะที่ปืนที่ได้รับใบอนุญาตอาจถูกยึดที่ด่านศุลกากรได้ ในช่วงต้นปี 2007 สภาผู้แทนราษฎร
สหรัฐอเมริกา มีมติที่จะอนุญาตการนำเข้า และต้องมีเครื่องหมายการค้า แม้จะไม่มีข้อตกลงที่สำเร็จ

ระหว่าง ผู้ผลิตอาวุธปืนจริง และผู้ผลิตปืนเลียนแบบ นอกจากนี้ยังมีความคล้ายคลึงกันระหว่างปืนแท้ และอาวุธปืนอัดลมแบบเลียนแบบ ที่เกือบจะทำให้บุคลากรที่มีการบังคับใช้กฎหมายท้องถิ่น ถ้าปืนอัดลมแบบจะดำเนินการอย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ

จากสถิติการก่ออาชญากรรมโดยใช้อาวุธได้เพิ่มสูงขึ้น กฎหมายระดับรัฐได้ถูกเสนอขึ้นโดย Brady Bill ในปี ค.ศ.1993 ได้มีการกำหนดมาตรการในการซื้ออาวุธชนิดต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการซื้ออาวุธระหว่างรัฐด้วยกันเองหรือรัฐกับประชาชน ต้องรอรระยะเวลาในการพิจารณาที่กำหนดเวลา 5 วัน ต่อมาในปี ค.ศ.1994 ได้มีกฎหมายป้องกันอาชญากรรม บัญญัติห้ามมิให้สร้าง นำเข้า หรือมีไว้ในครอบครองอาวุธปืนร้าย และมีการปรับปรุงเรื่อยมาจนกระทั่งปี 1998 ได้มีการบัญญัติหลักกฎหมายอาวุธปืนของสหรัฐอเมริกา (Gun Control 1968) ได้ให้ความหมายของอาวุธปืนว่า อาวุธปืน หมายถึงอาวุธใด ๆ รวมทั้งปืนอัดลมที่จะหรือถูกออกแบบหรือถูกดัดแปลงไป เพื่อปล่อยหรือยิงวัตถุด้วยการจุดระเบิดรวมทั้งกรอบหรือภาชนะของอาวุธนั้น ๆ เครื่องดับเสียง หรือเครื่องเก็บเสียงของอาวุธปืนหรือสิ่งประดิษฐ์เพื่อการทำลายใด ๆ คำดังกล่าวไม่รวมถึงอาวุธปืนโบราณ จากหลักกฎหมายอาวุธปืนของสหรัฐอเมริกาจะเห็นได้ว่าสหรัฐอเมริกามีการกำหนดแน่ชัดว่า หากจะเป็นอาวุธปืนได้นั้นต้องสามารถปล่อยหรือยิงวัตถุด้วยการระเบิดได้ไม่ว่าจะเป็นปืนอัดลม หรือปืนของเล่นหากถูกดัดแปลงให้สามารถยิงหรือปล่อยวัตถุด้วยการระเบิดได้ก็ถือว่าเป็นอาวุธปืน ซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักที่สำคัญที่สุดของการเป็นอาวุธปืนตามกฎหมายนี้

เมื่อนำสาระสำคัญของกฎหมายอาวุธปืนของสหรัฐอเมริกาเรื่องความหมายของอาวุธปืนเพื่อวิเคราะห์เรื่องของปืนอัดลมจะเห็นได้ว่าปืนอัดลมแบบที่ใช้ในยุทธภพไม่ถือว่าเป็นอาวุธปืนตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา เนื่องจากปืนอัดลมแบบใช้แรงลมในการปล่อยหรือยิงวัตถุเท่านั้นไม่สามารถปล่อยหรือยิงวัตถุได้ด้วยการระเบิด ปืนอัดลมแบบที่ใช้ในยุทธภพจึงไม่ถือเป็นอาวุธปืนตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา กฎหมายของสหรัฐอเมริกามีความชัดเจนในเรื่องการกำหนดว่า ให้สิ่งใดเป็นอาวุธปืน เนื่องจากกฎหมายของสหรัฐอเมริกาจะคำนึงถึงว่าสิ่งที่จะเป็นอาวุธปืนได้จะต้องมีานุภาพรุนแรงจนสามารถทำอันตรายสาหัสต่อร่างกายมนุษย์ได้จึงจะถือว่าเป็นอาวุธปืน

ข้อกำหนดในแต่ละท้องถิ่น

แคลิฟอร์เนีย ถือว่าเป็นเรื่องผิดกฎหมายที่จะขาย ปืนอัดลมแบบ/ปืนบีบี ให้กับผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพ่อแม่ และปืนอัดลมแบบทุกกระบอก จะต้องมีการติดปลายกระบอกสี่เหลี่ยมสำหรับการขายและการขนส่ง นอกจากนี้ในปี ค.ศ.2016 ปืนอัดลมแบบ ต้องติดไฟฟลูออเรสเซนต์ตรงที่เหนียวไก และด้ามจับ (ด้วยข้อกำหนดเพิ่มเติม สำหรับปืนไรเฟิล หรือปืนยาว) ระหว่างปี ค.ศ. 1987 ในนิวยอร์กซิตี พบว่า มีการใช้ปืนเลียนแบบ หรือปืนของเล่น มากกว่า 1400 กระบอกมาประกอบ ความผิดทางอาญา ที่ถูกยึดโดยตำรวจมหานครนิวยอร์ก; ประมาณร้อยละ 80 เพิ่มขึ้นจาก 4 ปี ก่อนหน้านั้นบนพื้นฐานของความตั้งใจที่จะออกกฎหมาย เพื่อรับมือกับปริมาณที่เพิ่มขึ้นของการกระทำผิดทางอาญา ที่เกี่ยวข้องกับปืนของเล่น หรือปืนเลียนแบบบนนครนิวยอร์กแนะนำแนวทางใหม่ เพื่อ ควบคุมการผลิต การนำเข้า การจัดจำหน่ายและ การขาย ปืนเลียนแบบดังกล่าว โดยกำหนดว่า ปืนของเล่น หรือปืนเลียนแบบ จะต้องทำจาก พลาสติกใสหรือสีสด นอกจากนี้ นครนิวยอร์กทำให้การครอบครองปืนพก หรือปืนไรเฟิล หรืออุปกรณ์ที่คล้ายกัน ที่มีการยิงด้วยการใช้สปริง หรือการอัด

อากาศ เป็นเรื่องผิดกฎหมาย หากไม่มีใบอนุญาตที่ต้องดูข้อกำหนด การกำกับดูแล นครนิวยอร์ก ชิตี 10-131 (ข) และข้อกำหนด บริหารจัดการ นครนิวยอร์กชิตี 10-131 (ง) (1) (ก). [58]

1. กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของนิวยอร์ก

ต้องการของเล่นที่แท้จริง หรืออาวุธเลียนแบบที่ทำขึ้นด้วยพลาสติกที่มีสีสดใส เมืองนิวยอร์ก ทำการครอบครองอาวุธปืน หรือไรเฟิล หรือเครื่องมือที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งอำนาจที่เหมาะสม ไม่เป็นไปตามกฎหมายที่ไร้ใบอนุญาต ดูประมวลกฎหมายการบริหารเมืองนิวยอร์ก 10-131 (b) และประมวลกฎหมายการบริหารเมืองนิวยอร์ก 10-31 (ง) (1) (a)

2. กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐมิชิแกน

กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐมิชิแกน ยอมรับการซื้อปืนแอร์ซอฟต์กัน อย่างไรก็ตาม พวกมันต้องมีปลอกสีส้มบนปลายกระบอกปืน

3. กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐเท็กซัส

กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐเท็กซัส ยอมรับปืนแอร์ซอฟต์กันให้เป็นเจ้าของแต่ว่า ในหลายเมืองต้องการปืนแอร์ซอฟต์กันชั่วคราวเท่านั้น ขณะที่ภายนอกเมืองจำกัด

4. กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐอิลลินอยส์

กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐอิลลินอยส์ พิจารณาการขนส่งหรือการจำหน่ายปืนแอร์ซอฟต์กันที่ผิดกฎหมาย ทำให้ถูกกฎหมายตอนนี้เพื่อเปลี่ยนปลอกสีส้มของปืนแอร์ซอฟต์กัน

5. กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐมินเนโซต้า

กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐมินเนโซต้า เป็นเรื่องผิดกฎหมายสำหรับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปี ที่จะครอบครองปืนแอร์ซอฟต์กัน แม้แต่อยู่ภายใต้การตรวจสอบของผู้ปกครอง หรือผู้ใหญ่ และเป็นเรื่องผิดกฎหมายสำหรับเด็กคนอื่นที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ที่จะซื้อปืนแอร์ซอฟต์กัน โดยไม่ได้รับการอนุญาตจากผู้ปกครอง เมืองเซนต์ปอลและมินเนโพลิส ปืนแอร์ซอฟต์กันไม่สามารถที่นำมาใช้ในภาครัฐไม่ว่ากรณีใด ๆ ก็ตาม ปืนแอร์ซอฟต์กันไม่สามารถนำมาใช้ในที่สาธารณะได้ มันเป็นเรื่องถูกกฎหมายที่จะครอบครองปืนแอร์ซอฟต์กันในเมืองเหล่านี้ได้นานเท่ากับที่พวกมันถูกขนส่งมา

6. กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐอาร์คันซอ

รัฐอาร์คันซอ ได้ผ่านพระราชบัญญัติ ให้ควบคุมปืนแอร์ซอฟต์กัน พระราชบัญญัติแจ้งว่าอาวุธเลียนแบบเหล่านี้ เป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยของบุคคล เนื่องด้วยเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายไม่สามารถกำหนดได้ว่าอาวุธเป็นของจริงหรือไม่ พระราชบัญญัติไม่ได้ควบคุมอาวุธเลียนแบบ (รวมถึงปืนแอร์ซอฟต์กัน) ซึ่งใส่สีส้มให้มากกว่าสีดำ น้ำตาล ฟา เงิน หรือโลหะ ไม่ใช่อาวุธเลียนแบบซึ่งสร้างขึ้นด้วยวัสดุโปร่งแสงหรือโปร่งใส กำหนดรายละเอียดของอาวุธให้ทุกคนได้ทราบ

กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐอาร์คันซอ

รัฐบัญญัติเพื่อคุ้มครองสุขภาพ ความปลอดภัยและสวัสดิภาพของประชาชนรัฐอาร์คันซอ โดยลดความเป็นไปได้ที่อาวุธปืนเทียมจะถูกรับผิดว่าเป็นของจริงและเพื่อวัตถุประสงค์อื่น (ชื่อรอง รัฐบัญญัติอาร์แคนซอว่า ด้วยอาวุธปืนเทียมสำหรับเด็ก (The Arkansas Children's Imitation Firearm Act)) การประชุมสามัญแห่งรัฐอาร์คันซอให้บังคับใช้กฎหมายต่อไปนี้

มาตรา 1 การประชุมสามัญเห็นว่า

(1) เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่โรงเรียน และบุคคลอื่น เข้าใจผิดว่าอาวุธจำลอง (Replica Weapons) ซึ่งเด็กถือเอาไว้เป็นอาวุธจริงยอมทำให้สุขภาพและความปลอดภัยของชาวอาร์คันซอตกอยู่ในภาวะเสี่ยง

(2) พลเรือน รวมทั้งเด็ก ถูกฆ่าตายในรัฐอาร์คันซอและในรัฐอื่น ๆ เมื่อปืนของเล่น (Toy Gun) ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นปืนจริง หรือปืนจริงถูกเข้าใจผิดว่าเป็นของเล่น

(3) มีความเสี่ยงที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะถูกเจ้าหน้าที่ยิง เนื่องจากเจ้าหน้าที่ไม่สามารถระบุรูปแบบอาวุธที่ชัดเจน

(4) เป็นการเสียเวลาและทรัพยากรในการต้องส่งหน่วยแก้ไขสถานการณ์ด้านอาวุธ (Armed Response Team) เข้าดูเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับอาวุธเทียม

มาตรา 2 ให้แก้ไขประมวลกฎหมาย (Code) รัฐอาร์คันซอ ลักษณะ (Title) 20 หมวด 27 โดยเพิ่มเติมอนุมาตรา ซึ่งมีใจความ ดังนี้

20-27-2101 นิยาม

(a) คำว่า “อาวุธเทียม” ตามที่ใช้ในมาตรานี้หมายถึงของเล่นซึ่งมีสภาพเหมือนทุกประการ (Identical in Appearance) กับอาวุธปืนของจริง ที่สร้างขึ้น ออกแบบ และผลิตขึ้นหลัง ค.ศ.1898 ได้แก่

- (1) ปืนอัดแก๊ส (Air-soft gun)
- (2) ปืนจำลอง (Replica nonguns)
- (3) ปืนฉีดน้ำ (Water gun)

(b) “อาวุธปืนเทียม” ไม่ได้หมายรวมถึง

(1) อาวุธปืนโบราณจำลองเพื่อการสะสมและใช้จริงไม่ได้ (Nonfiring) ที่สร้างขึ้นก่อน ค.ศ.1898

(2) ปืนบีบีแบบดั้งเดิม (Traditional BB) ปืนเพนต์บอล หรือปืนยิงกระสุนเพลเล็ต (Pellet-firing Air Guns) ซึ่งใช้แรงดันอากาศในการยิงกระสุน หรือ

(3) เครื่องมือ (Device)

(A) ซึ่งปลั๊กแข็งสีส้ม (Orange Solid Plug) หรือรางปืนยึดติดโดยถาวรกับปลายของลำกล้องปืน (Muzzle end) หรือลำกล้องปืน (Barrel) ที่มีความลึกไม่เกินกว่า 16 มิลลิเมตร

(6 มิลลิเมตร)

(B) ซึ่งพื้นผิวภายนอกทั้งหมดเป็นสีอื่น นอกเหนือจากสีดำ สีน้ำตาล สีน้ำเงิน หรือสีโลหะ

(C) ซึ่งสร้างขึ้นด้วยวัสดุโปร่งใส (Transparent) หรือกึ่งโปร่งแสง

(Translucent) ที่ช่วยให้สามารถสังเกตเห็นส่วนประกอบทั้งหมด (Complete Contents) ของเครื่องมือได้

20-27-2102 ห้ามจำหน่ายอาวุธปืนเทียม

บดลงโทษ

(a) การขายหรือการเสนอขายอาวุธปืนเทียมภายในรัฐนี้ ไม่ว่าทางไปรษณีย์หรือโดยวิธีการอื่นใดก็ตาม ถือว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย ยกเว้น ตามที่อนุมาตรา

(b) ของมาตรานี้กำหนดไว้

(b) บุคคลสามารถขายหรือเสนอขายปืนเทียม ถ้าเครื่องมือดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อ

(1) การส่งออกระหว่างรัฐ (Interstate) หรือไปต่างประเทศ

(2) การใช้งานโดยชอบด้วยกฎหมายในการสร้างภาพยนตร์

(3) การใช้งานในการแข่งขันกีฬาหรือการแข่งขันที่ได้รับการรับรองหรือมีกติกากำหนด

(4) การใช้งานในกิจการกลาโหมในทางการทหารหรือพลเรือน หรือพิธีการ (Ceremonial Activity) หรือ

(5) การจัดแสดงสาธารณะ (Public Display) ที่ได้รับอนุญาตจากโรงเรียนรัฐ หรือเอกชน (Public or Private Schools)

(c) ให้อัยการระดับนคร (City Attorney) หรือ อัยการผู้ฟ้องคดี (Prosecuting Attorney) นำคดีผู้ละเมิดอนุมาตรา (a) เข้าพิจารณา โดยมีระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันดอลลาร์สหรัฐ (1,000 ดอลลาร์สหรัฐ) สำหรับการละเมิดแต่ละกรณี

7. กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐโรดไอแลนด์

กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐโรดไอแลนด์รัฐบัญญัติว่าด้วยความผิดทางอาญา

กีฬาฟันด์บอล

มาตรา 1 ให้แก้ไขมาตรา 11-47-42 ของกฎหมายทั่วไป (General Laws) ในหมวด (Chapter) 11-47 ที่มีชื่อเรียกว่า “อาวุธ” ดังนี้

11-47-42 ห้ามใช้อาวุธอื่นใดนอกจากอาวุธปืน (Firearms)

(a) (1) ห้ามบุคคลใดถือ หรือครอบครอง หรือพยายามใช้อุปกรณ์ หรืออาวุธ เรียกโดยทั่วไปว่า กระบอง (Blackjack), หน้าไม้ (Slingshot), ไม้ตะบองของตำรวจ (Billy), กระบองแซนด์ คลับ (Sandclub), ถุงทราย (Sandbag), สนับโลหะ (Metal Knuckles), ถุงมือ (Slap Glove), กระบองสั้น (Bludgeon), ปืนชอตไฟฟ้า (Stungun) หรือที่เรียกกันว่าอาวุธ “กังฟู” (Kung-Fu Weapons) เพื่อทำร้ายบุคคลอื่นและห้ามบุคคลใดถือหรือครอบครอง กริช (Dagger), ดาบสั้นสองคม

(Dirk), มีดสั้น (Stiletto), ไม้ตะพดซ่อนดาบ (Sword-in-Cane), มีดโบว์ (Bowie Knife) หรืออาวุธที่คล้ายคลึงกันที่ใช้ฟันหรือแทงผู้อื่น โดยมีเจตนาไม่ชอบด้วยกฎหมายเพื่อทำร้ายผู้อื่น และห้ามบุคคลใดสวม หรือถือด้วยวิธีปิดบังซ่อนเร้นซึ่งอุปกรณ์หรืออาวุธดังกล่าว หรือมีดโกน (Razor) หรือมีดชนิดใดก็ตามที่มีใบมีด (Blade) ยาวเกินสาม นิ้ว โดยวัดจากด้ามจับซึ่งใบมีดปักอยู่จนถึงปลายใบมีด หรืออาวุธอื่นใดเป็นชนิดหรือมีคุณสมบัติเดียวกันนี้ ห้ามบุคคลใดถือ หรือครอบครอง หรือพยายามใช้ปืนเพนต์บอล (Paintball Gun) ทำร้ายผู้อื่น เว้นแต่จะเป็นไปตามที่มาตรา

11-47-63 และ 11-47-64 กำหนด ผู้ใดละเมิดสิ่งที่ 65 อนุมาตรานี้ (Subsection) กำหนดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันดอลลาร์สหรัฐ (1,000 ดอลลาร์สหรัฐ) หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ยึดอาวุธที่ตรวจพบ

(2) ในระหว่างที่ถูกจำคุกในเรือนจำผู้ใหญ่ (Adult Correctional Institutions) บุคคลใด

ที่ละเมิดสิ่งที่อนุมาตรานี้กำหนด ต้องระวางโทษปรับไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันดอลลาร์สหรัฐ (1,000 ดอลลาร์สหรัฐ) แต่ไม่เกินสามพันดอลลาร์สหรัฐ (3,000 ดอลลาร์สหรัฐ) หรือจำคุกไม่ต่ำกว่าหนึ่งปีแต่ไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ยึดอาวุธที่ตรวจพบ

(b) ห้ามบุคคลจำหน่ายให้กับผู้มีอายุต่ำกว่า 18 ปี โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์

อักษรจากผู้ปกครองของผู้เยาว์ (Minor's Parent) หรือผู้ปกครองผู้เยาว์โดยชอบด้วยกฎหมาย (Legal guardian) ซึ่งระเบิดกลิ่นเหม็น (Stink Bomb), กระบอง (Blackjack) หน้าไม้ (Slingshot), ไม้ตะบองตำรวจ (Bill), กระบองแซนด์คลับ (Sand club), ถุงทราย (Sandbag), สนับโลหะ (Metal knuckles), ถุงมือ (Slap Glove), กระบองสั้น (Bludgeon), ปืนชอตไฟฟ้า (Stun gun), ปืนเพนต์บอล (Paintball Gun) หรือเรียกโดยทั่วไปว่าอาวุธ "กังฟู" (Kung-Fu Weapons), กริช (Dagger), ดาบสั้นสองคม (Dirk), มีดสั้น (Stiletto), ดาบที่อยู่ในฝัก (Sword-in-cane), มีดโบว์ (Bowie Knife), หรือมีดโกน (Razor) หรือมีดชนิดใดก็ตามที่มีใบมีด (Blade) ยาวเกินกว่าสาม (3) นิ้ว ตามที่อนุมาตรา (a) อธิบายไว้ หรือดาวหลายแฉก (Multi-pronged Star) มีปลายแหลมคม ที่ออกแบบเพื่อใช้เป็นอาวุธ ซึ่งเรียกกันโดยทั่วไปว่า ดาวกระจายแบบจีน (Chinese Throwing Star) ยกเว้น ผู้สอนศิลปะป้องกันตัวและได้รับอนุญาตตามมาตรา 5-43-1 จึงสามารถถือและครอบครองดาวหลายแฉกที่มีปลายแหลมคมได้ เฉพาะประกอบการสอนเท่านั้น ผู้ใดละเมิดสิ่งที่อนุมาตรานี้กำหนดต้องระวางโทษปรับ ไม่ต่ำกว่า 1,000 ดอลลาร์สหรัฐ แต่ไม่เกิน 3,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่ต่ำกว่า 1 ปีแต่ไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ยึดอาวุธที่ตรวจพบ

มาตรา 2 หมวด 11-47 ของกฎหมายทั่วไปที่มีชื่อว่า “อาวุธ” ให้แก้ไขตาม มาตราต่อไปนี้

11-47-64 การใช้ปืนเพนต์บอล (a) ปืนเพนต์บอลใช้ได้เฉพาะพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการใช้ปืนเพนต์บอลเพื่อนันทนาการ (Recreational Paintball Gun)

(b) ผู้ใช้งานปืนเพนต์บอลเพื่อนันทนาการต้องสวมเครื่องแต่งกายและ แวนตาป้องกันอุบัติเหตุ (Protective Clothing and Eyewear)

(c) ไม่เวลาใดก็ตาม ห้ามขนย้ายปืนเพนต์บอลโดยวางปืนเพนต์บอลไว้ใน ห้างโดยสารของรถยนต์ ขณะทำการขนย้ายปืนเพนต์บอลออกนอกพื้นที่ที่กำหนดไว้ สำหรับการใช้ปืนเพนต์บอลเพื่อนันทนาการ ปืนเพนต์บอลต้องไม่บรรจุกระสุน (Unloaded) ถังบรรจุก๊าซ (Gas Cylinder) ต้องแยกออกจากตัวปืนเพนต์บอล หรือไม่มีก๊าซอยู่ในถัง และต้องบรรจุไว้ในกล่องปิดมิดชิด (Closed Cases) ขณะที่ ทำการขนย้ายโดยถือด้วยตนเองมาตรา 3 รัฐบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้เมื่อผ่านการ เห็นชอบเมื่อพิจารณาลักษณะของปืนเพนต์บอลรูปร่างลักษณะแตกต่างจากปืนจริง ค่อนข้างชัดเจน (ไม่รวมปืนชนิด Woods ball) แต่ปืนเพนต์บอลนั้นมี “โก” ปืน เช่นเดียวกับ บีบีกัน หรือปืนจริง สำหรับข้อแตกต่างปืนเพนต์บอลกับบีบีกัน ซึ่งทั้งสองชนิดนี้เป็นคนละอย่างกัน แม้ว่าจะมีการเป็นกีฬาประเภทประลองยุทธ์ เหมือนกัน และมีกฎที่ใกล้เคียงกัน แต่เพนต์บอลกับบีบีกันจะมีจุดที่ต่างกัน อย่างเห็นได้ชัด ดังนี้

1. ลูกกระสุนเพนต์บอลจะเป็นเจลลาติน เมื่อโดนยิงไปกระทบอะไรจะ แตกเป็นสี่ ขณะที่ลูกกระสุนบีบีกันนั้นเป็นพลาสติกคล้ายกับลูกปืนอัดลมทั่วไปที่ยิง โดนแล้วไม่มีสี

2. ปืนเพนต์บอลนั้นเป็นปืนอัดแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ มีรูปร่างไม่ เหมือนปืนจริง แต่บีบีกันเป็นปืนอัดลมเบาที่ทำหน้าตาออกมาเหมือนปืนจริงหลาย รุ่น และ

3. ชุดป้องกัน เนื่องจากบีบีกันนั้นยังได้แรงกว่าทำให้ผู้เล่นบีบีกันต้องใส่ ชุดที่หนากว่า แม้ว่า ปืนเพนต์บอลซึ่งมีรูปร่างลักษณะแตกต่างจากปืนจริงค่อนข้าง ชัดเจน ตามกฎหมายของรัฐโรดไอแลนด์ ได้รวมปืนเพนต์บอลไว้ในคำจำกัดความ ของ อาวุธปืน (Weapons Law) ดังนี้

“ any type of gun or contrivance arranged to discharge or throw shot, shell, bullets, arrows, darts, pellets, stones, BB shot paintball gun or other missiles or projectiles within the limits of the city at any time for any reason whatsoever. . .”

ทั้งนี้ตามรายงานของการบาดเจ็บ (โดยเฉพาะที่ดวงตา) เกิดจากการยิงปืน เพนต์บอลจากเด็กและวัยรุ่นที่บริเวณหลังบ้านและสวนหลัง บ้านของตัวเอง ซึ่งมี จำนวนมากจนน่าตกใจ ทางรัฐ รัฐโรดไอแลนด์ จึงได้กำหนดวิธีการพกพาปืนเพนต์

บอลไว้โดยเฉพาะไว้ ดังนี้ 1. ปืนพกพกสามารถใช้ได้บริเวณที่ออกแบบมาสำหรับกีฬาพกพกเท่านั้น 2. เสื้อผ้าและหน้ากากป้องกันใบหน้าและดวงตาจะต้องสวมใส่อยู่เสมอ 3. ปืนพกพกจะต้องไม่อยู่ในบริเวณที่นั่งผู้โดยสาร ในตัวรถ และจะต้องไม่บรรจุลูก ถึงแก๊สหรือถึงแอร์จะต้องแยกออกจากปืนพกพกโดยสิ้นเชิง และ 4. ปืนพกพกจะต้องบรรจุอยู่ในซอง หรือกล่องบรรจุปืนพกพกโดยมิดชิดเมื่อเดินถือ ทั้งนี้ทางรัฐโรดไอแลนด์ ได้ออกมาแถลงการณ์ถึงการออกกฎหมายดังกล่าวว่าไม่ได้มีจุดประสงค์จะแบนกีฬาพกพกหรือปืนพกพก (ซึ่งโดยปกติหาซื้อได้ง่ายมาก สามารถหาซื้อได้ทั้งปืนพกพกและลูกพกพกได้ใน Walmart) เพียงแต่ต้องการป้องกันจากการที่เด็กหรือวัยรุ่นนำปืนพกพกไปยังสิ่งต่าง ๆ นอกสถานที่

8. กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐแมสซาชูเซตส์

กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐแมสซาชูเซตส์ ส่วน 5 อาชญากรรม บทลงโทษ และกระบวนการในคดีอาญา ลักษณะ 1 อาชญากรรมและบทลงโทษ หมวด 269 อาชญากรรมต่อความสงบสุขของประชาชน (ขอยกเฉพาะมาตราที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเทียมอาวุธปืน)

มาตรา 10 (a) (5) (6) และมาตรา 12 B มาตรา 10 (a) ผู้ใดก็ตาม ยกเว้นผู้ได้รับ

การยกเว้นตามกฎหมาย จงใจมีไว้ในครอบครองหรือจงใจมีไว้ในครอบครองของตนภายในรถยนต์ซึ่งอาวุธปืนตามคำนิยามใน มาตรา 121 ของหมวด 141 ไม่ว่าจะบรรจุกระสุนหรือไม่ก็ตาม โดยไม่ได้ (5) ปฏิบัติตามในเรื่องการครอบครองปืนลมไร้เฟล หรือปืนบีบีกันตามข้อบังคับใน มาตรา 12 B รวมทั้งผู้ใดจงใจมีไว้ในครอบครอง หรือจงใจมีไว้ในครอบครองของตนภายในรถยนต์ ซึ่งปืนไร้เฟล หรือปืนสั้น (Short Guns) ไม่ว่าจะบรรจุกระสุนหรือไม่ก็ตาม โดยไม่ได้ (6) ปฏิบัติตามในเรื่องการครอบครองปืนลมไร้เฟล หรือปืนบีบีกันตามข้อบังคับ ในมาตรา 12 B ต้องระวางโทษจำคุกในเรือนจำของรัฐ (State Prison) ไม่น้อยกว่า 2 ปีครึ่งแต่ไม่เกิน 5 ปี หรือไม่น้อยกว่า 18 เดือน แต่ไม่เกิน 2 ปีครึ่งในสถานคุมขัง (Jail) หรือสถานกักขัง (House of Correction) ไม่ให้ลดโทษตามคำตัดสินดังกล่าวให้เหลือต่ำกว่า 18 เดือน หรือระงับโทษ (Suspended) และผู้กระทำความผิดตามมาตรานี้ไม่มีสิทธิรับการคุมความประพฤติ (Probation) การพักการลงโทษ (Parole) การให้ออกไปทำงานภายนอกเรือนจำโดยไม่มีการควบคุม (Work Release) หรือการอนุญาตให้นักโทษออกจากเรือนจำได้ก่อนครบกำหนดโทษ โดยมีเงื่อนไข (Furlough) หรือการลดโทษจากการมีความประพฤติดี (Good Conduct) จนกว่าได้รับโทษตามคำพิพากษาดังกล่าวแล้ว 18 เดือน อย่างไรก็ตามผู้บัญชาการเรือนจำ (Commissioner of Correction) อาจให้ผู้กระทำความผิดตามมาตรานี้ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว ภายใต้การควบคุม (Custody) ของเจ้าหน้าที่เรือนจำแห่งนั้น ตามคำแนะนำของพัศดี ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือบุคคลอื่นผู้รับผิดชอบเรือนจำ (Other Person in Charge of a Correctional Institution) ก็ได้โดยการปล่อยตัวชั่วคราวต้องเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ต่อไปนี้เท่านั้นคือไปงานศพบญาติ ไปเยี่ยมญาติป่วยหนัก (Critically Ill) หรือไปรับบริการทางการแพทย์หรือทางจิตเวช (Psychiatric) ฉุกเฉิน ซึ่งเป็นบริการที่เรือนจำนั้น ๆ ไม่มีการดำเนินการตามมาตรานี้ไม่สามารถให้ทัณฑ์บน (Continued Without a Finding) หรือรอลงอาญา (Placed on file) ได้

มาตรา 12 B ปืนลมไรเฟิล การครอบครองโดยผู้เยาว์ การยิงมาตรา 12 B ห้ามผู้เยาว์ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มีปืนลมไรเฟิล หรือที่เรียกว่าปืนบีบีกันไว้ในการครอบครอง ขณะที่อยู่ในสถานที่ซึ่งสาธารณะชน (Public) มีสิทธิเข้าไปได้ เว้นแต่ผู้เยาว์จะมีผู้ใหญ่หนึ่งคน (An Adult) อยู่ด้วยหรือผู้เยาว์เป็นผู้ถือใบอนุญาตกิจกรรมกีฬาหรือการล่าสัตว์ (Holder of a Sporting or Hunting License) หรือมีหนังสืออนุญาต (Permit) จากหัวหน้าตำรวจของเมือง (Chief of Police of the Town) ซึ่งผู้เยาว์พำนักอยู่ให้อนุญาตแก่ผู้เยาว์ในการครอบครองดังกล่าว ห้ามผู้ใดยิงปืนบีบี กัน กระสุนเพลลัดท์ หรือวัตถุอื่นนอกจากปืนลมไรเฟิล หรือที่เรียกว่าปืนบีบีกัน จากหรือตามถนน ซอย (Alley) ทางสาธารณะ (Public Way) หรือทางรถไฟ ที่ดินสงวนสำหรับทางรถไฟ (Railway Right of Way) และห้ามผู้เยาว์ที่อายุต่ำกว่า 18 ปียิงปืนบีบีกัน กระสุนเพลลัดท์ หรือวัตถุอื่นนอกจากปืนลมไรเฟิล หรือที่เรียกว่า ปืนบีบีกัน ยกเว้นผู้เยาว์จะมีผู้ใหญ่หนึ่งคนอยู่ด้วย หรือเป็นผู้ถือใบอนุญาตกิจกรรมกีฬาหรือการล่าสัตว์ ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดมาตรานี้ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100 ดอลลาร์และให้ยึดปืนลมไรเฟิล หรือปืนบีบีกัน หรืออาวุธอื่นโดยปืนลมไรเฟิล หรือปืนบีบีกัน หรืออาวุธอื่นที่ยึดจากการกระทำความผิดตามมาตรา 12 ให้ส่งไปยังผู้บังคับการตำรวจของรัฐ ตามการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรของศาล (Written Authority of the Court) ซึ่งผู้บังคับการตำรวจของรัฐสามารถกำจัดสิ่งของดังกล่าวได้ด้วยขั้นตอนตามที่อธิบายไว้ใน มาตรา 10

9. บทบัญญัติ กฎหมายฟลอริดา³⁴

หัวข้อที่ XLVI

ประมวลกฎหมายอาญา บทที่ 790 เรื่อง อาวุธและอาวุธปืน

790.22 การใช้ปืนบีบี ปืนอัดลม หรือ ก๊าซ หรือ อาวุธไฟฟ้า หรืออุปกรณ์ โดยผู้เยาว์อายุต่ำกว่า 16 ปี ข้อ จำกัด; การครอบครอง อาวุธปืนโดย ผู้เยาว์อายุต่ำกว่า 18 ปี บทลงโทษ

(1) การใช้เพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ ของปืนบีบี ปืนอัดลม หรือก๊าซ หรืออาวุธไฟฟ้า หรืออุปกรณ์ โดยผู้เยาว์อายุต่ำกว่า 16 ปี ถือเป็นสิ่งที่ต้องห้าม เว้นแต่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลและการแสดงตัวของผู้ใหญ่ และได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองของผู้เยาว์นั้น

(2) สำหรับผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบ ต่อสวัสดิภาพของผู้เยาว์ ที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี จะมีเจตนาอนุญาตให้ผู้เยาว์ ใช้หรือครอบครอง ปืนบีบี ปืนอัดลม หรือก๊าซ หรืออาวุธไฟฟ้า หรืออุปกรณ์ การละเมิดบทบัญญัติของ อนุมาตรา (1) ในมาตรานี้ ถือเป็น การทำผิดทางอาญาในระดับที่สอง โดยมีบทลงโทษ ตามที่บัญญัติไว้ใน s 775.082 หรือ s 775.083

(3) ผู้เยาว์อายุต่ำกว่า 18 ปีอาจจะไม่ได้มีอาวุธปืน ที่ไม่มีการบรรจุกระสุน ภายในบ้าน เว้นแต่

³⁴ Markey, Introduced the Following Bill; Which was Referred to the Committee on Energy and Commerce (N.p.: n.p., 2012), pp. 1-17.

(ก) ผู้เยาว์ มีส่วนในกิจกรรมการล่าสัตว์ ที่ถูกต้องตามกฎหมายคือ

1. มีอายุอย่างน้อย 16 ปีบริบูรณ์ หรือ
2. มีอายุน้อยกว่า 16 ปีและ อยู่ภายใต้การดูแลของ ผู้ใหญ่

(ข) ผู้เยาว์ มีส่วนร่วมในการแข่งขันนักแม่นปืน ที่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือการฝึก หรือกิจกรรม หรือกิจกรรมการยิงปืน ที่ถูกต้องตามกฎหมายโดยมี :

1. อายุอย่างน้อย 16 ปีบริบูรณ์ หรือ
2. มีอายุน้อยกว่า 16 ปีและ อยู่ภายใต้การดูแลของ ผู้ใหญ่

(ค) ปืนไม่มีการบรรจุกระสุน และถูกขนส่งโดยผู้เยาว์โดยตรง ไปยัง หรือจาก สถานการณ์ ตามที่ระบุไว้ใน วรรค (ก) หรือ (ข)

(4)

(ก) พ่อแม่ หรือ ผู้ปกครองของผู้เยาว์หรือผู้ใหญ่อื่น ๆ รับผิดชอบใน สวัสดิภาพของผู้เยาว์ เป็นผู้ที่ จงใจ อนุญาตให้ผู้เยาว์ ใช้อาวุธปืน เพื่อการละเมิด มาตรา (3) การกระทำผิดทางอาญาในระดับที่ 3 มีบทโทษตามที่บัญญัติไว้ใน s 775.082, S 775.083 หรือ s 775.084

(ข) หาก พ่อแม่โดยกำเนิด หรือ พ่อแม่บุญธรรมไม่ว่าจะเป็นผู้ปกครอง ดูแล หรือไม่ได้ดูแล หรือผู้ปกครองตามกฎหมายใด ๆ ของผู้เยาว์ ที่พบว่า ผู้เยาว์ ได้ ครอบครองปืน และมีการละเมิด อนุมาตรา (3) ศาลอาจ เห็นสมควร ว่าผู้ปกครอง ดังกล่าว จะต้องเข้ารับ การอบรมเลี้ยงดูผู้เยาว์ ตามที่ได้รับการอนุมัติจากกระทรวง ยุติธรรมผู้เยาว์และเยาวชน หาก มีการดำเนินคดีกับผู้เยาว์ ในครั้งแรก ศาลอาจ เห็นสมควรว่า ผู้ปกครองจะต้องเข้าร่วมการอบรม หรือกิจกรรมบริการชุมชน ร่วมกับผู้เยาว์

(ค) คณะกรรมการ ที่ปรึกษาด้านความยุติธรรมแก่ผู้เยาว์และ เยาวชน หรือกรมด้านความยุติธรรมผู้เยาว์และเยาวชน ต้องจัดทำโครงการบริการ ชุมชนที่เหมาะสม ไปยังผู้ประสานงาน ให้ความช่วยเหลือทางเลือกของศาลในการ ดำเนินการตามมาตรานี้ คณะกรรมการหรือหน่วยงานจะนำเสนอการดำเนินงาน ของโครงการบริการชุมชนในแต่ละรอบ และส่งแผนงานที่จะดำเนินการเมื่อได้รับ อนุมัติจากผู้ประสานงาน

(ง) สำหรับวัตถุประสงค์ของมาตรานี้ บริการชุมชนอาจจะมีให้บริการ ในที่สาธารณะเช่นเดียวกับทรัพย์สินส่วนตัวโดยแสดงการอนุญาตจากเจ้าของ ทรัพย์สิน บริการชุมชนใด ๆ ที่มีให้บริการในส่วนตัวจะถูก จำกัด ให้สิ่งต่าง ๆ เช่น การลบภาพกราฟิตี และการฟื้นฟูสถานที่จอดรถ

(5)

(ก) ผู้เยาว์ ที่เป็นผู้ใดฝ่าฝืน อนุมาตรา (3) ยอมรับ การกระทำผิดทาง อาญา ในระดับที่หนึ่ง สำหรับความผิดครั้งแรกอาจใช้ระยะเวลาการคุมขัง นานถึง 3 วันในสถานที่กักกัน จากนั้นไปปรับโทษ ตามที่กฎหมายบัญญัติ และจะต้อง ดำเนินการให้บริการชุมชน เป็นเวลา 100 ชั่วโมง และ :

1. หาก ผู้เยาว์ มีอายุที่สามารถ ทำใบอนุญาตขับชัรยนต์ ศาล อาจสั่งให้กระทรวงด้านความปลอดภัยทางหลวงและยานพาหนะมีสิทธิที่จะเพิกถอนหรือระงับการออกใบอนุญาตขับรถของผู้เยาว์หรือ ตัดสิทธิ์ขับรถได้นาน 1 ปี

2. ถ้าใบอนุญาตขับรถของผู้เยาว์หรือสิทธิ์ขับรถ อยู่ภายใต้การระงับหรือเพิกถอนด้วยเหตุผลใดก็ตาม ให้ศาลสั่งกระทรวงด้าน ความปลอดภัยทางหลวงและยานพาหนะ ขยายระยะเวลาของการระงับหรือเพิกถอนได้ออกไปนานถึง 1 ปี

3. หากผู้เยาว์ ยังไม่มีสิทธิ ที่จะขอใบอนุญาตขับรถหรือขับรถ พิเศษให้ศาลสั่งกระทรวงด้าน ความปลอดภัยทางหลวงและยานพาหนะ ระงับการออกใบอนุญาตขับรถของผู้เยาว์หรือสิทธิ์ ได้นานถึง 1 ปีหลังจากวันที่ ผู้เยาว์มีสิทธิขออนุญาตไปขับชัรยนต์

(ข) สำหรับความผิดครั้งที่สองหรือ การฝ่าฝืน อนุมาตรา (3) การกระทำผิดทางอาญาในระดับที่สามและให้ระยะเวลาการคุมขังนานถึง 15 วัน ในสถานที่กักกัน จากนั้นไปปรับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติและต้องดำเนินการให้บริการชุมชน ไม่น้อยกว่า 100 ชั่วโมง และไม่เกิน 250 ชั่วโมง :

1. หาก ผู้เยาว์ มีอายุที่สามารถ ทำใบอนุญาตขับชัรยนต์ ศาล อาจ สั่งให้ กระทรวงด้าน ความปลอดภัยทางหลวงและยานพาหนะมีสิทธิที่จะเพิกถอนหรือระงับการออกใบอนุญาตขับรถของผู้เยาว์หรือ ตัดสิทธิ์ขับรถได้นาน 2 ปี

2. ถ้าใบอนุญาตขับรถของผู้เยาว์หรือสิทธิ์ขับรถ อยู่ภายใต้การระงับหรือเพิกถอนด้วยเหตุผลใดก็ตาม ให้ศาลสั่งกระทรวงด้าน ความปลอดภัยทางหลวงและยานพาหนะ ขยายระยะเวลาของการระงับหรือเพิกถอน ได้ออกไปนานถึง 2 ปี

3. หากผู้เยาว์ ยังไม่มีสิทธิ ที่จะขอใบอนุญาตขับรถหรือขับรถ พิเศษให้ศาลสั่งกระทรวงด้าน ความปลอดภัยทางหลวงและยานพาหนะ ระงับการออกใบอนุญาตขับรถของผู้เยาว์หรือสิทธิ์ ได้นานถึง 2 ปีหลังจากวันที่ ผู้เยาว์ มีสิทธิขออนุญาตไปขับชัรยนต์ สำหรับวัตถุประสงค์ของอนุมาตรานี้ บริการชุมชนจะต้องดำเนินการ ใน ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลหรือสภาพแวดล้อมทางการแพทย์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ป่วยที่บาดเจ็บและบาดเจ็บจากกระสุนปืน

(6) อาวุธปืนใด ๆ ที่ครอบครองหรือใช้โดย ผู้เยาว์ ที่ละเมิดมาตรานี้ถูกยึดทันทีโดยเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายและกำจัดให้สอดคล้องกับ s 790.08 (1)-(6)

(7) ให้นำบทบัญญัติ ใน มาตรานี้เพิ่มเติม บทบัญญัติอื่น ๆ ทั้งหมด ของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการครอบครอง การใช้ หรือการนำปืนออกมาแสดง ให้เห็น

(8) แม้จะมี s 985.24 หรือ s 985.25 (1) หากผู้เยาว์ถูกกล่าวหาว่า มีการกระทำผิดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้หรือมีไว้ในครอบครองของอาวุธปืน รวมทั้งการละเมิดอนุมาตรา (3) การกระทำผิดกฎหมายใด ๆ ในระหว่างที่ผู้เยาว์ครอบครองอาวุธปืนนั้น ผู้เยาว์จะถูกคุมขังอยู่ในสถานกักกันที่เชื่อถือได้ เว้นแต่

อัยการอนุญาตปล่อย ผู้เยาว์และจะได้ไต่สวน ภายใน 24 ชั่วโมงหลังจากที่ถูกนำตัวไปขัง ศาลอาจสั่งให้ผู้เยาว์ ถูกกักบริเวณ ใน สถานกักกันที่เชื่อถือได้ ใน ช่วงเวลาที่ระบุไว้ตาม 985.26 (1)-(5) ถ้าศาลพบว่าผู้เยาว์เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ใน s 985.255 หรือถ้าศาลพบหลักฐานที่ชัดเจนและน่าเชื่อว่าผู้เยาว์เป็นอันตราย ต่อ ผู้เยาว์เอง หรือต่อชุมชน กรมยุติธรรมผู้เยาว์และเยาวชนจะต้องเตรียมความพร้อม สำหรับผู้เยาว์ทุกข้อหา ภายใต้มาตรฐานนี้ระบุระยะเวลาการคุมขังและข้อมูลด้านระชากรศาสตร์ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึง แต่ไม่ จำกัด เพศอายุและ เชื้อชาติของผู้เยาว์นั้น ไม่ว่าผู้เยาว์ จะมี ตัวแทนจากที่ปรึกษาส่วนตัว หรือ ทนายความพิทักษ์สิทธิ หรือ การกระทำผิดกฎหมายในปัจจุบัน และ บันทึกของผู้เยาว์ก่อนหน้านี้ รวมทั้ง คดีที่ยังอยู่ระหว่างดำเนินการใด ๆ ดังนั้น ผู้พิพากษามีอำนาจ ในการพิจารณาว่าผู้เยาว์ ควรจะยังคงอยู่ในสถานกักกันที่เชื่อถือได้ภายใต้มาตรฐานนี้ ต่อไป คำสั่งกักตัวผู้เยาว์อยู่ในสถานกักกันปลอดภัยเพราะผู้เยาว์ นั้นมีความอันตรายที่ชัดเจนต่อตัวผู้เยาว์เองหรือชุมชนจะต้องทำเป็นลายลักษณ์ อักษร โดยระบุความจำเป็นในการกักตัวและผลประโยชน์ ต่อผู้เยาว์หรือชุมชนโดยการวางมาตรฐานใน กักกันรักษาความปลอดภัยและต่อทำสำเนาของแบบฟอร์ม ที่จัดโดยกระทรวง

(9) แม้จะมีการใช้ s 985.245 หาก พบว่าผู้เยาว์ กระทำผิดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้หรือมีไว้ในครอบครองอาวุธปืนที่กำหนดไว้ใน s 790.001 อื่น ๆ นอกเหนือจากการละเมิดมาตรา (3) หรือการกระทำผิดกฎหมายใน ช่วงที่ผู้เยาว์ครอบครองอาวุธปืนและผู้เยาว์ไม่ได้ เข้าสู่โครงการ กระทรวงยุติธรรมผู้เยาว์และเยาวชน ที่นอกเหนือไปจากการลงโทษอื่น ๆ ตามที่กฎหมายบัญญัติศาลอาจสั่งให้:

(ก) สำหรับความผิดครั้งแรก ผู้เยาว์ถูกกักบริเวณ เป็นเวลา 15 วัน ในสถานที่กักกันที่ปลอดภัย; และ

1. ให้บริการชุมชน เป็นเวลา 100 ชั่วโมง และอาจ
2. อยู่ในการดูแลของ ชุมชนหรือในโปรแกรมความมุ่งมั่นสำหรับคนที่ไม่ได้เป็นประชากร ผู้เยาว์ จะไม่ได้รับการประกันตัว ก่อนการจะพิจารณาพิพากษา สำหรับ วัตถุประสงค์ของอนุมาตรานี้ บริการชุมชนจะต้องดำเนินการ ถ้าเป็นไปได้ในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลหรือสภาพแวดล้อมทางการแพทย์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับผู้ป่วยที่บาดเจ็บ และมีบาดแผล จากกระสุนปืน

(10) ถ้าผู้เยาว์จะพบว่ามีความผิดตาม อนุมาตรา (9) ศาลจะกำหนดบทลงโทษต่อไปนี้นอกเหนือไปจากการลงโทษใด ๆ ตามวรรค (9) (ก) หรือวรรค (9) (ข):

(ก) สำหรับความผิดครั้งแรก:

1. หาก ผู้เยาว์ มีอายุที่สามารถ ทำใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ ศาลอาจ สั่งให้กระทรวงด้าน ความปลอดภัยทางหลวงและยานพาหนะมีสิทธิที่จะเพิกถอนหรือระงับการออกใบอนุญาตขับรถของผู้เยาว์หรือ ตัดสิทธิขับรถได้นาน 1 ปี

2. ถ้าใบอนุญาตขับรถของผู้เยาว์หรือสิทธิขับรถ อยู่ภายใต้การ ระวังหรือเพิกถอนด้วยเหตุผลใดก็ตาม ให้ศาลสั่งกระทรวงด้าน ความปลอดภัยทาง หลวงและยานพาหนะ ขยายระยะเวลาของการระวังหรือเพิกถอน ได้ออกไปนานถึง 1 ปี

3. หากผู้เยาว์ ยังไม่มีสิทธิ ที่จะขอใบอนุญาตขับรถหรือขับรถ พิเศษให้ศาลสั่งกระทรวงด้าน ความปลอดภัยทางหลวงและยานพาหนะ ระวังการ ออกใบอนุญาตขับรถของผู้เยาว์หรือสิทธิ ได้นานถึง 1 ปีหลังจากวันที่ ผู้เยาว์ มีสิทธิ ขออนุญาตใบขับขี่รถยนต์

(ข) สำหรับความผิดครั้งที่สอง

1. หาก ผู้เยาว์ มีอายุที่สามารถทำใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ ศาล อาจสั่งให้ กระทรวงด้าน ความปลอดภัยทางหลวงและยานพาหนะมีสิทธิที่จะเพิก ถอนหรือระงับการออกใบอนุญาตขับรถของผู้เยาว์หรือ ตัดสิทธิขับรถได้นาน 2 ปี

2. ถ้าใบอนุญาตขับรถของผู้เยาว์หรือสิทธิขับรถ อยู่ภายใต้การ ระวังหรือเพิกถอนด้วยเหตุผลใดก็ตาม ให้ศาลสั่งกระทรวงด้าน ความปลอดภัยทาง หลวงและยานพาหนะ ขยายระยะเวลาของการระวังหรือเพิกถอน ได้ออกไปนานถึง 2 ปี

3. หากผู้เยาว์ ยังไม่มีสิทธิที่จะขอใบอนุญาตขับรถหรือขับรถ พิเศษให้ศาลสั่งกระทรวงด้าน ความปลอดภัยทางหลวงและยานพาหนะ ระวังการ ออกใบอนุญาตขับรถของผู้เยาว์หรือสิทธิ ได้นานถึง 2 ปีหลังจากวันที่ ผู้เยาว์มีสิทธิ ขออนุญาตใบขับขี่รถยนต์

3.3 กฎหมายควบคุมปีบักันของสหพันธรัฐมาเลเซีย

มาเลเซีย เป็นอาณานิคมของอังกฤษมาจนกระทั่งวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ.2500 (ค.ศ.1957) จึงได้รับเอกราชและสถาปนาประเทศเป็น “สหพันธรัฐมลายา” ต่อมาเมื่อวันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2506 (ค.ศ.1963) ได้มีการเปลี่ยนชื่อให้เป็น “สหพันธรัฐมาเลเซีย” และได้ใช้ชื่อนี้มาจนบัดนี้ สหพันธรัฐมาเลเซีย จัดรูปแบบรัฐบาลแบบรัฐสภา มีพระมหากษัตริย์ (ยงติ เปอตวน อากง) เป็นประมุขมี นายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาลและจัดรูปแบบประเทศเป็นรัฐรวม 13 มลรัฐ แบบสหพันธรัฐ

3.3.1 หลักเกณฑ์การควบคุมอาวุธปืนและปีบักัน

3.3.1.1 กฎหมายอาวุธปืนของสหพันธรัฐมาเลเซีย Arm Act, 1960 (Act. 20)

อาวุธปืน ปี 1960 ซึ่งกำหนดให้ใช้บังคับแก่อาวุธปืน สิ่งเทียมอาวุธปืน และกระสุน

ปืน

มาตรา 1 กฎหมายฉบับนี้เรียกว่า กฎหมายอาวุธปืน 1960

มาตรา 2 (1) ในฉบับนี้ นอกจากจะมีข้อกำหนดไว้เป็นอย่างเช่น

“อาวุธปืน” หมายถึง อาวุธใด ๆ ที่มีลำกล้องยิงให้ตายได้โดยการบรรจุลูกกระสุนหรือจรวดอย่างอื่นเข้าไปสำหรับยิงออกมาจากปากลำกล้องนั้น และให้หมายรวมถึงอาวุธที่ออกแบบหรือให้ปรับใช้ หรือสามารถปรับใช้ในการยิงด้วยของเหลวหรือแก๊ส หรืออื่นใดที่เป็นอันตรายแก่ชีวิตและทรัพย์สินได้ กับให้หมายรวมถึงปืนลมที่เป็นปืนสั้น ปืนยาว ปืนกล ปืนพก และส่วนประกอบใด ๆ ของอาวุธดังกล่าวนั้น เป็นเครื่องอุปกรณ์ใด ๆ ของอาวุธดังกล่าวที่ออกแบบหรือใช้ ปรับใช้เพื่อให้เกิดเสียงหรือแสงวับแว่น้อยลงจากการยิงด้วยอาวุธดังกล่าวด้วย

“ใบอนุญาตอาวุธปืน” หมายถึง อนุญาตที่ออกให้ตามกำหนดไว้ในมาตรา 4

“ใบอนุญาตพาอาวุธปืน” หมายถึง การอนุญาตให้พาและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่ออกให้ตามมาตรา 4

“อธิบดีกรมตำรวจ” หมายถึง ผู้บัญชาการตำรวจที่มีอำนาจควบคุมตำรวจแห่งมาเลเซีย ไม่ว่าในท้องที่ใด หรือรัฐใด

“ปืนสั้น” หมายถึง อาวุธปืนอย่างใด ๆ ซึ่งมีความยาวของลำกล้องวัดจาก ปากกระบอกถึงจุดที่มีการระเบิดในการยิงไม่เกินเก้านิ้ว

3.3.1.2 ในกรณีเกี่ยวกับพื้นที่ซึ่งปกครองโดยอธิบดีกรมตำรวจ นอกเหนือจากอธิบดีกรมตำรวจแห่งรัฐพื้นที่นั้นตั้งอยู่ กฎหมายฉบับนี้ให้ถือว่า อธิบดีกรมตำรวจแห่งรัฐมีความหมายอย่างเดียวกับอธิบดีตำรวจผู้ปกครองพื้นที่นั้น

หลักแห่งการขออนุญาตและพกพาในการขออนุญาตเกี่ยวกับอาวุธปืน จะมี 2 ลักษณะ คือ การขออนุญาตมีอาวุธปืน และการขอพกพาใช้อาวุธปืน

มาตรา 3 (1) ตามกฎหมายฉบับนี้และกฎหมายข้อบังคับใด ๆ ที่ออกแบบตามกฎหมายฉบับนี้จะไม่บังคับบุคคลใดมีสิทธิครอบครอง ยึดถือ หรือควบคุมซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนใด ๆ นอกจากเขาจะได้เป็นผู้ถือใบอนุญาตอาวุธปืนที่ออกให้แก่เขาตามมาตรา 4

มาตรา 3 (2) กรณีตามมาตรา 3 (1) บุคคลอาจมีหรือใช้อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนได้ภายในขอบเขตของการอนุญาตอันชอบด้วยกฎหมายที่ออกให้แก่เขาตามมาตรา 4

ทั้งนี้ จะมีผลบังคับเป็นใบอนุญาตอาวุธปืนในส่วนเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่ออกให้แก่บุคคลบางคนด้วย

แต่อย่างไรก็ตาม มาตรา 6 ได้บัญญัติเป็นข้อยกเว้นของมาตรา 3 ไว้ คือ

มาตรา 6 (1) มาตรา 3 จะไม่ใช้บังคับแก่พระราชอาธิบดี หรือแก่ผู้ปกครองรัฐหรือเจ้าผู้ครองนครแห่งรัฐใด ๆ

ทั้งนี้ จะได้มีการแจ้งต่ออธิบดีกรมตำรวจ เดือนมิถุนายนของทุกปี โดยบุคคลซึ่งพระราชอาธิบดี หรือผู้ครองรัฐ หรือเจ้าครองนคร แต่งตั้งให้รายละเอียดของอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนทั้งหมดที่อยู่ในครอบครอง หรือยึดถือ หรือความควบคุมของพระราชอาธิบดี หรือผู้ปกครองรัฐ หรือเจ้าผู้ครองนคร ซึ่งไม่มีใบอนุญาตอาวุธปืนนั้น

(2) ภายใต้บังคับมาตรา 3 . . .

(ข) บุคคลอาจพกพา หรือใช้โดยไม่ต้องมีใบอนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตพกพาดังนี้

(ข) .1 ปืนขนาดเล็กไม่เกิน .22 คาลิเบอร์ และเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวที่สถานฝึกยิงปืนขนาดเล็ก โดยเจ้าของหรือผู้จัดการยิง หรือแสดงการยิงดังกล่าว มอบอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวให้ และสถานฝึกยิง หรือที่แสดงการยิงดังกล่าวได้จัดให้มีขึ้นตามใบอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรและตามเงื่อนไขที่ออกโดยอธิบดีตำรวจแห่งรัฐ ที่สถานที่ดังกล่าวตั้งอยู่

(ข) .2 อาวุธและกระสุนลูกซองฝึกยิง ที่ใช้ในการแสดงละคร หรือการแสดงทำนองเดียวกัน หรือในการแข่งขันกีฬา ซึ่งบุคคลได้มีส่วนอยู่ด้วยในการนับ ถ้าหากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากอธิบดีตำรวจแห่งรัฐ ที่การแสดงและการแข่งขันดังกล่าวมีขึ้นโดยต้องใช้อาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนดังกล่าว ในการแสดง หรือการแข่งขันกีฬาดังกล่าวด้วย

3.3.1.3 บุคคลจะไม่ถูกถือว่าฝ่าฝืน มาตรา 3 ด้วยเหตุผลเพียงว่าในระหว่างเดือนมิถุนายนของปีใดเขามีไว้ในครอบครอง หรือยึดถือ หรือใช้ควบคุม หรือพกพา หรือใช้ซึ่งอาวุธ หรือเครื่องกระสุนปืนโดยไม่มีใบอนุญาต หรือคำอนุญาต ถ้าหากบุคคลนั้นได้มีอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองของงาน หรือได้รับอนุญาตให้พกพาและใช้อาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืน ในวันที่ 30 มิถุนายนของปีเดียวกัน ตามข้อกำหนดของใบอนุญาตพกพาแล้ว

3.3.2 การขออนุญาต

มาตรา 4 (1) คำขอสำหรับใบอนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนให้ทำตามแบบที่กำหนดไว้ ยื่นต่ออธิบดีกรมตำรวจแห่งรัฐซึ่งผู้ยื่นคำขอ มีถิ่นที่อยู่และให้ระบุรายละเอียดต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในแบบคำขอดังกล่าว

(2) ตามกฎหมายฉบับนี้ และกฎข้อบังคับใดออกตามกฎหมายฉบับนี้ อธิบดีกรมตำรวจจะอนุญาตตามคำขออนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนฉบับใดก็ได้ตามควรแก่กรณี ถ้าเป็นที่พอใจแก่เขาว่าคำขอนั้นมีเหตุผลอันดีในการให้ผู้ขอมีไว้ในครอบครอง ยึดถือ ไว้หรือควบคุม หรือพกพาและใช้ได้ตามควรแก่กรณี ซึ่งอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามที่ระบุรายละเอียดไว้ในคำขอนั้น และในกรณีนี้ให้ผู้ขอมีอำนาจกระทำการใดได้เท่าที่จะไม่เป็นอันตรายต่อสาธารณชน หรือผลประโยชน์ของสาธารณชน

(3) ใบอนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนฉบับหนึ่ง ๆ จะเป็นไปตามแบบที่กำหนดไว้และจะกำหนดเงื่อนไขหรือข้อจำกัดใด ๆ ให้ผู้ยึดถือปฏิบัติได้ ลักษณะสภาพและจำนวน หรือเครื่องหมายบ่งบอกอื่น ๆ ของอาวุธปืนที่ออกใบอนุญาตให้ในส่วนเกี่ยวกับเครื่องกระสุนปืนก็จะมีกำหนดไว้ให้ยึดไว้เป็นจำนวนเท่าใด ในเวลาหนึ่งใดกับรายการอื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตนั้น

(4) รายการต่าง ๆ ของใบอนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนทุก ๆ ใบที่ออกให้ หรือที่ออกให้ใหม่ตามมาตรานี้จะลงไว้ในทะเบียนซึ่งอธิบดีตำรวจแห่งรัฐเก็บรักษาไว้ตามรูปแบบและวิธีการและสถานที่ตั้งที่อาจจะให้ไว้

(5) ถ้ามีคำขอใบอนุญาตเกี่ยวกับอาวุธ หรือเครื่องกระสุนปืนที่ไม่มีตัวอักษรหรือตัวเลข หรือเครื่องหมายอย่างอื่นทำนองเดียวกันนี้ซึ่งอาจจะได้มีการ

ระบุไว้เรียบร้อยแล้ว ก่อนที่จะออกใบอนุญาตให้เจ้าพนักงานผู้รับคำขอจะลงเครื่องหมายที่อาวุธ หรือเครื่องกระสุนปืน ตามที่รู้หรือปรากฏขึ้นในภายหลังแล้วได้ตามควรแก่กรณี แต่กระทำได้กล่าวจะต้องไม่เป็นการเสียหาย หรือลอกเลียนแบบตัวอักษร หรือตัวเลข หรือเครื่องหมายอื่นดังกล่าวนี้

3.3.3 ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต มาตรา 4 (4)

มาตรา 4 (1) คำขอสำหรับใบอนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนให้ทำตามแบบที่กำหนดไว้ ยื่นต่ออธิบดีกรมตำรวจแห่งรัฐ ซึ่งผู้ยื่นคำขอมิถิ่นที่อยู่ และให้ระบุรายละเอียดต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในแบบคำขอดังกล่าว

อย่างไรก็ตามยังมีเงื่อนไข ว่าผู้มีอำนาจในการออกใบอนุญาตอาจจะไม่อนุญาตได้ตามมาตรา 30 (1) (2) (3) (4) และ มาตรา 31

มาตรา 30

(1) อธิบดีกรมตำรวจ หรือเจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจ หรือออกใบอนุญาตให้มี หรือพกพา ความหมายนี้อันให้ไว้ตามมาตรา 57 ด้วยความเห็นชอบของอธิบดีกรมตำรวจที่มีอำนาจเหนือเขาได้

(ก) ไม่อนุญาตตามคำขอรับใบอนุญาตให้มี หรือพกพาที่ไม่ระบุเหตุผลเพื่อการนั้น

(ข) ไม่อนุญาตตามคำขอให้ออกให้ใหม่ หรือเพิกถอน หรือหยุดใช้ชั่วคราว ซึ่งใบอนุญาตให้มี

หรือพกพาใด ๆ ที่ออกตามกฎหมายนี้ เพื่อเหตุผลแห่งความปลอดภัยสาธารณะ หรือประการอื่น ๆ โดยจงใจไว้ให้ปรากฏ

(2) เมื่อใบอนุญาตให้มีหรือพกพาใด ๆ ถูกเพิกถอน หรืองดใช้ให้บุคคลที่ยึดถือใบอนุญาตดังกล่าวไว้ส่งมอบใบอนุญาตดังกล่าวแก่สถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุดโดยมิชักช้า

(3) ใบอนุญาตให้มี หรือพกพาทุกฉบับให้ถือว่าตกอยู่ภายใต้ เงื่อนไขหรือข้อจำกัดตามที่เจ้าพนักงานผู้ออกให้ได้รับหรือสลักหลังไว้ในใบอนุญาตให้มี หรือพกพาที่ออกให้

(4) บุคคลใดไม่พอใจ การไม่อนุญาตตามคำขอให้ออก หรือให้ใหม่ ซึ่งใบอนุญาตให้มี หรือพกพา หรือเงื่อนไขใด ๆ ซึ่งกำหนดโดยเจ้าพนักงาน ผู้ออกใบอนุญาตให้มี หรือพกพา หรือต่อการถูกเพิกถอน หรืองดใช้ใด ๆ ซึ่งใบอนุญาตให้มี หรือพกพาอาจยื่นอุทธรณ์เป็นลายลักษณ์อักษรต่อรัฐมนตรีภายใน 1 เดือน นับแต่วันที่ใบอนุญาต วันที่ออกข้อกำหนดวันเพิกถอน หรืองดใช้ดังกล่าว คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้ถือเป็นที่สุด

มาตรา 31 รัฐมนตรีอาจออกคำสั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนหรือใบอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนใด ๆ ก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องให้เหตุผลเพื่อการนั้น

อายุของใบอนุญาตมีและใบอนุญาตให้พกพาและใช้มาตรา 4 (4)

ใบอนุญาตอาวุธปืนหรือใบอนุญาตให้พกพาอาวุธปืน หากมิได้มีการยกเลิกหรือเพิกถอนเสียก่อน จะสิ้นอายุลงในวันที่ 30 ของเดือนมิถุนายน ต่อไปจากวันที่ออกให้ แต่อธิบดีกรมตำรวจแห่งรัฐ ผู้ที่ถือใบอนุญาตนั้นมีถิ่นที่อยู่อาศัยต่อการอนุญาตให้ใหม่ เป็นเวลาหนึ่งปีต่อไปนับแต่วันที่ 30 ของเดือนมิถุนายนดังกล่าวและอาจต่อให้ไปเรื่อย ๆ นับแต่เวลาดังกล่าวนั้นและบทบัญญัติแห่งมาตรานี้ให้ใช้บังคับแก่การออกใบอนุญาตอาวุธปืน หรืออนุญาตพกพาใหม่ดังกล่าวนี้ด้วย

3.3.4 โทษเกี่ยวกับใบอนุญาต

บัญญัติในมาตรา 8 ดังนี้

มาตรา 8 บุคคลใดฝ่าฝืนกฎหมายฉบับนี้

(ก) มีไว้ในครอบครอง ยึดถือ หรือควบคุม หรือพกพา หรือใช้ ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุน

ปืนใด ๆ โดยไม่มีใบอนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนดังกล่าว หรือกระทำการอื่นใด นอกจากที่ได้รับอนุญาตไว้ในอนุญาตอาวุธปืน หรือใบพกพา หรือในกรณีเครื่องกระสุนปืนมีไว้เกินจำนวนที่ได้รับอนุญาต หรือ

(ข) ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข หรือข้อจำกัดในใบอนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนซึ่งตนยึดถือได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นริงกิต หรือทั้งจำทั้งปรับ

3.3.5 เงื่อนไขภายหลังได้รับอนุญาต

มาตรา 7 (1) ในกรณีอาวุธปืนสูญหาย หรือถูกทำลาย หรือเครื่องกระสุนปืนสูญหาย บุคคลซึ่งมีชื่อในใบอนุญาตเกี่ยวกับอาวุธปืน หรือกระสุนปืนนั้นกับบุคคลอื่นใด ซึ่งได้ครอบครองอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนนั้นไว้ก่อนที่วันสูญหาย หรือถูกทำลายดังกล่าวมีหน้าที่ต้องแจ้งสถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุดกับที่อยู่ของบุคคลดังกล่าวนี้โดยเร็วที่สุด เท่าที่จะทำได้แต่ต้องกระทำภายในสิบสี่วัน นับแต่ได้รู้ถึงการสูญหาย หรือถูกทำลายดังกล่าวและการละเลยไม่แจ้งภายในกำหนดดังกล่าว บุคคลที่ว่านั้นทุกคนจะถูกลงโทษ ปรับไม่เกินหนึ่งพันริงกิต

(1) บุคคลใดซึ่ง

(ก) โดยเจตนาทำให้สูญหาย ทำลาย เปลี่ยนแปลง ดัดแปลง ปลอม หรือแปลงซึ่งเครื่องหมายใด ๆ ที่ใช้สำหรับเป็นเครื่องหมายกำหนดตัวอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนใด ๆ ของผู้ผลิตอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนดังกล่าว หรือที่กำหนดไว้ตามใบอนุญาตอาวุธปืนนั้น ๆ หรือที่คิดไว้ตามกำหนดมาตรา 4 (6)

(ข) โดยเจตนาฉ้อโกง ทำเครื่องหมายที่อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนใด ๆ ด้วยเครื่องหมายให้เหมือน หรือตั้งใจให้เหมือนกับเครื่องหมายใด ๆ ดังระบุไว้ในวรรค (ก)

(ค) โดยเจตนาทำลายอาวุธปืนใด ๆ โดยมีได้รับอนุญาต เป็นลายลักษณ์อักษรจากอธิบดีกรมตำรวจแห่งรัฐต้องระวางหาจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองพันริงกิต หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 28 ถ้าใบอนุญาตให้มี หรือพกพาอาวุธปืนที่ออกให้ตามกฎหมายนี้ ถูกทำลาย ลบเลือน ฉีกขาด หรือสูญหาย ให้บุคคลผู้มี ชื่อ ในใบอนุญาตให้มี หรือพกพาดังกล่าว ยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต ให้มี หรือพกพานั้น และหากเป็นที่พอใจของเจ้าพนักงานดังกล่าว คำขอยื่นมาด้วยสุจริตถูกต้อง โดยเสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดแล้ว ก็ให้ออกใบอนุญาตให้มีหรือพกพา ฉบับใหม่มีข้อความเหมือนฉบับที่ถูกทำลาย ลบเลือน ฉีกขาด หรือสูญหายนั้นแก่ผู้ขอ

มาตรา 38 (1) จะไม่มีบุคคลใดทำให้กระบอกปืนใด ๆ สิ้นลง นอกจากผู้ประกอบการเกี่ยวกับอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาต ซึ่งได้รับอนุญาตเป็นหนังสือล่วงหน้าจากอธิบดีกรมตำรวจแห่งรัฐที่ผู้ประกอบการเป็นธุรกิจอยู่

(2) จะไม่มีบุคคลใดเปลี่ยนแปลงสภาพของอาวุธปืนซึ่งก่อนเปลี่ยนแปลงสภาพนั้นเป็นอาวุธปืนที่ถูกผลิตขึ้นเพื่อมิให้สามารถใช้ยิงกระสุนผ่านออกไปจากลำกล้องปืนนั้นได้

(3) บุคคลใดฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) หรือ (2) ต้องระวางโทษในแต่ละความผิด จำคุกไม่เกินสิบสี่ปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นริงกิต หรือทั้งจำทั้งปรับ

(4) บุคคลใดมีไว้ในครอบครองของตนซึ่งอาวุธปืนที่ถูกทำให้สิ้นลงโดยมิได้รับอนุญาตเป็น

หนังสือตามอนุมาตรา (1) หรืออาวุธปืนที่ถูกเปลี่ยนแปลงสภาพดังกล่าวข้างต้นต้องระวางโทษเช่นที่กำหนดไว้ในอนุมาตรา (3) นั้น

3.3.6 บทลงโทษผิดเงื่อนไขภายหลังรับอนุญาต

มาตรา 43 บุคคลใด ๆ ฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามบัญญัติใด ๆ ในกฎหมายนี้ หรือตามกฎหมายข้อบังคับใด ๆ ที่ออกตามกฎหมายนี้และไม่มีบทกำหนดโทษไว้ โดยเฉพาะต้องระวางหาจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันริงกิต หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 45 (1) บุคคลทุกคนจึงได้รับการพิสูจน์ยืนยัน ว่ามิได้ไว้ในครอบครองของตน หรือภายใต้ความควบคุมของตน ซึ่งสิ่งใด ๆ ที่บรรจุอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือสิ่งเหมือนอาวุธปืน เว้นแต่จะมีข้อแก้ตัวพิสูจน์ให้เห็นว่ามีได้เป็นเช่นนั้น

(2) ผู้ครอบครองทุกคนซึ่งบ้านเรือนใด ๆ หรืออาคารต่าง ๆ ในที่ซึ่งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน

หรือสิ่งเทียมของอาวุธปืนใด ๆ ถูกพบให้ถือว่าผู้มีไว้ในครอบครอง ซึ่ง
อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือสิ่งเทียมของอาวุธปืนดังกล่าวนี้ ทั้งนี้ตามความมุ่ง
หมายแห่งกฎหมายนี้ จนกว่าจะพิสูจน์ให้เห็นว่า มิได้เป็นเช่นนั้น

บทที่ 4

บทวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมปืนปีกััน

จากการศึกษา เอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์การควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 พบว่า ยังมีช่องว่างของกฎหมายซึ่งยังไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน เนื่องจากมาตรการทางกฎหมายการบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 ไม่ครอบคลุมถึงสิ่งเทียมอาวุธปืนในเรื่องของการขอใบอนุญาตมี ใช้ พกพาสิ่งเทียมอาวุธปืน ทำให้มีการใช้ หรือพกพาสิ่งเทียมอาวุธปืนในที่สาธารณะกระทำโดยอิสระ ขาดมาตรการควบคุม สุ่มเสี่ยงต่อการกระทำความผิดได้ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากสิ่งเทียมอาวุธปืนบางชนิดสามารถกระทำอันตรายต่อร่างกายให้ได้รับบาดเจ็บสาหัสได้และยังกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน และการพัฒนาทางเทคโนโลยีส่งผลให้การพัฒนาซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนให้มีความเหมือน หรือความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม ซึ่งแต่ก่อนนั้นสิ่งเทียมอาวุธปืนจะไม่มีเหมือนจริง สามารถแยกแยะออกได้ว่าเป็นสิ่งเทียมอาวุธปืนกับอาวุธปืน แต่ด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้แยกแยะสิ่งเทียมอาวุธปืนกับอาวุธปืนได้ยาก ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบรูปทรง ลวดลาย สี หรือเกี่ยวกับน้ำหนัก เช่น สิ่งเทียมอาวุธปืนประเภทปืนปีกััน พ่นดับบอล เป็นต้น

ผู้วิจัยจึงขอเสนอประเด็นปัญหา สำหรับใช้วิเคราะห์กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมปืนปีกััน โดยมีประเด็นปัญหาต่อไปนี้

4.1 นิยามความหมายของปืนปีกัันตามกฎหมาย

4.1.1 ความหมายของอาวุธปืนตามกฎหมายไทย

ความหมายของอาวุธปืนตามกฎหมายไทย แบ่งอาวุธปืนออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ดังนี้แบ่งอาวุธปืนออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ดังนี้

ประเภทที่ 1 อาวุธปืนสำหรับเอกชนใช้นั้นเป็นอาวุธปืนธรรมดาที่กฎหมายอนุญาตให้ประชาชนทั่วไปมีไว้ใช้ได้ ทั้งในการกีฬาและการเก็บไว้เป็นพิพิธภัณฑ์ ดังนั้นอาวุธปืนประเภทที่ 1 จึงแยกได้ 2 ประเภทคือ 1. อาวุธปืนที่อยู่ในสภาพดี 2. อาวุธปืนชำรุดจนใช้ไม่ได้

ประเภทที่ 2 อาวุธปืนสงครามซึ่งไม่อนุญาตให้เอกชนใช้เรียกว่า “อาวุธปืนใช้เฉพาะแต่ในสงคราม” โดยให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดว่าอาวุธปืนชนิดใด เป็นอาวุธปืนใช้เฉพาะแต่ในสงครามบ้างกระทรวงมหาดไทยได้ออกกฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2522) ข้อ 2 ดังนี้อาวุธปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ตามมาตรา 7 หรือมาตรา 24 จะต้องเป็นอาวุธชนิดและขนาดดังต่อไปนี้

1. อาวุธปืนชนิดลากล้องมีเกลียวที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางปากลากล้องไม่เกิน 1.44 มิลลิเมตร

2. อาวุธปืนชนิดลากล้องไม่มีเกลียว ดังนี้
 - 1) ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางปากลากล้องไม่ถึง 20 มิลลิเมตร
 - 2) ปืนบรรจุปากปืนลูกซองหรือปืนพลุสัญญาณ
3. อาวุธปืนชนิดที่เครื่องกลไกสำหรับบรรจุกระสุนเองให้สามารถยิงซ้ำได้ดังต่อไปนี้
 - 1) ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางปากลากล้องไม่ถึง 160 มิลลิเมตร
 - 2) ปืนลูกซอง
 - 3) ปืนลูกกรดขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางปากลากล้องไม่ถึง 5.6 มิลลิเมตร
4. อาวุธปืนชนิดเครื่องบังคับเสียงให้เบาผิดปกติ
5. อาวุธปืนชนิดไม่ใช่กระสุนปืน เป็นที่บรรจุวัตถุเคมีที่ทำให้เกิดอันตรายหรือเป็นพิษหรือไม่ใช่ เครื่องกระสุนปืนที่บรรจุเชื้อโรคเชื้อเพลิงหรือวัตถุกำมันตภาพรังสี³⁵

ความหมายของ “สิ่งเทียมอาวุธปืน” หมายความว่า สิ่งซึ่งมีรูปและลักษณะอันน่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน (ความหมายตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4 (5))

จากบทนิยามของสิ่งเทียมอาวุธปืนของไทย สิ่งใดก็ตามที่มีรูปและลักษณะอันทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืนจะเป็นเพียง “สิ่งเทียมอาวุธปืน” ไม่ใช่ “อาวุธปืน” ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 จากนิยามความหมาย สิ่งเทียมอาวุธปืนแล้ว ปืนปีปักกัน ไม่ใช่อาวุธปืนแต่เป็น “สิ่งเทียมอาวุธปืน”

4.1.2 กฎหมายการควบคุมอาวุธปืนของสหรัฐอเมริกา

บัญญัติหลักกฎหมายอาวุธปืนของสหรัฐอเมริกาภายใต้กฎหมายของรัฐบาลกลาง (Gun Control 1968) ได้ให้ความหมายของอาวุธปืนว่า “อาวุธปืน หมายถึงอาวุธใด ๆ รวมทั้งปืนอัดลมที่จะหรือถูกออกแบบหรือถูกดัดแปลงไป เพื่อปล่อยหรือยิงวัตถุด้วยการจุดระเบิดรวมทั้งกรอบหรือภาชนะของอาวุธนั้น ๆ เครื่องดับเสียง หรือเครื่องเก็บเสียงของอาวุธปืนหรือสิ่งประดิษฐ์เพื่อการทำลายใด ๆ คำดังกล่าวไม่รวมถึงอาวุธปืนโบราณ” จากหลักกฎหมายอาวุธปืนของสหรัฐอเมริกาก็เห็นได้ว่า หากจะเป็นอาวุธปืนได้นั้นต้องสามารถปล่อย หรือยิงวัตถุด้วยการระเบิดได้ไม่ว่าจะเป็นปืนอัดลม หรือปืนของเล่นหากถูกดัดแปลงให้สามารถยิงหรือปล่อยวัตถุด้วยการระเบิดได้ก็ถือว่าเป็นอาวุธปืน และเพื่อวิเคราะห์เรื่องของปืนอัดลมจะเห็นได้ว่าภายใต้กฎหมายของรัฐบาลกลางปืนอัดลมเบาปืนอัดลมเบาที่ใช้ในยุทธภีฬาไม่ถือว่าเป็นอาวุธปืนตามกฎหมาย เนื่องจากปืนอัดลมเบาใช้แรงลมในการปล่อยหรือยิงวัตถุเท่านั้น ไม่สามารถปล่อย หรือยิงวัตถุได้ด้วยการระเบิด ปืนอัดลมเบาที่ใช้ในยุทธภีฬาจึงไม่ถือเป็นอาวุธปืนตามกฎหมาย ซึ่งกฎหมายของสหรัฐอเมริกามีความชัดเจนในเรื่องการกำหนดว่าให้สิ่งใดเป็นอาวุธปืน เนื่องจากกฎหมายของสหรัฐอเมริกาคำนี้ถึงว่าสิ่งที่จะเป็นอาวุธปืนได้ จะต้องมีความรุนแรงจนสามารถทำอันตรายสาหัสต่อร่างกายมนุษย์ได้จึงจะถือว่าเป็นอาวุธปืน

³⁵ สมพร พรหมพิตร, เรื่องเดิม, หน้า 8-11.

4.1.3 กฎหมายอาวุธปืนของสหพันธรัฐมาเลเซีย

กฎหมายอาวุธปืนของสหพันธรัฐมาเลเซีย กำหนดให้ใช้บังคับแก่อาวุธปืน สิ่งเทียมอาวุธปืน และกระสุนปืน ตาม มาตรา 1 กฎหมายฉบับนี้เรียกว่า กฎหมายอาวุธปืน 1960 มาตรา 2 (1) ในฉบับนั้นนอกจากจะมีข้อกำหนดไว้เป็นอย่างเช่น “อาวุธปืน” หมายถึง อาวุธใด ๆ ที่มีลำกล้องยิงให้ตายได้โดยการบรรจุลูกกระสุนหรือจรวดอย่างอื่นเข้าไปสำหรับยิงออกมาจากปากลำกล้องนั้น และให้หมายรวมถึงอาวุธที่ออกแบบ หรือให้ปรับใช้ หรือสามารถปรับใช้ในการยิงด้วยของเหลวหรือแก๊ส หรืออื่นใดที่เป็นอันตรายแก่ชีวิตและทรัพย์สินได้ กับให้หมายรวมถึงปืนลมที่เป็นปืนสั้น ปืนยาว ปืนกล ปืนพก และส่วนประกอบใด ๆ ของอาวุธดังกล่าวนั้น เป็นเครื่องอุปกรณ์ใด ๆ ของอาวุธดังกล่าวที่ออกแบบหรือใช้ ปรับใช้เพื่อให้เกิดเสียงหรือแสงวับแววน้อยลงจากการยิงด้วยอาวุธดังกล่าวนั้นด้วย

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าควรมิยามความหมายของ “สิ่งเทียมอาวุธปืน” ของไทยให้มีการควบคุมโดยกำหนดรายละเอียดและสาระสำคัญของสิ่งเทียมอาวุธปืน มีจุดประสงค์ให้นิยามความหมายชัดเจนและครอบคลุม หากไม่มีการนิยามความหมายดังกล่าว การควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนซึ่งรวมถึงปืนปีปีกันจะไม่สามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ดังตาม มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 เพื่อสะดวกในการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุม และบัญญัติให้อำนาจอรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้มีอำนาจใช้กฎหมายนี้สามารถออกกฎกระทรวงเพิ่มเติมได้ เพื่อใช้ครอบคลุมสิ่งเทียมอาวุธปืน อาจจะมีขึ้นใหม่ในอนาคต ซึ่งมีลักษณะทันสมัยและเป็นอันตรายเทียบเท่าอาวุธปืนจริง มาตรา 4 (2) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 แม้ว่าปืนอัดลมเบาจะใช้กำลังดันของแก๊ส หรืออัดลมในการส่งลูกกระสุนออกไปก็ไม่ได้ถือว่าปืนอัดลมเป็น “อาวุธปืน” ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 เพราะว่าลูกกระสุนของปืนอัดลมเบาไม่จัดอยู่ในลักษณะของเครื่องกระสุน ตามมาตรา 4 (2) เนื่องจากลูกกระสุนของปืนอัดลมเบาเป็นกระสุนพลาสติก หรือกระสุนผลิตภัณฑ์เซรามิกสังเคราะห์ที่ไม่สามารถทำอันตรายแก่ร่างกายมนุษย์อย่างสาหัสได้ และหากพิจารณาในส่วนของกฎหมายอาญาว่า ปืนอัดลมเบา จัดเป็นอาวุธตามมาตรา 1 (5) บัญญัติว่า “อาวุธ” ไว้คือสิ่งซึ่งไม่เป็นอาวุธโดยสภาพแต่ซึ่งได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธ จากการศึกษาพบว่า ปืนอัดลมเบาตามสภาพของลักษณะภายนอกที่มีสภาพไม่ต่างจากอาวุธปืน แต่ปืนอัดลมไม่สามารถทำอันตรายสาหัสให้แก่ร่างกายของมนุษย์ได้ตามมาตรา 1 (5) ประมวลกฎหมายอาญาได้เนื่องจากปืนอัดลมเบาใช้กระสุนของปืนอัดลมเบาเป็นกระสุนพลาสติก หรือกระสุนผลิตภัณฑ์เซรามิกสังเคราะห์ มีความเร็วต้นและแรงปะทะที่ต่ำมากเพียง 280 ฟุต/วินาที จึงไม่สามารถทำให้เกิดอันตรายสาหัสแก่ร่างกายมนุษย์ได้ แต่หากนำปืนอัดลมเบาไปใช้ในการกระทำความผิดตามกฎหมาย จะถือว่าปืนอัดลมเบาเป็นอาวุธ จากบทบัญญัติในมาตรา 1 (5) ประมวลกฎหมายอาญามีการกล่าวถึง สิ่งที่ไม่เป็นอาวุธโดยสภาพแต่ได้ใช้ หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธ ถือว่าเป็นอาวุธตามมาตรา 1 (5) นี้เช่นกัน เมื่อวิเคราะห์ตามสภาพแล้วปืนอัดลมเบาไม่จัดว่าเป็น “อาวุธ” ตามประมวลกฎหมายอาญาและ “อาวุธปืน” ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 ซึ่งปืนอัดลมจะจัดอยู่ในประเภทใดในส่วนนี้กฎหมายได้กำหนดนิยามคำว่า “สิ่งเทียมอาวุธปืน” ไว้คือ สิ่งซึ่งมีรูปลักษณะอันน่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืนซึ่งตรงกับลักษณะของปืนอัดลมเบา ส่วนนี้กฎหมายไม่ได้มองถึงองค์ประกอบภายใน หรือผลที่เกิดจากการใช้อาวุธปืน แต่เป็นการมองในส่วนของคุณลักษณะ

ภายนอก ลักษณะของสิ่งที่ทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่าเป็นอาวุธปืนเพียงแคเห็นภายนอก ปืนอัดลมเบาซึ่งมีลักษณะภายนอกเหมือนอาวุธปืนทุกประการ จึงถือว่าปืนอัดลมเบาเป็นสิ่งเทียมอาวุธปืนตามมาตรา 4 (5) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ

4.2 การขอใบอนุญาตและคุณสมบัติของบุคคลผู้มีปืนปืนกัน

4.2.1 การขอใบอนุญาตและคุณสมบัติของบุคคลผู้มีปืนปืนกันของไทย

ผู้ขออนุญาตต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติไม่ต้องห้าม ตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มีความประพฤतिเป็นที่ไว้วางใจให้ทำการค้า จำหน่าย ประกอบซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะสิ่งเทียมอาวุธปืน ให้เจ้าพนักงานพิมพ์ลายนิ้วมือตรวจสอบว่าเคยมีประวัติอย่างใดมาก่อนหรือไม่ ประกอบกับจะต้องเป็นผู้มีหลักทรัพย์เป็นหลักฐานพอที่จะตั้งร้านค้า เพื่อทำการค้าจำหน่าย ประกอบซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะสิ่งเทียมอาวุธปืน โดยให้สอบสวนให้แน่ชัดว่าผู้ขออนุญาตมีทรัพย์เท่าใด หรือหลักทรัพย์อย่างใด ราคาเท่าใดเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ขออนุญาตแต่ผู้เดียว หรือมีกรรมสิทธิ์ร่วมกับบุคคลอื่น นอกจากพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ จะได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่ขออนุญาตการสั่งนำเข้า หรือค้าสิ่งเทียมอาวุธปืนแล้ว พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวยังกำหนดเงื่อนไขการตรวจสอบควบคุมโดยการวางระเบียบ การขอและ การออกใบอนุญาต ตลอดจนกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมไว้กล่าว โดยเฉพาะคือการที่บุคคลใดประสงค์จะสั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน จะต้องยื่นคำขอใบอนุญาตตามแบบ ป.1 และ ป.2 สำหรับการจะนำเข้า และใบ ป.3 สำหรับการจะค้าต่อนายทะเบียนท้องที่ตามแบบที่กฎกระทรวง (พ.ศ.2490) ได้ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยในส่วนของสถานที่ทำการค้านั้น เจ้าพนักงานท้องที่ก็จะทำการสำรวจสถานที่ทำการค้าว่า เป็นที่มั่นคงแข็งแรงเหมาะสมและตั้งอยู่ในย่านการค้าสะดวกแก่การควบคุมตรวจตราของนายทะเบียนท้องที่และเจ้าหน้าที่ ในกรณีที่ผู้ขออนุญาตเป็นบุคคลเดียวหรือบุคคลกับนิติบุคคลที่มีผู้จัดการเป็นบุคคลเดียวกัน หรือนิติบุคคลกับนิติบุคคลที่มีผู้จัดการเป็นบุคคลเดียวกัน เคยได้รับอนุญาตให้ทำการค้าจำหน่ายสิ่งเทียมอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนอยู่ในสถานที่ทำการค้าเดียวกันจะได้รับใบอนุญาตให้ทำการค้าและจำหน่ายสิ่งเทียมอาวุธปืน ในสถานที่ทำการค้าเดียวกันได้รวมทั้งสิ้นไม่เกินห้าใบอนุญาตเฉพาะสถานที่ทำการค้าที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่กรุงเทพมหานครและไม่เกินหนึ่งใบอนุญาตสำหรับในจังหวัดอื่น หลังจากที่เจ้าพนักงานท้องที่สืบสวนสอบสวนผู้ขออนุญาตแล้ว จะต้องส่งสำนวนทั้งหมดพร้อมด้วยคำขอรับอนุญาตไปยังกระทรวงมหาดไทย ประกอบการพิจารณาทุกคราวที่มีการขออนุญาต (คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ 109/2535, ลงวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2535) โดยบุคคลใดประสงค์จะสั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบ ป.1 ต่อนายทะเบียนท้องที่ โดยนายทะเบียนท้องที่จะอนุญาตให้ออกใบอนุญาตสั่ง นำเข้าตามแบบ ป.2 ส่วนการอนุญาตให้ค้าจะออกตามแบบ ป.5

คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตสั่ง นำเข้า หรือค้าสิ่งเทียมอาวุธปืนนั้น ได้มีหลักเกณฑ์ให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องพิจารณาไว้โดยดำเนินการเช่นเดียวกับการขออนุญาตสั่ง นำเข้า หรือค้าอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน ดังนี้

1. เป็นบุคคลที่บรรลุนิติภาวะ
2. ไม่เป็นบุคคลซึ่งไม่สามารถใช้อาวุธปืนได้โดยกายพิการหรือทุพพลภาพ
3. ไม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ หรือจิตฟั่นเฟือน

ไม่สมประกอบ หรือวิกลจริต

4. ประกอบสัมมาอาชีพ มีถิ่นที่อยู่ประจำในท้องที่ที่ขออนุญาต และมีชื่อในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยทะเบียนราษฎรไม่น้อยกว่า 6 เดือน

5. ไม่เป็นบุคคลที่มีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันอาจกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน

6. ไม่เคยต้องโทษจำคุกในฐานความผิดที่กฎหมายกำหนด ดังต่อไปนี้

1) ไม่เป็นบุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา 97 มาตรา 111 มาตรา 120 มาตรา 177 มาตรา 183 มาตรา 249 มาตรา 250 มาตรา 293 ถึง มาตรา 303 มาตรา 245 ถึง 257 และพ้นโทษยังไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษถึงวันยื่นคำขอใบอนุญาต เว้นแต่ในกรณีความผิดที่กระทำด้วยความจำเป็นหรือเพื่อป้องกันหรือโดยถูกยั่วยุโทษ

2) ไม่เป็นบุคคลซึ่งต้องโทษจำคุก สำหรับความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2477 มาตรา 11 มาตรา 22 มาตรา 29 ถึง มาตรา 33 หรือพระราชบัญญัติอาวุธ ปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 7 มาตรา 24 มาตรา 33 หรือมาตรา 38

3) ไม่เป็นบุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป ในระหว่างห้าปีนับย้อนขึ้นไปจากวันยื่นคำขอ สำหรับความผิดอย่างอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ใน 6.1 และ 6.2 เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

7. ไม่เป็นบุคคลที่ต้องคำพิพากษาของศาลให้ปรับตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป หรือจำคุกแม้ว่าใน แต่ครั้งเดียวฐานความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2477 และพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 และพ้นโทษครั้งสุดท้ายไม่เกิน 10 ปี นับแต่วันยื่นคำขอใบอนุญาต

4.2.1 การขอใบอนุญาตและคุณสมบัติของบุคคลผู้มีปืนปีกันของสหรัฐอเมริกา

การควบคุมอาวุธปืนตามกฎหมาย“พระราชบัญญัติควบคุมอาวุธปืน 1968” บัญญัติขึ้นโดยวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรของสหรัฐอเมริกา สภานิติบัญญัติของสหรัฐอเมริกาประกาศจุดมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินี้คือ เพื่อสนับสนุนผู้บังคับใช้กฎหมายกลาง กฎหมายมลรัฐ และกฎหมายท้องถิ่นในการต่อสู้กับอาชญากรรมและความรุนแรง พระราชบัญญัตินี้มิได้มีจุดประสงค์ที่จะเพิ่มภาระหรือจำกัดแก่ผู้เคารพกฎหมายในการขอมิ ครอบครอง หรือใช้อาวุธในการล่าสัตว์ กีฬา ป้องกันตัวหรือกิจกรรมอื่น ๆ นอกจากจะมีเหตุผลจำเป็นที่จะส่งเสริมบังคับใด ๆ นอกจากจะมีเหตุผลจำเป็นที่จะส่งเสริมการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ ซึ่ง “บุคคลและใครก็ตาม หมายถึง รวมบุคคลใด ๆ นิติบุคคล บริษัท สมาคม องค์กร ห้างหุ้นส่วน สังคม หรือบริษัทที่มีผู้ลงทุนร่วมกัน” จากการควบคุมอาวุธปืนตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา ประชาชนในสหรัฐอเมริกาจึงมีความรู้สึ้อยู่ตลอดเวลาว่าการมีอาวุธปืนเป็นสิทธิพื้นฐานของบุคคลเพียงแต่ยอมให้รัฐเข้ามาควบคุมได้บางส่วน เพื่อความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของสังคมส่วนรวมเท่านั้น ภายใต้กฎหมายของรัฐบาลกลางปีนัอดลมาเบไม่จัดเป็นอาวุธปืน และกฎหมายที่นำมาใช้สำหรับคนทุกเพศทุกวัย ผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปีไม่ได้รับอนุญาตให้ซื้อ

ปืนอัดลมเบาผ่านเคาน์เตอร์ในร้านค้า แต่บุคคลใด ๆ ไม่ว่าอายุใดก็ตามสามารถใช้ปืนอัดลมเบาได้ ข้อกฎหมายนี้นำมาใช้เหมือนกันในทุกรัฐ

การขออนุญาต มาตรา 923

(a) ไม่มีบุคคลใดจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจนำเข้า ผลิตหรือจัดจำหน่ายอาวุธปืน หรือนำเข้า ผลิต หรือจัดจำหน่ายกระสุน จนกว่าจะได้สมัครและได้รับอนุญาตจากคณะรัฐมนตรีให้กระทำการดังกล่าวได้

ใบสมัคร เป็นไปตามรูปแบบและประกอบด้วยข้อมูลที่จำเป็นสำหรับพิจารณาความเหมาะสมที่จะได้รับใบอนุญาตตามที่คณะรัฐมนตรีระบุไว้เท่านั้น รวมทั้งมีรูปถ่าย และลายพิมพ์นิ้วมือของผู้สมัครด้วย ผู้สมัครแต่ละคนต้องเสียค่าธรรมเนียมในการรับใบอนุญาตและต้องเสียค่าธรรมเนียมที่แยกออกมาอีกส่วนหนึ่งสำหรับแต่ละธุรกิจที่ผู้สมัครทำอยู่

(b) บุคคลใด ๆ ที่ต้องการเป็นนักสะสม ที่ได้รับอนุญาตต้องสมัครขอใบอนุญาตนั้นจากคณะรัฐมนตรี

ใบสมัคร เป็นไปตามรูปแบบและประกอบด้วยข้อมูลที่จำเป็นสำหรับพิจารณาความเหมาะสมที่จะได้รับอนุญาตตามที่ระบุในข้อกำหนด ค่าธรรมเนียมสำหรับใบอนุญาตดังกล่าวคือ \$ 10 ต่อปี ใบอนุญาตภายใต้มาตรานี้จะใช้กับธุรกรรมที่เกี่ยวกับของหายากหรือโบราณวัตถุ

ผู้มีอำนาจในการอนุญาต มาตรา 923 (a)

(a) ไม่มีบุคคลใด จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจนำเข้า ผลิต หรือจัดจำหน่ายอาวุธปืนหรือนำเข้า ผลิตหรือจัดจำหน่ายกระสุน จนกว่าจะได้สมัครและได้รับใบอนุญาตจากคณะรัฐมนตรีให้กระทำการดังกล่าวได้

การเพิกถอนใบอนุญาต มาตรา 923 (e)

(e) คณะรัฐมนตรีอาจเพิกถอนใบอนุญาตที่ออกให้ภายใต้มาตรานี้ หากทราบหรือมีโอกาสดียืนยันว่าผู้ถือใบอนุญาตนั้น มีเจตนาจะฝ่าฝืนข้อกำหนดใด ๆ ในบทนี้หรือกฎเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีระบุไว้ในบทนี้

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนตามกฎหมายของสหพันธรัฐมาเลเซีย หลักแห่งการขออนุญาตและפקพาในการขออนุญาตเกี่ยวกับอาวุธปืน มี 2 ลักษณะ คือ การขออนุญาตมีอาวุธปืน และการขอפקพาใช้อาวุธปืน

มาตรา 3 (1) ตามกฎหมายฉบับนี้และกฎหมายข้อบังคับใด ๆ ที่ออกแบบตามกฎหมายฉบับนี้ จะไม่มีบุคคลใดมีสิทธิครอบครอง ยึดถือ หรือควบคุมซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนใด ๆ นอกจากเขาจะได้เป็นผู้ถือใบอนุญาตอาวุธปืนที่ออกให้แก่เขาตามมาตรา 4

มาตรา 3 (2) กรณีตามมาตรา 3 (1) บุคคลอาจมีหรือใช้อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนได้ภายในขอบเขตของการอนุญาตอันชอบด้วยกฎหมายที่ออกให้แก่เขาตามมาตรา 4

ทั้งนี้ จะมีผลบังคับเป็นใบอนุญาตอาวุธปืนในส่วนเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่ออกให้แก่บุคคลบางคนด้วย

แต่อย่างไรก็ตาม มาตรา 6 ได้บัญญัติเป็นข้อยกเว้นของมาตรา 3 ไว้ คือ

มาตรา 6 (1) มาตรา 3 จะไม่ใช่บังคับแก่พระราชอาธิบดี หรือแก่ผู้ปกครองรัฐหรือเจ้าผู้ครองนครแห่งรัฐใด ๆ

ทั้งนี้ จะได้มีการแจ้งต่ออธิบดีกรมตำรวจ เดือนมิถุนายนของทุกปี โดยบุคคลซึ่งพระราชอาชญาบัตร หรือผู้ครองรัฐ หรือเจ้าครองนคร แต่งตั้งให้รายละเอียดของอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนทั้งหมดที่อยู่ในครอบครอง หรือยึดถือ หรือความควบคุมของพระราชอาชญาบัตร หรือผู้ปกครองรัฐ หรือเจ้าผู้ครองนคร ซึ่งไม่มีใบอนุญาตอาวุธปืนนั้น

(2) ภายใต้บังคับมาตรา 3 . . .

(ข) บุคคลอาจพกพา หรือใช้โดยไม่ต้องมีใบอนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตพกพา ดังนี้

(ข) .1 ปืนขนาดเล็กไม่เกิน .22 คาลิเบอร์ และเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวที่สถานฝึกยิงปืนขนาดเล็ก โดยเจ้าของหรือผู้จัดการยิง หรือแสดงการยิงดังกล่าว มอบอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืน ดังกล่าวให้ และสถานฝึกยิง หรือที่แสดงการยิงดังกล่าวได้จัดให้มีขึ้นตามใบอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรและตามเงื่อนไขที่ออกโดยอธิบดีตำรวจแห่งรัฐ ที่สถานที่ดังกล่าวตั้งอยู่

(ข) .2 อาวุธและกระสุนลูกซองฝึกยิง ที่ใช้ในการแสดงละคร หรือการแสดงทำนองเดียวกัน หรือในการแข่งขันกีฬา ซึ่งบุคคลได้มีส่วนอยู่ด้วยในการนับ ถ้าหากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากอธิบดีตำรวจแห่งรัฐ ที่การแสดงและการแข่งขันดังกล่าวมีขึ้นโดยต้องใช้อาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนดังกล่าว ในการแสดง หรือการแข่งขันกีฬาดังกล่าวด้วย

(3) บุคคลจะไม่ถูกล้อว่าฝ่าฝืน มาตรา 3 ด้วยเหตุผลเพียงว่าในระหว่างเดือนมิถุนายนของปีใดเขามิไว้ในครอบครอง หรือยึดถือ หรือใช้ควบคุม หรือพกพา หรือใช้ซึ่งอาวุธ หรือเครื่องกระสุนปืนโดยไม่มีใบอนุญาต หรือคำอนุญาต ถ้าหากบุคคลนั้นได้มีอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองของงาน หรือได้รับอนุญาตให้พกพาและใช้อาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืน ในวันที่ 30 มิถุนายนของปีเดียวกัน ตามข้อกำหนดของใบอนุญาตพกพาแล้ว

การขออนุญาต

มาตรา 4 (1) คำขอสำหรับใบอนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนให้ทำตามแบบที่กำหนดไว้ ยื่นต่ออธิบดีกรมตำรวจแห่งรัฐซึ่งผู้ยื่นคำขอ มีถิ่นที่อยู่และให้ระบุรายละเอียดต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในแบบคำขอดังกล่าว

(2) ตามกฎหมายฉบับนี้ และกฎข้อบังคับได้ออกตามกฎหมายฉบับนี้ อธิบดีกรมตำรวจจะอนุญาตตามคำขออนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนฉบับใดก็ได้ตามควรแก่กรณีถ้าเป็นที่พอใจแก่เขาว่าคำขอนั้นมีเหตุผลอันดีในการให้ผู้ขอมิไว้ในครอบครอง ยึดถือ ไว้หรือควบคุม หรือพกพาและใช้ได้ตามควรแก่กรณี ซึ่งอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามที่ระบุรายละเอียดไว้ในคำขอนั้น และในกรณีนี้ให้ผู้ขอมิอำนาจกระทำการใดได้เท่าที่จะไม่เป็นอันตรายต่อสาธารณชนหรือผลประโยชน์ของสาธารณชน

(3) ใบอนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนฉบับหนึ่ง ๆ จะเป็นไปตามแบบที่กำหนดไว้และจะกำหนดเงื่อนไขหรือข้อจำกัดใด ๆ ให้ผู้ยึดถือปฏิบัติได้ ลักษณะสภาพและจำนวน หรือเครื่องหมายบ่งบอกอื่น ๆ ของอาวุธปืนที่ออกใบอนุญาตให้ในส่วนเกี่ยวกับเครื่องกระสุนปืนก็จะมีกำหนดไว้ให้ยึดไว้เป็นจำนวนเท่าใด ในเวลาหนึ่งใดกับรายการอื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตนั้น

(4) รายการต่าง ๆ ของใบอนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนทุก ๆ ใบที่ออกให้ หรือที่ออกให้ใหม่ตามมาตรานี้จะลงไว้ในทะเบียนซึ่งอธิบดีตำรวจแห่งรัฐเก็บรักษาไว้ตามรูปแบบและวิธีการและสถานที่ตั้งที่อาจจะให้ไว้

(5) ถ้ามีคำขอใบอนุญาตเกี่ยวกับอาวุธ หรือเครื่องกระสุนปืนที่ไม่มีตัวอักษรหรือตัวเลข หรือเครื่องหมายอย่างอื่นทำนองเดียวกันนี้ซึ่งอาจจะได้มีการระบุไว้เรียบร้อยแล้ว ก่อนที่จะออกใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานผู้รับคำขอจะลงเครื่องหมายที่อาวุธ หรือเครื่องกระสุนปืน ตามที่รู้หรือปรากฏขึ้นใน ภายหลังแล้วได้ตามควรแก่กรณี แต่กระทำได้กล่าวจะต้องไม่เป็นการเสียหาย หรือลอกเลียนแบบ ตัวอักษร หรือตัวเลข หรือเครื่องหมายอื่นดังกล่าวนี้

ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต มาตรา 4 (4)

มาตรา 4 (1) คำขอสำหรับใบอนุญาตอาวุธปืน หรือใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนให้ทำตามแบบ ที่กำหนดไว้ ยื่นต่ออธิบดีกรมตำรวจแห่งรัฐ ซึ่งผู้ยื่นคำขอมิถิ่นที่อยู่ และให้ระบุรายละเอียดต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในแบบคำขอดังกล่าว

อย่างไรก็ตามยังมีเงื่อนไข ว่ามีผู้มีอำนาจในการออกใบอนุญาตอาจจะไม่อนุญาตได้ตาม มาตรา 30 (1) (2) (3) (4) และ มาตรา 31

มาตรา 30 (1) อธิบดีกรมตำรวจ หรือเจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจ หรือออกใบอนุญาตให้มี หรือพกพา ความหมายนี้อันให้ไว้ตามมาตรา 57 ด้วยความเห็นชอบของอธิบดีกรมตำรวจที่มีอำนาจ เห็นชอบได้

(ก) ไม่อนุญาตตามคำขอรับใบอนุญาตให้มี หรือพกพาที่ไม่ระบุเหตุผลเพื่อการนั้น

(ข) ไม่อนุญาตตามคำขอให้ออกให้ใหม่ หรือเพิกถอน หรือหยุดใช้ชั่วคราวซึ่ง ใบอนุญาตให้มีหรือพกพาใด ๆ ที่ออกตามกฎหมายนี้ เพื่อเหตุผลแห่งความปลอดภัยสาธารณะ หรือ ประการอื่น ๆ โดยจัดแจ้งไว้ให้ปรากฏ

(2) เมื่อใบอนุญาตให้มีหรือพกพาใด ๆ ถูกเพิกถอน หรืองดใช้ให้บุคคลที่ยึดถือใบอนุญาต ดังกล่าวไว้ส่งมอบใบอนุญาตดังกล่าวแก่สถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุดโดยมิชักช้า

(3) ใบอนุญาตให้มี หรือพกพาทุกฉบับให้ถือว่าตกอยู่ภายใต้ เงื่อนไขหรือข้อจำกัดตามที่เจ้า พนักงานผู้ออกให้ได้รับหรือสลักหลังไว้ในใบอนุญาตให้มี หรือพกพาที่ออกให้

(4) บุคคลใดไม่พอใจ การไม่อนุญาตตามคำขอให้ออก หรือให้ออกใหม่ ซึ่งใบอนุญาตให้มี หรือพกพา หรือเงื่อนไขใด ๆ ซึ่งกำหนดโดยเจ้าพนักงาน ผู้ออกใบอนุญาตให้มี หรือพกพา หรือต่อการ ถูกเพิกถอน หรืองดใช้ใด ๆ ซึ่งใบอนุญาตให้มี หรือพกพาอาจยื่นอุทธรณ์เป็นลายลักษณ์อักษรต่อ รัฐมนตรีภายใน 1 เดือน นับแต่วันที่ใบอนุญาต วันที่ออกข้อกำหนดวันเพิกถอน หรืองดใช้ดังกล่าว คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้ถือเป็นที่สุด

มาตรา 31 รัฐมนตรีอาจออกคำสั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนหรือใบอนุญาตให้พกพา อาวุธปืนใด ๆ ก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องให้เหตุผลเพื่อการนั้น

อายุของใบอนุญาตมีและใบอนุญาตให้พกพาและใช้มาตรา 4 (4)

ใบอนุญาตอาวุธปืนหรือใบอนุญาตให้พกพาอาวุธปืน หากมิได้มีการยกเลิก หรือเพิกถอน เสียก่อน จะสิ้นอายุลงในวันที่ 30 ของเดือนมิถุนายน ต่อไปจากวันที่ออกให้ แต่อธิบดีกรมตำรวจแห่ง รัฐ ผู้ที่ถือใบอนุญาตนั้นมีถิ่นที่อยู่อาจต่อการอนุญาตให้ใหม่ เป็นเวลาหนึ่งปีต่อไปนับแต่วันที่ 30 ของ เดือนมิถุนายนดังกล่าวและอาจต่อให้ไปเรื่อย ๆ นับแต่เวลาดังกล่าวนั้นและบทบัญญัติแห่งมาตรานี้ให้ ใช้บังคับแก่การออกใบอนุญาตอาวุธปืน หรืออนุญาตพกพาใหม่ดังกล่าวนี้ด้วย

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนแล้ว ผู้วิจัยพบว่า มาตรการการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 ไม่กำหนดมาตรการเกี่ยวกับการครอบครอง หรือพกพาแต่ประการใด จึงควรมีมาตรการในการให้อนุญาตพาติดตัวไปนอกบ้าน หรือสถานที่สาธารณะเพื่อป้องกันมิให้เกิดการนำไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ ซึ่งจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มีเจตนารมณ์บัญญัติขึ้นเพื่อใช้กำหนดมาตรการป้องกันบุคคลผู้มีอาวุธปืนเท่านั้น กล่าวคือ ให้บุคคลมีและใช้อาวุธปืนเพื่อป้องกันตัว และทรัพย์สิน เพื่อการกีฬาและเพื่อล่าสัตว์ ดังที่บัญญัติไว้ มาตรา 7 “ห้ามมิให้ผู้ใดทำ ชื้อ มี ใช้ สั่ง หรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืน หรือ เครื่องกระสุนปืน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่” ทั้งนี้ไม่ได้กำหนดไว้ว่า ผู้ที่มีสิ่งเทียมอาวุธปืนไว้ในครอบครองได้ ต้องมีใบอนุญาตให้มีสิ่งเทียมอาวุธปืนไว้ในความครอบครองก่อนซึ่งไม่ครอบคลุมถึงปืนปีบกัน การมีปืนปีบกันไว้ในความครอบครอง จึงไม่มีความผิดซึ่งแตกต่างจากเรื่องอาวุธปืนที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่า ผู้ที่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองจะต้องได้รับอนุญาตก่อน จึงทำให้มีผู้ต้องการมีสิ่งเทียมอาวุธปืนพยายามซื้อหาให้ได้มาไว้ครอบครองเป็นจำนวนมากขึ้น ทั้งนี้ การสั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน “นำเข้า” หมายความว่า นำเข้ามาจากภายนอกราชอาณาจักรไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ (มาตรา 4 (8) แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ) การสั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ (มาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490) หากมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนท้องที่แล้ว บุคคลดังกล่าวมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490) จากบทบัญญัติดังกล่าว การที่จะสั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนนั้น จำต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องที่ก่อนจึงจะดำเนินการกระทำการดังกล่าวได้ มิฉะนั้นจะเกิดโทษทางอาญาแก่บุคคลผู้ฝ่าฝืน มาตรา 8 ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัว เมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามควรแก่พฤติการณ์ ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พาอาวุธไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใดซึ่งไม่ครอบคลุมถึงสิ่งเทียมอาวุธปืนเช่นกัน การพกพาสิ่งเทียมอาวุธปืนจึงไม่มีความผิดแต่อย่างใด ประกอบกับไม่มีการห้ามในการซื้อสิ่งเทียมอาวุธปืน เด็กและวัยรุ่นต่างมีไว้ในครอบครองและด้วยการที่วุฒิภาวะยังไม่เพียงพอในการตัดสินใจอาจนำเอาสิ่งเทียมอาวุธปืนไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ มิได้นำไปใช้เพื่อเกมกีฬา หรือตามวัตถุประสงค์แท้จริง อีกทั้งทำให้บุคคลที่พบเห็นเกิดความสับสนและหลงผิดได้ด้วยความที่สิ่งเทียมอาวุธปืนได้พัฒนาให้เหมือนของจริงมากที่สุด หากยังเป็นสาเหตุให้ร้านค้าที่ทำการซื้อขายสิ่งเทียมอาวุธปืนทำ การซื้อกันอย่างเสรี โดยปราศจากหลักเกณฑ์ควบคุม และได้พยายามดัดแปลงประสิทธิภาพให้สิ่งเทียมอาวุธปืนให้มีประสิทธิภาพเทียบเท่ากับปืนของจริงมากที่สุด อันเป็นผลให้เกิดปัญหาในทางสังคมอันเนื่องมาจากใช้ผิดวัตถุประสงค์ได้ มาตรา 9 วรรคหนึ่ง “ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนให้ออกให้แก่บุคคลสำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน หรือในการกีฬาหรือยิงสัตว์” จากบทบัญญัติดังกล่าว แสดงให้เห็นได้ว่า ความจำเป็นในการออกมาตรการเพื่อควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนในสมัยนั้นยังไม่มี จึงต้องควบคุมเพียงอาวุธปืนเพียงเท่าที่กำหนดตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวอย่างเคร่งครัดเท่านั้น มาตรา 52 วัตถุประสงค์ของการทำ ชื้อ มี ใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน “ห้ามมิให้ผู้ใดสั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่” มาตรา 53 “ในการสั่งนำเข้า หรือค้า

สิ่งเทียมอาวุธปืนให้นำมาตรา 16 มาตรา 17 มาตรา 18 มาตรา 19 มาตรา 30 มาตรา 31 และ มาตรา 37 มาใช้บังคับ โดยอนุโลม” ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 ไม่มีมาตรการควบคุม การทำ ชื้อ มี ใช้ซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน กำหนดมาตรการควบคุมไว้เฉพาะการทำ ชื้อ มี ใช้ ซึ่งอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน จึงไม่ครอบคลุมถึงการทำ ชื้อ มี ใช้ ซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน และ บทบัญญัติมาตรา 52 มาตรา 53 หากปรากฏว่า ผู้ใดทำ ชื้อ มี ใช้ ซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน ผู้นั้นหาได้มีความผิดตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 เป็นผลให้ผู้กระทำการดังกล่าว ไม่มีความผิดและมีโอกาสทำ ชื้อ มี ใช้โดยมิชอบ ผิดประเภท ผิดวัตถุประสงค์ มาใช้ง่ายขึ้น กล่าวคือ แทนที่จะใช้เพื่อเป็นเกมกีฬา หรือ เพื่อเป็นของเล่น แต่กลับนำมาใช้ในการก่อเหตุอาชญากรรม เช่น การจี้ ปล้น หรือข่มขู่ผู้อื่น เป็นต้น เป็นเหตุซึ่งนำมาซึ่งความเดือดร้อนในสังคม

4.3 ความรับผิดชอบและบทลงโทษของผู้ฝ่าฝืนกฎหมาย

4.3.1 ความรับผิดชอบและบทลงโทษของผู้ฝ่าฝืนกฎหมายของไทย

พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 เป็นกฎหมายที่มีโทษทางอาญา แต่วัตถุประสงค์ของ กฎหมายนี้มิได้มุ่งถึงการกระทำความผิดอันเป็นการทบทวนต่อความมั่นคงของสังคมโดยตรง ดังเช่น กฎหมายอาญาที่เป็นความผิดอันเห็นได้ในตัวเอง แต่ความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 นี้ ถือเป็นการผิดเทคนิค ซึ่งหมายถึงเป็นความผิดเพราะกฎหมายระบุว่ามีความผิด (Mala Prohibita) ดังนั้น ผู้ใดสั่ง นำเข้า หรือค้า ซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับ อนุญาต จึงถือว่าไม่ถูกต้องโดยผลแห่งกฎหมายอันมีวัตถุประสงค์ เพียงเพื่อป้องกัน หรือควบคุมสิ่ง เทียมอาวุธปืน ซึ่งจัดเป็นการควบคุมทางอ้อม มิใช่เป็นการก่ออาชญากรรมร้ายแรง

การกำหนดความรับผิดชอบและบทลงโทษเกี่ยวกับการฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ เนื่องจากบทลงโทษผู้ที่ ฝ่าฝืนตามมาตรา 52 พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 ซึ่งบัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ใดสั่ง นำเข้า หรือ ค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่โดยตามมาตรา 77 ตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 กำหนดโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนโดยให้ลงโทษเพียงจำคุกไม่เกินหนึ่ง เดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ยังมีโทษต่ำมากสำหรับผู้ฝ่าฝืนตามมาตรา 52 ทำให้ผู้ฝ่าฝืนกันมากเมื่อเทียบกับค่าตอบแทนที่จะได้รับการฝ่าฝืนนั้น พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 การพิจารณาลงโทษตามความผิดนี้ จึงเห็นควรพิจารณาให้เหมาะสมแก่การกระทำ ทั้งนี้ ปัจจุบันมีมาตรการลงโทษที่ค่อนข้างจำกัด มี 2 ประการคือ โทษปรับหรือจำคุก ศาลไม่สามารถใช้ดุลพินิจเลือกลงโทษจำเลยให้เหมาะสมแก่พฤติการณ์ได้ โทษจำคุกบางครั้ง ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ หากเป็นการกระทำโดยเจตนาการทำ ชื้อ มี ใช้ ทั้งไม่เป็นประโยชน์ต่อสังคมแต่ประการใด

4.3.2 บทลงโทษตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา

บทลงโทษ มาตรา 924

(a) (1) นอกเหนือจากที่ระบุในอนุมาตรา (b), (c) หรือ (f) ของมาตรานี้ หรือใน มาตรา 929 ใครก็ตาม

(A) จงใจปล่อยเอกสาร หรือแสดงข้อมูลที่บทนี้กำหนดให้เก็บไว้ในบันทึกของผู้ที่ได้รับ

อนุญาตในบทนี้ ข้อมูลที่ใช้กับใบอนุญาต ข้อยกเว้นหรือการช่วยเหลือ ภายใต้ข้อกำหนดของหน้าที่เป็นเท็จ

(B) จงใจฝ่าฝืนอนุมาตรา (a) (4) (f) (k) (r) (v) หรือ (w) ของมาตรา 922

(C) จงใจนำเข้ามายังสหรัฐอเมริกา หรือครอบครองอาวุธปืน หรือกระสุนปืนที่ฝ่าฝืนมาตรา 922 (1) หรือ

(D) จงใจฝ่าฝืนข้อกำหนดในบทนี้จะถูกปรับภายใต้ title นี้ จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(2) ใครก็ตามจงใจฝ่าฝืนอนุมาตรา (a) (b) (d) (g) (h) (i) (j) หรือ (o) ของมาตรา 922 จะถูกปรับตามที่กำหนดใน title นี้ ถูกจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(3) ผู้แทนจำหน่าย ผู้นำเข้า ผู้ผลิต หรือนักสะสม ที่ได้รับอนุญาตใด ๆ ที่จงใจ

(4) ฝ่าฝืน อนุมาตรา (m) ของมาตรา 922 จะถูกปรับตามที่กำหนดใน title นี้ จำคุกไม่เกิน 1 ปี ทั้งปรับ

(5) ใครก็ตามที่ฝ่าฝืน 922 (g) จะถูกปรับตามที่กำหนด ใน title นี้ถูกจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ อย่างไรก็ตาม ระยะเวลาจำคุกจะถูกกำหนดภายใต้ย่อหน้านี้นี้จะไม่เกิดขึ้นพร้อมกับระยะเวลาจำคุกภายใต้ข้อกำหนดของกฎหมายอื่น ยกเว้น กรณีจำคุกไม่เกิน 5 ปี ที่เกิดจาย่อหน้านี้นี้ การฝ่าฝืนมาตรา 922 (g) ถือว่าเป็นการลงโทษสถานของ

(6) ใครก็ตามที่จงใจฝ่าฝืนอนุมาตรา (s) หรือ (t) ของมาตรา 922 จะถูกปรับตามที่กำหนดใน title นี้จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(b) ใครก็ตามตั้งใจกระทำความผิดที่มีบทลงโทษเกิน 1 ปี หรือรู้หรือมีเหตุอันน่าเชื่อถือว่าจะถูกจำคุกเกิน 1 ปี จากข้อศด้นนั้นทำการขนส่งเรือ ขนส่ง หรือรับอาวุธปืน หรือกระสุนปืนระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศจะถูกปรับตามที่ title นี้กำหนด จำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือทั้งจำ ทั้งปรับ

โทษการครอบครองอาวุธปืนและอาวุธอันตรายในสถานที่ราชการ มาตรา 930

(a) นอกเหนือจากที่ระบุในอนุมาตรา () บุคคลใดก็ตามที่จงใจครอบครอง หรือแสดงอาวุธปืน หรืออาวุธอันตรายอื่น ๆ ในสถานที่ราชการ (ยกเว้น สถานที่ของศาล) หรือมีความพยายามเท่านั้น จะถูกปรับตามที่ title นี้ กำหนดหรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(b) บุคคลใดก็ตามจงใจหรือพยายามครอบครอง หรือแสดงอาวุธปืน หรืออาวุธอันตรายในสถานที่ราชการ โดยมีเวลาใช้อาวุธนั้นก่อคดีอาชญากรรม จะถูกปรับตามที่ title นี้กำหนด หรือถูกจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(c) บุคคลที่ฆ่า หรือพยายามฆ่าบุคคลใด ๆ ในการฝ่าฝืนอนุมาตรา (a) หรือ (b) หรือการปะทะกันในสถานที่ราชการที่เกี่ยวข้องกับการใช้อาวุธปืน หรืออาวุธอันตรายจะถูกลงโทษตามที่ระบุในมาตรา 1111, 1112 และ 1113

(d) อนุมาตรา (a) ไม่รวมถึง

(1) การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ ตัวแทน หรือลูกจ้างของประเทศของรัฐ หรือหน่วยงานทางการเมืองที่มีอำนาจตามกฎหมาย ในการเข้าร่วมหรือควบคุมการป้องกัน ตรวจสอบ การสืบสวน หรือการฟ้องร้อง การฝ่าฝืนกฎหมายใด ๆ

(2) การครอบครองอาวุธปืนหรืออาวุธอื่น ๆ โดยเจ้าหน้าที่รัฐบาล หรือสมาชิกกองทัพถ้าการครอบครองนั้นได้รับอำนาจตามกฎหมาย

(3) การถืออาวุธปืน หรืออาวุธอันตรายอื่น ๆ ในสถานที่ราชการที่ถูกกฎหมายในกรณีการล่า หรือวัตถุประสงค์อื่นที่ถูกกฎหมาย

(e) (1) นอกเหนือจากที่ระบุใน (2) ใครก็ตามที่จงใจ หรือพยายามครอบครอง หรือแสดงอาวุธปืนในศาล จะถูกปรับตามที่ title นี้กำหนด จำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ (2) ตาม (1) ไม่ใช้กับสิ่งที่ระบุใน (1) หรือ (2) ของอนุมาตรา (c)

(f) มาตรานี้ไม่จำกัดอำนาจศาลสหรัฐอเมริกา ในการลงโทษ หรือการประกาศกฎออกคำสั่งข้อจำกัด หรือข้อห้ามในการครอบครองอาวุธในศาล หรือการดำเนินคดี ตลอดจนบริเวณที่อยู่ในขอบข่ายของอาครนั้น

4.3.3 บทลงโทษตามกฎหมายของสหพันธรัฐมาเลเซีย

มาตรา 43 บุคคลใด ๆ ฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามบัญญัติใด ๆ ในกฎหมายนี้ หรือตามกฎหมายข้อบังคับใด ๆ ที่ออกตามกฎหมายนี้และไม่มีบทกำหนดโทษไว้โดยเฉพาะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันริงกิต หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 45 (1) บุคคลทุกคนจึงได้รับการพิสูจน์ยืนยัน ว่ามิไว้ในครอบครองของตน หรือภายใต้ความควบคุมของตน ซึ่งสิ่งใด ๆ ที่บรรจุอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือสิ่งเหมือนอาวุธปืน เว้นแต่จะมีข้อแก้ตัวพิสูจน์ให้เห็นว่ามีได้เป็นเช่นนั้น

(2) ผู้ครอบครองทุกคนซึ่งบ้านเรือนใด ๆ หรืออาคารต่าง ๆ ในที่ซึ่งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือสิ่งเทียมของอาวุธปืนใด ๆ ถูกพบให้ถือว่าผู้มีไว้ในครอบครอง ซึ่งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือสิ่งเทียมของอาวุธปืนดังกล่าว นั้น ทั้งนี้ตามความมุ่งหมายแห่งกฎหมายนี้ จนกว่าจะพิสูจน์ให้เห็นว่า มิได้เป็นเช่นนั้น

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนแล้ว ผู้วิจัยพบว่า ความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 เป็นความผิดประเภทที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดมิใช่ความผิดในตัวเอง อันจะเกิดจากความชั่วร้ายของผู้กระทำผิดซึ่งโทษปรับที่กำหนดไว้จำนวน 1,000 บาท หากพิจารณาในแง่ของความเหมาะสมของการลงโทษถือว่าได้สัดส่วนดีแล้ว แต่ถ้ามองในแง่ทฤษฎีการลงโทษ โทษปรับดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดผลในทางป้องกันหรือยับยั้งการกระทำผิดแต่อย่างใด ทั้งยังไม่อาจทำให้ผู้กระทำผิดเกิดความหลาบจำ เพราะเงินค่าปรับจำนวน 1,000 บาท ถือว่าเป็นจำนวนเล็กน้อยมาก เมื่อเทียบกับความเสียหายที่สังคมโดยรวมได้รับ ประกอบกับบทกำหนดโทษตามมาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 47 มาตรา 52 หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนายทะเบียนท้องที่ตามมาตรา 51 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ” ซึ่งถือว่าเป็นบทลงโทษที่เบาเกินไป จึงทำให้ผู้สั่ง นำเข้า หรือค้าไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายทำให้มีการลักลอบนำเข้า หรือค้ากันอย่างเสรี ผู้วิจัยเห็นว่าควรกำหนดบทลงโทษผู้ฝ่าฝืนให้หนักโดยให้มีอัตราโทษจำคุกและโทษปรับในอัตราที่สูง หรือมีบทลงโทษที่รุนแรงมากกว่าความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน เพราะในปัจจุบันปืนปีกันมีอานุภาพการทำลายอาจไม่รุนแรงเทียบเท่ากับอาวุธปืนที่สามารถใช้งานได้ในระยะไกล แต่ปืนปีกันหากถูกยิงระยะประชิดและโดน

จุดสำคัญ เช่น บริเวณใบหน้า ดวงตา ฟัน ผู้ถูกยิงย่อมได้รับบาดเจ็บสาหัสได้ ประกอบกับการมีระบบการทำงานของป็นปีปีกันใช้ระบบแก๊สและไฟฟ้า ซึ่งลักษณะภายนอกเหมือนกับปืนจริงจนแทบจะแยกไม่ออกเนื่องจากผู้ผลิตพยายามที่สร้างขึ้นให้เหมือนอาวุธปืนจริงมากที่สุด ทั้งขนาด น้ำหนัก สีสนั บางรุ่นวัสดุที่ใช้ทำก็เป็นโลหะแข็งมีความเหมือนมาก ด้วยความเหมือนจึงทำให้เป็นที่นิยมของนักเล่นปืนโดยทั่วไป และผู้ที่ชื่นชอบเก็บสะสมไว้เป็นคอลเล็กชันตามความชอบของแต่ละคนและความแรงของลูกกระสุนปืนปีปีกันถูกปรับแต่งให้เพิ่มความแรงของกระสุนขึ้นอีก โดยมีอุปกรณ์เสริมและของแต่งมากมาย เพื่อเสริมความแรงให้กับปืนคู่ใจได้อย่างง่ายขึ้น จนสามารถสัมผัสถึงความแตกต่างได้อย่างเห็นได้ชัด การแต่งปืนแต่ละรุ่น แต่ละแบบซึ่งแตกต่างกัน ซึ่งหากผู้ที่มีเจตนาที่ไม่ดียอมนำเอาไปใช้ก่อความเดือดร้อนแก่ผู้อื่นในสังคม เมื่อมองในแง่ของความปลอดภัยของสังคม ควรมีบทบัญญัติเกี่ยวกับสิ่งเทียมอาวุธปืนโดยกำหนดรายละเอียดและสาระสำคัญของสิ่งเทียมอาวุธปืน และมีผลบังคับใช้อย่างเคร่งครัด ป้องกันการกระทำความผิดหรือการประกอบอาชญากรรมต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการลดอาชญากรรม

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากแนวคิดและทฤษฎีที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 หลักเกณฑ์ในทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมปืนปีกันของประเทศไทยและต่างประเทศในบทที่ 3 ตลอดจนปัญหาที่ได้วิเคราะห์มาแล้วในบทที่ 4 จึงทำให้เห็นว่า การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนของประเทศไทยยังไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน เนื่องจากมาตรการทางกฎหมายการบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ยังไม่ครอบคลุมถึงสิ่งเทียมอาวุธปืนในเรื่องของการขอใบอนุญาตมี ใ้ พกพา สิ่งเทียมอาวุธปืนจึงทำให้มีการใช้หรือพกพาสิ่งเทียมอาวุธปืนในที่สาธารณะ กระทำได้โดยอิสระ ขาดมาตรการควบคุม สุ่มเสี่ยงต่อการกระทำความผิดซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนบางชนิดสามารถกระทำอันตรายต่อร่างกายให้ได้รับบาดเจ็บสาหัสได้ และยังส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน

5.1 บทสรุป

สิ่งเทียมอาวุธปืนที่มีไว้เพื่อใช้เล่น หรือการกีฬา เป็นสิ่งที่มีประโยชน์มากกว่าโทษหากนำไปใช้ให้ถูกทาง โดยผู้เล่น ผู้ใช้ หรือมีไว้ในครอบครอง เนื่องจากการเล่นปืนปีกันเป็นการสร้างทักษะในการใช้อาวุธขั้นพื้นฐาน และให้ความรู้สึกับผู้เล่นเหมือนอาวุธปืนจริง นอกจากนี้มีข้าราชการทั้งทหาร ตำรวจหลายหน่วยงานนิยมเล่นปืนปีกัน โดยส่งเสริมและใช้ประกอบการฝึกทางยุทธวิธี เนื่องจากมีความประหยัคกว่ากระสุนปืนจริงหลายเท่า แต่หากนำสิ่งเทียมอาวุธปืนไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ ให้มีการพกพาโดยง่ายย่อมทำให้ผู้ที่มีเจตนาที่ไม่บริสุทธิ์ นำเอาสิ่งเทียมอาวุธปืนไปก่อเหตุต่างๆ ซึ่งจะกลายเป็นว่าสิ่งเทียมอาวุธปืนที่มีไว้เพื่อใช้เล่น หรือการกีฬา เมื่อนำไปใช้ผิดประเภทจะกลายเป็นอุปสรรคในการก่ออาชญากรรม

ในปัจจุบันกฎหมายอาวุธปืนของประเทศไทยมีพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ใช้บังคับอยู่เพียงฉบับเดียว และกฎหมายที่มีอยู่ได้ใช้มานานและมีได้มีการปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่สำคัญ อาจทำให้กฎหมายล้าสมัยและสิ่งเทียมอาวุธปืนตามกฎหมายไม่ครอบคลุมถึงปืนปีกันที่จะใช้บังคับควบคุมการก่ออาชญากรรม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเทคโนโลยีมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทำให้สิ่งเทียมอาวุธปืนมีความเหมือนจริงมากที่สุด ได้พยายามดัดแปลงประสิทธิภาพให้สิ่งเทียมอาวุธปืนให้มีประสิทธิภาพเทียบเท่ากับปืนของจริงมากที่สุด ดังจะเห็นได้จากปืนปีกันได้พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ หากมองเพียงรูปลักษณ์ภายนอกของปืนปีกันเพียงอย่างเดียวก็แทบจะมีลักษณะไม่ผิดไปจากอาวุธปืนจริง ลักษณะของปืนปีกันแล้วคือปืนอัดลมชนิดเบา ลอกเลียนแบบปืนจริงในอัตราส่วน 1 : 1 ใช้กระสุนทรงกลมขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 6

มิลลิเมตร และ 8 มิลลิเมตร ซึ่งถูกจัดเป็นกีฬาในลักษณะเกมผจญภัย แต่ในทางกลับกันกฎหมายที่ใช้บังคับกับสิ่งเทียมอาวุธปืนที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็วกลับเป็นกฎหมายที่มีการบัญญัติและบังคับใช้มานานมาก ซึ่งไม่สามารถครอบคลุมถึงวิวัฒนาการในการดัดแปลงสิ่งเทียมอาวุธปืน รวมถึงความรับผิดชอบและบทลงโทษของผู้ที่ฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ไม่รุนแรง ซึ่งมีโทษต่ำมากสำหรับผู้ฝ่าฝืน ตาม มาตรา 52 จึงทำให้มีผู้ฝ่าฝืนกันมาก ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแล้วพบว่า จำเป็นที่จะต้องมีการแก้ไขพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ควรต้องมีการกำหนดมาตรการการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน การขออนุญาตซื้อ การขออนุญาตพกพา ตลอดจนบทกำหนดโทษกรณีกระทำความผิดให้มีโทษรุนแรงขึ้น

5.2 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทางกฎหมาย

1. ควรมีแก้ไขพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งถือเป็นกฎหมายอาญาประเภทหนึ่งจึงอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะต้องตีความโดยเคร่งครัด จากนิยามความหมายสิ่งเทียมอาวุธปืนแล้วควรมีนิยามความหมายของ “สิ่งเทียมอาวุธปืน” โดยให้มีการควบคุมเพิ่มเติมโดยกำหนดรายละเอียดและสาระสำคัญของสิ่งเทียมอาวุธปืน โดยเพิ่มความชัดเจนของความหมายของบทนิยามของคำว่า “สิ่งเทียมอาวุธปืน” เป็น “สิ่งเทียมอาวุธปืนอันตราย” โดยให้ “สิ่งเทียมอาวุธปืน” คงความหมายไว้เช่นเดิม และกำหนดรายละเอียดและสาระสำคัญของสิ่งเทียมอาวุธปืนและจุดประสงค์ให้นิยามความหมายชัดเจนและครอบคลุมอาจจะมีขึ้นใหม่ในอนาคต ซึ่งมีลักษณะทันสมัยและเป็นอันตรายเทียบเท่าอาวุธปืนจริง ตามมาตรา 4 (5) แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 ดังนี้

“สิ่งเทียมอาวุธปืนอันตราย” หมายความว่า สิ่งเทียมอาวุธปืนซึ่งมีรูปและลักษณะ ขนาด สีสันเช่นเดียวกับอาวุธปืน และใช้ส่งลำแสงเลเซอร์ หรือใช้ส่งสิ่งเทียมเครื่องกระสุนปืนโดยกำลัง แรงดันของแก๊ส หรืออัดลม หรือเครื่องกลไกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือพลังงานไฟฟ้า ต้องอาศัยอำนาจของพลังงานและส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งเทียมอาวุธปืนนั้นๆ ด้วยความเร็วเฉลี่ยปลายปืนไม่เกิน 400 ฟุต/วินาที ให้หมายความรวมถึงสิ่งเทียมอาวุธปืนอันตรายที่กำหนดกฎกระทรวง”

ความเร็วไม่เกิน 400 ฟุต/วินาที ไม่มีอำนาจร้ายแรงที่สามารถทำอันตรายต่อชีวิตหรือร่างกายได้ดังเช่นอาวุธปืนโดยทั่วไป หากความเร็วเกินกว่าที่กำหนดให้ถือเป็นอาวุธที่สามารถทำอันตรายต่อร่างกายได้โดยสภาพ และให้ถือเป็นความผิดตามกฎหมายอาญาต้องได้รับโทษ เนื่องจากประสิทธิภาพความร้ายแรงของสิ่งเทียมอาวุธปืนชนิดนั้น

2. เนื่องจากการครอบครองสิ่งเทียมอาวุธปืนในประเทศไทยมิได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเกี่ยวกับการครอบครอง การขอใบอนุญาต และคุณสมบัติของบุคคลผู้มีปืนปีปีกัน รวมถึงวัตถุประสงค์การนำไปใช้ไว้โดยเฉพาะ ควรจะต้องมีการกำหนดให้ชัดเจน โดยการมีสิ่งเทียมอาวุธปืนจึงจำเป็นต้องมีมาตรการในการให้อนุญาตพาดิติดัวไปนอกบ้าน เพื่อป้องกันมิให้เกิดการนำไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ ผู้ที่มีเจตนาไม่บริสุทธิ์อาจนำสิ่งเทียมอาวุธปืนปีปีกันไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ โดยอาศัยช่องโหว่ทางกฎหมายนี้ใช้ในการก่อเหตุได้อย่างไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย เพราะเมื่อถูกจับได้ก็รับโทษสถาน

เบา หากไม่มีข้อหาร้ายแรงอื่นๆ ผลคดีที่เกี่ยวกับอาวุธปืนเหล่านี้มักเป็นบทลงโทษปรับหรือรอลงอาญาเป็นส่วนใหญ่ จึงมีผลให้ผู้กระทำความผิดไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย แต่เมื่อมีการนำเอาสิ่งเทียมอาวุธปืนไปใช้ก่อเหตุอาชญากรรมผู้เสียหายย่อมต้องกลัว ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน โดยกำหนดบทลงโทษผู้ฝ่าฝืนให้รุนแรงขึ้น ให้มีอัตราโทษจำคุกและโทษปรับในอัตราที่สูง หรือมีบทลงโทษที่รุนแรงมากกว่าความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนเพื่อป้องกันบุคคลนำไปใช้เป็นเครื่องมือ หรือช่องทางในการกระทำความผิดกฎหมาย ทั้งนี้เหตุที่ผู้วิจัยได้แสดงแนวคิดดังกล่าว เป็นเพียงเหตุผลตามการศึกษาของผู้วิจัยในครั้งนี้อย่างเดียว เป็นแนวทางในการแก้ไขกฎหมายควบคุมปืนปีปีกันที่เหมาะสมกับประเทศไทย ในการจัดการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนให้มีความรัดกุม ครอบคลุม ชัดเจน และบังคับใช้อย่างเคร่งครัด เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย และความปลอดภัยแก่ประชาชน ตลอดจนความมั่นคงของประเทศ

บรรณานุกรม

- กฎหมายชาวบ้าน. **วิเคราะห์แนวคิดสำนักกฎหมายธรรมชาติ**. ค้นวันที่ 29 มีนาคม 2558 จาก <http://flaglaw.info>
- กรมการปกครอง, สำนักงานบริหารทะเบียน. **คู่มือปฏิบัติงานทะเบียน อาวุธปืน เล่ม 1**. กรุงเทพฯ: กรมการปกครอง วิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2538.
- กรมการปกครอง, สำนักงานบริหารทะเบียน. **คู่มือปฏิบัติงานทะเบียน อาวุธปืน เล่ม 2**. กรุงเทพฯ: กรมการปกครอง วิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2538.
- กองพิสูจน์หลักฐานสำนักงานตำรวจแห่งชาติ. ค้นวันที่ 9 มีนาคม 2558 จาก <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=478310>
- กุลพล พลวัน. **สิทธิมนุษยชนกับสหประชาชาติ**. กรุงเทพฯ: แอดวานซ์มีเดีย, 2520.
- ความหมายปีปีกัน**. ค้นวันที่ 9 มีนาคม 2558 จาก <http://www.thaidphoto.com/forums/showthread> จาก <http://th.wikipedia.org/wiki>
- จิตติ ดิงศภิตชัย. **กฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: จีรัชการพิมพ์, 2545.
- ชำนาญ ชื่นยงค์. **นโยบายของรัฐในการควบคุมอาวุธปืน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาด้านจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- ชุตีธร. พาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะ. **บทบัญญัติ**. 27, 4 (2513): 929.
- ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499**. ค้นวันที่ 12 ธันวาคม 2558 จาก <http://www.lawsiam.com/?name=criminal-law>
- ประสาน เจนร่วมจิต. **ทัศนคติของประชาชนในอำเภอเมืองเชียงใหม่เกี่ยวกับนโยบายของรัฐในการควบคุมอาวุธปืน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาด้านจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- ประยัด จริ่งจิต. **การศึกษาสภาพปัญหาและข้อขัดข้องในการประสานงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม**. ค้นวันที่ 20 พฤษภาคม 2559 จาก <http://elib.coj.go.th/Article/bys26.pdf>
- พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และเครื่องเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490. **ราชกิจจานุเบกษา**. 64, 42 (9 กันยายน 2490).
- พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และเครื่องเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490. **ราชกิจจานุเบกษา**. 75, 72. (16 กันยายน 2501).
- พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และเครื่องเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490. **ราชกิจจานุเบกษา**. 74, 93 (3 ตุลาคม 2510).
- พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และเครื่องเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490. **ราชกิจจานุเบกษา (ฉบับพิเศษ)**. 91,109 (26 มิถุนายน 2517).

- พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และเครื่องเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490. **ราชกิจจานุเบกษา (ฉบับพิเศษ)**. 92, 174 (29 สิงหาคม 2518).
- พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และเครื่องเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490. **ราชกิจจานุเบกษา (ฉบับพิเศษ)**. 96, 28 (1 มีนาคม 2522).
- เพ้นต์บอล**. ค้นวันที่ 20 พฤษภาคม 2559 จาก <http://www.rilin.state.ri.us/billtext07/senatetext07/s0204>
- ราชบัณฑิตยสถาน. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2546.
- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. **กระสุนปืนปีกัน**. ค้นวันที่ 9 มีนาคม 2558 จาก <http://th.wikipedia.org/wiki>
- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. **ความเป็นมาของปืนอัตตมชนิดเบา**. ค้นวันที่ 9 มีนาคม 2558 จาก <http://th.wikipedia.org/wiki>
- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. **ปีกัน**. ค้นวันที่ 9 มีนาคม 2558 จาก <http://th.wikipedia.org/wiki>
- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. **อาวุธปืน**. ค้นวันที่ 9 มีนาคม 2558. จาก <http://th.wikipedia.org/wiki>
- สมพร พรหมพิตร. **เล่นปืนไม่ให้ถูกจับ**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2541.
- สุพิศ ปราณีตพลกรัง. **กฎหมายลักษณะพยานว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่ง-อาญา และฎีกาในปัญหาที่น่าสนใจ**. กรุงเทพฯ: อทตยา มิเลินเนียม, 2544.
- สุรนาท วงศ์พรหมชัย. **การตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์กับพยานหลักฐานในคดีอาญา**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต วิชากฎหมายอาญา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551.
- อภิรักษ์ ศรีศิริ. “BB Gun” กับ “อาวุธปืน” สิ่งเทียมอาวุธปืนและข้อควรระวัง. **วารสารกระบวนยุติธรรม**. 1, 3 (มกราคม- มีนาคม 2553): 89-96.
- อาวุธปืน**. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น, 2536.
- เอกพล ปริมา. **การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย: ศึกษาเฉพาะกรณีการกระทำไว้เพื่อการเป็น การป้องกันอันตรายไว้ล่วงหน้า**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.
- Andersnaes, Johnnes. **The General Part of the Criminal Law of Norway**. Transtated by Thomas P. Oge. London: Sweet & Maxwell, 1965.
- Markey. **Introduced the Following Bill; Which was Referred to the Committee on Energy and Commerce**. N.p.: n.p., 2012.
- Packe, Herbert. **The Limit of the Criminal Sanction**. California: Stanford University, 1968 อ้างถึงใน สุรนาท วงศ์พรหมชัย. **การตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์กับพยานหลักฐานในคดีอาญา**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต วิชากฎหมายอาญา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ ชื่อสกุล

นายสุเมธ จันทะนะ

ประวัติการศึกษา

นิติศาสตรบัณฑิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ปีสำเร็จการศึกษา พ.ศ. 2553

ประสบการณ์ทำงาน

พ.ศ.2554-ปัจจุบัน
หัวหน้าสำนักงานกฎหมาย A. M. V. Interlew